

အပြစ် မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

2014
D
E
C
E
M
B
E
R

Handwritten signature or artist's mark in red ink.

ဝါဇ်ကရုဏအားတိုးသေး

- မိန့်သူဝဗြီး အလှတိုးပည်။
- အင်အားပြည့်စုံ အဟောလုံအားမကုန်နိုင်တို့သေး။ (အလုပ်ကြမ်းသမားများ၊ အားကစားသမားများ၊ သိသိသာသာအားတိုးသည်။)
- ကိုက်ခဲညောင်ညာအကြောနာကောင်းစွာပျောက်သည်။ (ဒုလ္လာရောဂါ၊ မီးယပ်ရောဂါ၊ အထိုင်ပျားသူများ)
- စားကောင်းအိပ်ပျော်သည်။ သီးဝမ်းသွား၍ကောင်းသည်။ ပျက်စေကြည်သည်။
- မီးယပ်မိန့်၊ မီးယပ်ခြောက် သွေးဆုံးရောဂါပျောက်သည်။

အလုံး / အမှုန့် နှစ်မျိုးထုတ်သည်။

စံပေး ဓေတနာပွင့်သေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

၂၃(က)စင်ကွတ်၊ လော်ကားလမ်း၊ တောင်အုံ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဇုန်း - ၀၁-၅၅၀၄၈၈ ၀၉-၅၀၄၂၂၅၅ ၀၉-၉၁၂၆၁၁၃

တိုင်ဆိုင်ရေးထိမှတ်ပုံစံအမှတ် TMR-009604 (0115)

ထုတ်လုပ်ခွင့်ရိုင်စင်အမှတ် ၁/၂၀၀၀၀/ဗမာ့သေတိုးထု

www.burmeseclassic.com

အခြင်း
မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အတွဲ (၂)၊ အမှတ်စဉ် (၁၂)

အယ်ဒီတာချုပ်

အောင်ကျော်စော

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးခဲလွင် (ခဲဘိုင်းဘို)

ဦးမြဝင်း (B.A.Myanmar)

အေးအေးမိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်လွင် (၁၉၈၉)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်ဦး(၁၁၅၈၃)

ဆိန်ဆန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

၁၁၉/၁၂၁-၃၄၀၀မိမိ၊ ရန်ကင်း

ပျက်နာပုံနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်

မင်းအောင်မိုင်း၊ ခဲလွင် (ရန်ကင်းအက္ခရာအိတ်)

ဒီဇိုင်း

ဦးအုကျော်

ကွန်ပျူတာစာပေ နေမျိုးအောင်

စာန်ဖိုး = ၃၀၀

အုပ်စု = ၁၀၀၀

ထုံထက်လျှင်စာပေ

အမှတ်(၉၄-က)၊ (၃၉)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကင်းတိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း-၃၈၅၃၆၅ ၀၉-၅၉၂၉၅၂၀၈

အောင်းပါး

= ဣန္ဒိယ(ကြေးစာ)

--၈၃

(ယာဉ်ပတ်တစ်ဆယ့် နောက်ဆက်တွဲ ဂယက်ထ)

= ကိုဣန္ဒိယအောင် (ရွှေဖန်းမိမိ)

--၈၈

(အတ္ထုစိတ်ကို ဖျောက်ကြည့်ပါ)

နိုင်ငံတကာအောင်

ဆောင်းဟေမန်

-- ၁၂၃

မေခင်

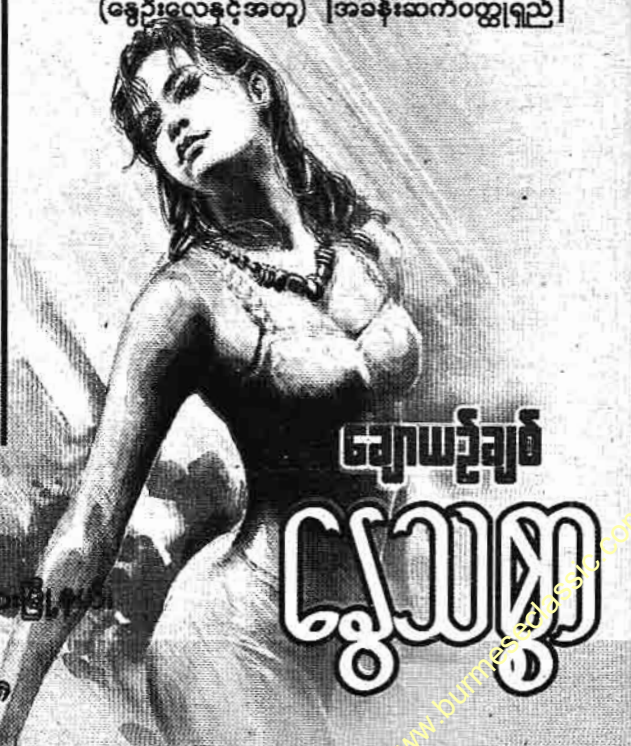
ထက်သူကြွေး

-- ၁၅၀

= ထက်ထက်ဦးဝေ

= = = ၂၂

(ခွေးဦးလေနှင့်အတူ) [အခန်းဆက်ဝတ္ထုရည်]

ကျောက်တံတား

www.burmeseclassic.com

- **ညောင်တုန်းပရီးကြီး** - - - ၄၈
(ခေတ္တပေး၍ မေတ္တာမရခဲ့သော ကျွန်မဘဝ)
- **မှသိပ်မင်းလွင်** - - - ၆၀
(ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်ပေါ့)
- **မောင်မောင်လွင် (ညောင်လေးပင်)** - - - ၆၆
(ခုဆိုးနှင့် လက်နက်)
- **မောင်မြင့်မား (မိုလီကလေး)** - - - ၇၃
(ခေဒနာ)
- **မီးချောင်းစန်ကို** - - - ၇၇
(လေးကောင်ဂျင်)
- **မောင်သာမန် (မီးကုန်း)** - - - ၈၄
(မိုက်တွင်းနက်လေးသောအခါ)
- **ဆုပ္ပန်ဦး (ဟင်္သာစာ)** - - - ၉၄
(ခုတ်ရာတလွဲ ထိရာတခြား)
- **မောင်ရွှေပွင့် (မန္တလေး)** - - - ၁၀၂
(အရောင်ပြောင်းတတ်သောချစ်ခြင်း)
- **ကိုစိုး (ရွှေပြည်သာ)** - - - ၁၁၀
(ဘဝပေးဆပ်ရတဲ့ နှစ်သစ်ကူး)
- **အောင်ကျော်ပြုံး** - - - ၁၁၈
(ရပ်ကွက်ထိကအဖို့ ကိုများ)
- **တိုးမြင့်** - - - ၁၃၂
(အပျော်လွန်ခရီးတစ်ခု၏သဲလွန်စ)
- **ရွှေယဉ်ချစ်** - - - ၁၄၄
(ရွှေဆွေ)

ကာတွန်း

ဆူရီနီ၊ ကျော်ဝင်းစိုင်း၊ မောင်ဇာဗိယု၊
ပေါက်ကျိုင်း၊ ရွှေဆရော်။

ကဗျာ

ဆုရည်နန္ဒာ၊ စန္ဒကုန်း၊ အေးကိုစိုး၊ ခင်လုံမလေး (ဇာတု)၊
မောင်ရွှေပွင့်၊ နန်းမျိုးဝင်း (စိတ်ပညာ)၊ ယွန်းယွန်း၊
နွယ်ရင် (ရကမ) ။

တက်တက်ဦးမေ

ရွှေဦးလေးနှင့်အတူ
(အနုပညာရှင်)

BURMESE CLASSIC

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြ

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

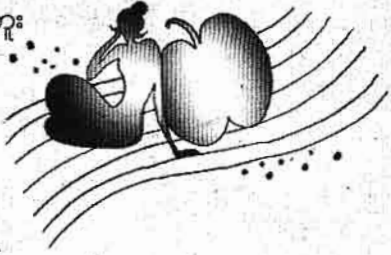
- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
- အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
- အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
- အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
- အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
- အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
- အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
- အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
- အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
- အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
- အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
- အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
- အထူးအဖွဲ့(ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
- အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
- အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
- အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၂၆
- အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
- အထူးအဖွဲ့(စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
- အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
- အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
- အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
- အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
- အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
- UNIAF ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃

အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

မူရင်း POEM အမြင်

နင်မေ့သွားတဲလူ

✦ နင်ကတော့ မေ့နိုင်ပေမယ့်
 မေ့မရတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုက
 ငါ့အသည်းတွေ ကြေမှု
 ဝေဒနာတွေ
 ချေဖျက်မရ
 အနှောင့်အယှက်ကြောင့်
 တို့နှစ်ဦးသစ္စာလည်း
 ပျက်ခဲ့ရပြီ
 ဝေးကြရပြီ
 အပြက်အပြက်နဲ့
 သွေးမကျဘဲ
 ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးမီးလောင်
 မဖြေသာတဲ့ ဒီရင်မှာ
 သေရာပါပြီနဲ့တူတယ်
 တို့နှစ်ဦး ပေါင်းဆုံခွင့်မရှိတော့ဘူး
 ကြိုတင်မိတ်ခံပေမယ့်
 မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်စိုရွဲ
 အသည်းမှာ ဆန်ခါကျခဲ့တဲ့
 ငါလိုလူ ဇနပုဒ်က
 တောသူကို နင်မေ့နေပြီပေါ့နော်။

||
နွယ်ရှင် [၇.၈.၈၆]

လွတ်လပ်မှု

✎ ဥပဒေအပြင်ဘက်က လွတ်လပ်မှုတွေကို
ကျင့်သုံးနေတဲ့သူက

ဥပဒေဘောင်အတွင်းက လွတ်လပ်မှုနဲ့ပဲ
ကျင့်သုံးပျော်ရွှင်နေတဲ့ငါ့ကို

✎ ပိတ်ပင်လာတဲ့အခါ.....

ခါးသီးစွာနဲ့ပဲ ငါခံယူခဲ့ရတယ်

ကြီးသူကိုရိုသေဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပေါ့

ပြန်ပြီးအော်ဟစ် ငါရန်တွေ့ပစ်ချင်ပေမယ့်

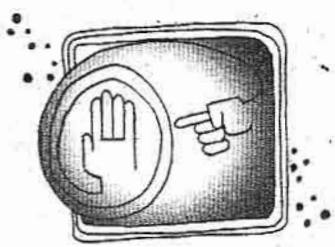
ဘာသာတရားရဲ့ ဆုံးမမှု

မမြင်ရတဲ့ငရဲကို ကြောက်ရွံ့မှုတွေရဲ့အောက်မှာ

ငါတစ်ယောက်တည်းသာသိတဲ့ အမှန်တရားတွေ

ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာနဲ့ပဲ

ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြန်ပြီပေါ့.....။ #

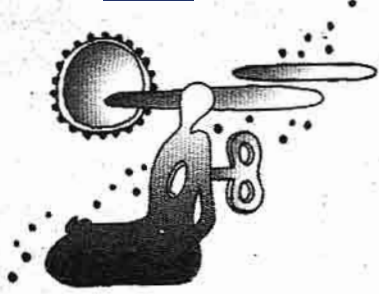
ခင်လုံမလေး (စာတု)

မူခင်း POEM အမြင်

အညာတရု၏ အာပဒ

* ကိုယ်ခန္ဓာတွေမှ ဟုတ်ပါလေစ
 သံသယဖြင့်မွေးဖွား
 ဝေးသွားတဲ့ရက်တွေ
 ပြန်လည်ဝေငှ ရယူလိုခဲ့။
 * ဝေဒနာဆိုတဲ့ ခံစားချက်
 အတွေးရဲ့ရက်စက်မှုလား
 အသားထက်က ဓားချက်များလား။
 * တရားမျှတမှုရဲ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
 မနေ့ကတော့ ရှိခဲ့ကောင်းရဲ့
 ဒီနေ့နဲ့မနက်ဖြန်မှာ ကျန်စရာအကြောင်း
 အချိန်နှောင်းပေါ့။
 * လူတွေ
 သေမှသေချာရဲ့လား
 လှုပ်ရှားသွားလာ၊ ရွေ့လျားလာလုပ်
 စက်ရုပ်ရဲ့ ခလုတ်နှိပ်ရာမျိုး
 အဆိုးအကောင်း
 ကျိုးကြောင်းခြင်းရာ
 ဘာဆိုဘာမှ မဆင်ခြင်ကြ။
 * အရှေ့က အရုဏ်ဆီ
 မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်

BURMESE CLASSIC

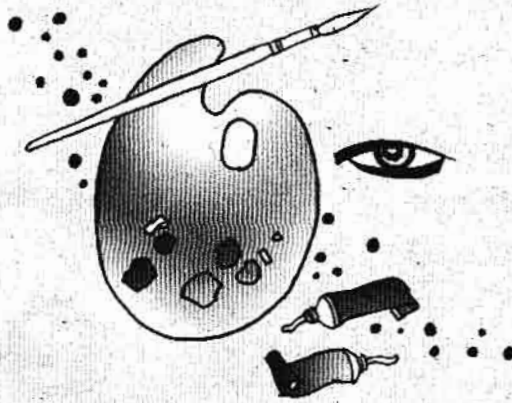

ထိုင်နေရင် ဘာမှထူးမလာ
 ရူးချင်ရာ ရူးပစေ
 ဆူးကြားက ဘူးခါးပါပဲ
 ထူးမခြားစွန့်ပစ်
 လူ့စနစ်ရဲ့ ယုတ္တိလက္ခဏာ
 ဆုပ်ကိုင်ကာ အားထုတ်
 သဘာဝသရုပ်ရဲ့ အနှစ်ချုပ်တရား
 ငိုရဲ့ အညာတရဘုရား။ ။

အေးကိုစိုး

မူခင်း PCFM အမြင်

အနုပညာ

အဖြူကို အမည်းရော
 အမည်းကို အဖြူရော
 ဟိုရော ဒီရော
 ပန်းချီသဘော
 သူ့မနော ငါ့မနောလာငြိ
 တကယ့်အရို
 ဆုပ်ဖမ်းလို့မမိ။ ။

နန်းမျိုးဝင်း (ဝိတ်ပညာ)

မူခင်း POEM အမြင်

အလင်းရောင်

♪ က မှ အ အထိ
 စဆုံးသိအောင်
 ကလေးအရွယ်
 လူမမည်လေးများ
 ဆပွားမေတ္တာ
 စေတနာထား
 မာန်မဲခြိမ်းခြောက်
 ဘဝတောက်အောင်
 လက်ဦးဆရာ
 မည်ထိုက်စွာဖြင့်
 အလင်းရောင်ပေး
 ဖယောင်းတိုင်လေးနယ်
 ကျယ်ပြန့်မေတ္တာ
 စေတနာကား
 ပွားများမေတ္တာ
 တုမနှိုင်းသာတည့်
 မိဘနှင့်နှိုင်း
 မရိုင်းစေရာ
 ထိုအရာကား မြတ်ဆရာတည်း။ ။

(ကျောက်ချောင်းကျောင်း။
 မူလတန်းပြဆရာမ ဒေါ်ဝင်းမွန်သို့)
 ယွန်းယွန်း

မူရင်း POEM အမြင်

လောကဓမ္မ

✿ ဝေဆာချွေးသိပ်
 ပင်ယူရိပ်မှာ၊ ဖြာစိမ့်ယုက်မိုး
 နေမတိုးသော်၊ ငှက်မျိုးကျေးမြည်
 သံစုံချီ၍၊ ခွန်းသီပျော်မြူး
 အရုဏ်ဦးမှာ.....။

✿ အပင်ယွင်းယို
 အမြစ်ပြို၍၊ ငှက်တိုဘဝ
 မြင်မလှဘဲ၊ တစ်ခုသာန်
 ရှိတုံပြန်လျှင်၊ ငှက်သံကွယ်ပ
 လမိုက်ညသို့.....။

✿ သည်မြေလောက
 သဘာဝ၏ ဓမ္မစစ်မှန်
 လောကဓံအား၊ အမှန်မြင်သီ
 ရင်မှာငြိလျက်၊ ရှိရှိသမျှ
 သင်္ခါရဟု
 ကြီးစွာသံဝေယူမိတကား။ ။

ဝဋ္ဋကူးနိ

မူခင်း POEM အမြင်

မိုးတွေရွာရင်

မိုးတွေရွာရင်၊ ပိုလို့သတိရ
 လွမ်းပြီးရင်းလွမ်း၊ မတွေ့တာကြာလှ
 မျှော်နေသူမှာ၊ နေ့စဉ်တမ်းတ
 မိုးရွာထဲမှာ၊ နှစ်ယောက်အတူ
 ယှဉ်တွဲကာသွား၊ မေ့လို့မရ
 တို့ရဲ့ထီးလေး၊ သူ့ဆောင်းပေးတော့
 မထိတထိ၊ ပခုံးချင်းတိုက်
 လှုပ်ရှားရင်မှာ၊ ပိုလို့သတိရ
 မိုးရွာတိုင်းလေ၊ တို့ရဲ့ရင်မှာ
 ရင်ခုန်သံမြန်၊ ကုစားလို့မရ
 သူ့ကိုလွမ်းတာ၊ ဘယ်သူပြောရ
 တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ လွမ်းလို့ငိုကြွေး
 တွေ့ချင်စိတ်က၊ ထိန်းလို့မရ
 သတိရတဲ့အချိန်၊ သူ့ရောက်လာရင်
 အတိုင်းထက်အလွန်
 ပျော်မိမှာတော့ အမှန်ပေါ့။ ။

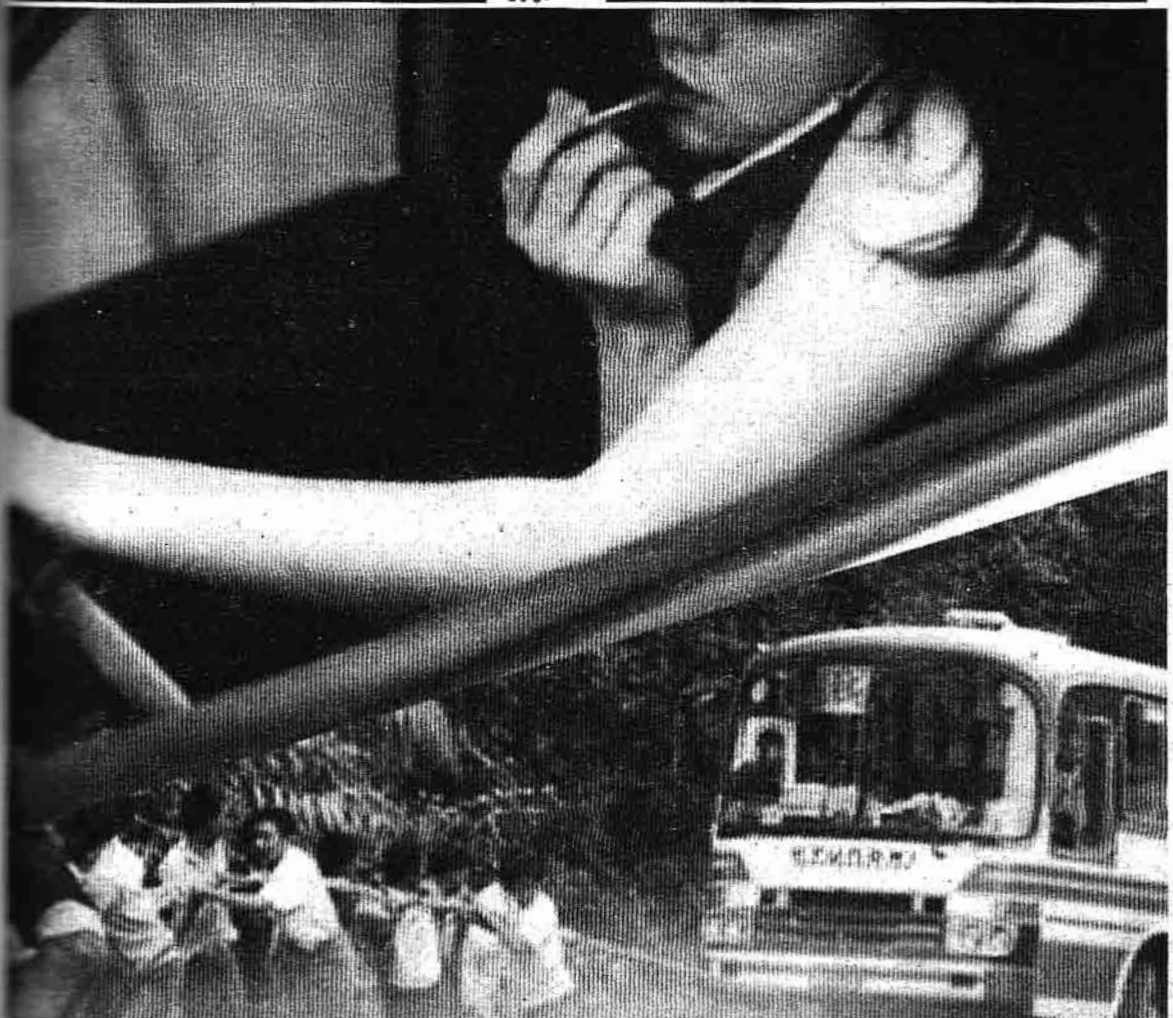
ဆုရည်နန္ဒာ

တုန်ဝမ်းတုန်ပါး

♪ ရဲရင့်တာလား.....
 အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့တာလား.....
 မပူလုံခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ
 တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်
 ကားဝင်ကားထွက် ပြေးလွှားနေရတဲ့ ငိုခြေလှမ်းတွေ
 တုံ့ဆိုင်းမှုတွေ ကင်းမဲ့
 ဈေးဗန်းရွက်ထားတဲ့ ငိုဦးခေါင်းလေး
 ဝယ်မယ့်သူကို ရှာနေရတယ်
 နှုတ်ကလည်း ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်
 ဘဝဆိုတာ ဒါလား
 ရုန်းကန်ခြင်းနေ့ရက်တွေမှာ
 စိတ်ကူးတွေလည်း ယဉ်ခဲ့ရပေါ့
 ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေကတော့
 အခုထိ အရောင်မတောက်သေးပါဘူး
 ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ခေတ်တွေသာပြောင်းလာတယ်
 ငိုခြေထောက်တွေညောင်းဆဲ
 ငိုအသံလည်း ကားဂိတ်တစ်ခွင် ဆူညံနေဆဲပါ
 ငါ မေးလိုက်ချင်ပါတယ်
 ငိုဘဝရဲ့ ရွှေရောင်နေ့ရက်တွေက ဘယ်တော့လဲ.....။ ။

မောင်ချောပွင့်

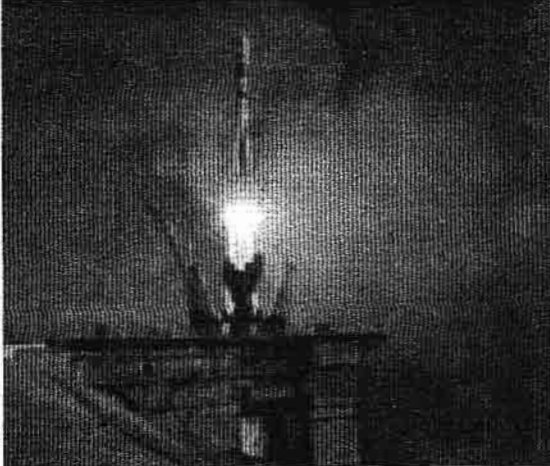
ညွန့်ဟံ (ဤဇာ) ယာဉ်မတော်တဆ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ

ယာဉ်မတော်တဆနှင့် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ ဝယ်ကမ်းများက ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ခံစားရသူတွေများလှ သည်။ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်များသည် အတိတ်တွင် ထည်းရှိခဲ့၏။ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ကြုံရသည်။ အနာဂတ် အဖို့တွင်လည်း ဆင်ခြင်စရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ၊ ပြု

ပြင်စရာတွေက ထွေပြားပေသည်။ သတိနှင့်ယှဉ် ယာဉ်အန္တရာယ် တားရသည့် အခြေအနေမျိုးကား နှလုံးသွင်းစရာဖြစ်လေသည်။
ယာဉ်မတော်တဆဆိုသည်က ယေဘုယျအားဖြင့် မြေပြင်ယာဉ်များ ကြုံရသော်လည်း ခေတ်မီဆန်း

ပြားလာသည်နှင့်အမျှ အာကာသဝေဟင်၊ အဏ္ဏဝါ
 ရေပြင်တို့ပါ ရိုက်ခတ်လာသည်။ အနည်းအပါး
 ထိခိုက်သည်များ ရှိသကဲ့သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက်
 သေကျေဒဏ်ရာရ၊ ပျက်စီးမှု၊ အနိဋ္ဌာရုံများလည်း
 ကြားသိမြင်တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် မှုခင်းရေးရာနှင့်
 ဆက်စပ် ပတ်သက်ပေရာ ရုံးပြင်ကနွားရောက်ကာ
 အရှည်အကြာဖြေရှင်းရမှု၊ ပြစ်မှုအလျောက်
 ခံစားကြရမှုများလည်းရှိသည်။ မတော်တဆ
 ဖြစ်ရပ်ဂယက်က အနည်းနှင့်အများဆို သလို
 ရင်ဆိုင်ရပေ၏။ ထိုသဘောအား ပြည်တွင်းရေး၊
 ပြည်ပများမှာပါ သတင်းဆိုးအဖြစ် သိမှတ်ရပေသည်။

မကြာမီက စင်ကာပူနိုင်ငံထုတ် **သည်စထရိတ်**
တိုင်းမ် သတင်းစာများထဲက ဃာဉ်မတော်တဆ
 မှုခင်းများစွာ ဖတ်လိုက်ရ၏။ တစ်ပုဒ်မှာ အမေရိကန်
 ပြည်ထောင်စု၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က
 သတင်းဖြစ်၏။ အာကာသယာဉ်ခရီးကို စီးနင်းရာ၌

မမျှော်လင့်ဘဲ ပျက်ကျသည့်သတင်းဖြစ်၏။ လေယာဉ်
 မှူးတစ်ဦး သေဆုံးပြီး တစ်ဦးဒဏ်ရာရသည်။
 စစ်ဆေးမှုများစွာ ပြုလုပ်ရပေသည်။ အဆိုပါ
 အာကာသခရီးစဉ်အတွက် လိုက်ပါလိုသူတို့
 တစ်ဦးလျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲ
 ပေးရသည်။ ကြိုတင်စာရင်းပေးသွင်းရပြီး ယင်း

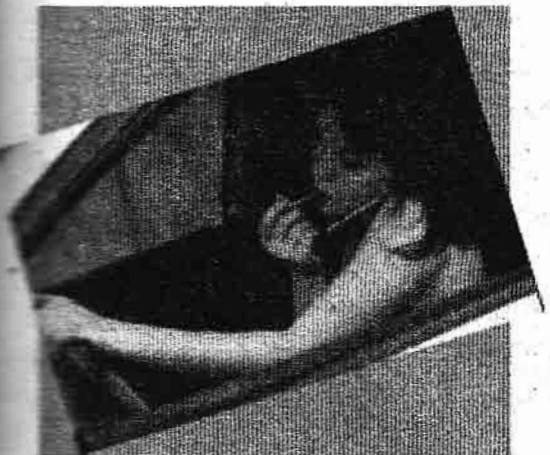

ထို့တွင် ကမ္ဘာကျော်အနုပညာရှင်များဖြစ်သော လေဒီ ဇါဂါ၊ အင်ဂျလီ နာဂျိုလီတို့ ပါဝင်ပေသည်။ နောက်ထပ် ခရီးစဉ်များအတွက် ယခုမတော်တဆ ဖြစ်မှုက အတော်ပင် ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

နောက် ထပ် သတင်း တစ် ပုဒ် ကလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော် ဘာလာသည့် သတင်းဖြစ်သည်။ ဧပြီလ ၂၀ ရက်တွင် ဘင်မရင်လန်းပြည်နယ်တွင် ယာဉ်မတော် တဆ

တိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ယင်းဖြစ်စဉ်တွင် လစ်မာခိဆိုသူ အမျိုးသမီးငယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ သူမသည် အသက် ၂၀မျှသာရှိသေးသော နုပျိုချောမောသူ လေးဖြစ်၏။ သူမ၏ လက်ဝဲဘက် မျက်စိကွယ်ခဲ့ရပြီး နားမကြားသည့်ဝေဒနာ ခံစားရသည်။ ယင်းသို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရုံနှင့် မပြီးသေး။ သူမ၏ အပေါင်း အသင်းမိတ်ဆွေများက သူမကို ဆက်ဆံခြင်းမပြုဝေး ရာသို့ ထွက်ခွာ သွားကြရာ စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်စေပေ၏။ ထိုအကြောင်း ကို မီဒီယာများက အရုပ်နှင့်သတင်း ယှဉ်တွဲဖော်ပြ လိုက်သည်။ တစ်ဦးချင်း၏ နောက် ဆက် တွဲဂယက်ထမှုဟုဆိုချင်၏။ အထူးသဖြင့် ဖော်တော်ကား မတော်တဆမှုများက နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သတင်းဆိုးအဖြစ် ဖတ်ရ၏။ အထက်တွင် ဖော်ပြသကဲ့သို့ ဝေဟင်အန္တရာယ်သာမက အဏ္ဏဝါ ရေယာဉ်မတော်တဆက ဖြစ်ပွားလျှင် ပိုမိုအထိ နာတတ်၏။ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာကလည်း ကြီးမားပေ၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းက တောင်ကိုရီးယား နိုင်ငံတွင် အပျော်စီးသင်္ဘော နှစ်မြှုပ်ခဲ့၏။ ရာပေါင်း များစွာသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများ သေကျေ ခဲ့၏။ မိဘဆွေမျိုးများ ပူဆွေးကြရသည်။ သေဆုံးသူ များအတွက် လွမ်းမောကြာ အထိမ်းအမှတ်ပြုကြသည်။ တာဝန်ရှိသူ၊ တာဝန်မဲ့သူတို့ အရေးယူခံရသည်။ သင်္ဘောကပို့တန်အပါအဝင် အမှုထမ်းများ ပြစ်ဒဏ် ခံရသည်။ တရားရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်ပေးမှု နည်းပါးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မကျေနပ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြ ရာ မဆုံးနိုင်သော နောက်ဆက်တွဲ သေမှုသေခင်းဖြစ် ၏။ များစွာသော ထိခိုက်မှုများက တွက်ဆမဆုံးနိုင် အောင် ရှိပေ၏။

ထိုသို့ မိမိတို့ပြည်တွင်း မတော်တဆယာဉ်မူခင်း ထက် နိုင်ငံခြားကျော် နယ်နိမိတ်လွန် မတော်တဆမှု က အထိနာကြသည်။ အရှည်အကြာ အမှုအခင်းဖြေ ရှင်းရသည်။ အာကာသဝေဟင် လေယာဉ်ခရီးစဉ်တွေ ဖြစ်၏။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း လေယာဉ်မတော်တဆ ပျက်ကျမှုဖြစ်စဉ်နှစ်ခုက ဂယက်ထခြင်း အဆုံးမသတ် နိုင်သေး။

မလေးရှားမြို့တော် ကွာလာလမ်ပူမှ တရုတ်ပြည် သို့သမ္မတနိုင်ငံသို့မောင်းနှင်စဉ် လေယာဉ်ပျက်ကျ အဆုံးသတ်မှုက လေယာဉ်ရော၊ ခရီးသည်များကိုပါ ရှာဖွေမတွေ့တော့ခြင်းဖြစ်၏။ သေဆုံးသူအများစုမှာ တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်လေရာ နှစ်နိုင်ငံ ပြဿနာဖြေ ရှင်းမဆုံးနိုင်အောင်ရှိရသည်။ လေကြောင်းလိုင်း ဆုံးရှုံးမှုက ဘဏ္ဍာရေးငွေကြေးပါ ထိခိုက်ရ၊ ဝန်ထမ်းများ လျော့ချရသည်အထိ ဂယက်ထကြောင်း တွေ့ရသည်။ လေကြောင်းလိုင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျဆင်းရသည်။

နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက မလေးရှားလေယာဉ် ယူ ကရိန်းတွင် ပစ်ချခံရမှုဖြစ်၏။ သေဆုံးသူများမှာ ဥရောပနွယ်ဖွားများဖြစ်ရာ ပြဿနာက အဆုံးမသတ် နိုင်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေ ညှိနှိုင်းရ၊ တောင်းပန်ကြ ရသည်အထိ ဖြစ်၏။ သေကျေမှုနောက်ကွယ်တွင် စစ် ဆေးမှု၊ အငြင်းပွားမှု၊ သောကရောက်မှုတွေ ဒုနင့်ဒေး ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် မော်တော်ကားမတော်တဆမှုက အများဆုံးဖြစ်၏။ လူ၏ပေါ့ဆမှု၊ စက်ချွတ်ယွင်းမှု၊ သဘာဝရာသီဥတု၊ ပထဝီဝင်လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ တောတောင် အနေအထား စသည့်အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်၏။ ချောက်ထဲကျ၊ လမ်းပြို၊ ကားဦးခေါင်းဆိုင် စသည်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပြီး သေမှုသေခင်းတွေ၊ တရားလို၊ တရားခံ ကိစ္စတွေ များပေ၏။

ထို့ပြင် ရထားစီးခရီးကလည်း များပြားလှ၏။ သံ လမ်းပေါ် မောင်းနှင်ပါလျက် ရထားဦးခေါင်းချင်း တိုက်မိသည်၊ လမ်းချော်သည်။ ကွန်ပျူတာစနစ် ချွတ်ယွင်းမှု၊ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိန်းကျောင်းမှု အားနည်းရက မတော်တဆကြုံရမှုတွေရှိ၏။ အချိန် နှင့်နေရာကို ကျုံ့ဝင်သွားအောင် ဆောင်ကြဉ်း

www.burmeseclassic.com

ဆည့်ယာဉ်သည် ကောင်းကျိုးများစွာရှိသကဲ့သို့ အပြစ်မကင်း ဂယက်ရိုက်သည့် အခြေအနေများ ဖြစ်ရတတ်ကြောင်း ဆင်ခြင်ရပေသည်။ ယဉ်ပါးပြီး ကောင်းရပ်ဖြစ်သည့် အသိနှင့်သတိရှိရန် အရေးကြီး၏။ **ကြက်ကောင်းကြီးနှင့် မကွာစေရ**ဆိုသကဲ့သို့ **သတိလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်** မဖြစ်စေဖို့ လုံ့လပြုသင့်ပါ၏။ သို့မှသာ မတော်တဆ မှုခင်းတွေ နည်းပါးပြီး နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စပါးလျားပေမည်။

တကယ်တော့ **စွန့်ဦးတီထွင်သူ**တို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယာဉ်များ မျိုးစုံပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ခေတ်မီဆန်းသစ်ခြင်းမရှိမီက ခြေကျင်အားကိုး၊ လှည်းနွားအားကိုး၊ မြင်းစီး၊ ဆင်စီး ခရီးမျှသာဖြစ်၏။ ပြဿနာမရှိ။ သို့သော် မြန်ဆန်စေသည့် မော်တော်ကားတီထွင်ရာက ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတွေ ရှိလာရသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံက **ဂျော့စတီဗင်ဆင်**လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက မီးရထားကော်ခေါင်း တီထွင်လိုက်ရာ ကမ္ဘာအနှံ့ဖြစ်သွား၏။ သုံးစွဲရသည့် အခြေအနေအရ မတော်တဆကိစ္စတွေ မလွဲမကင်းသာ ကပ်ငြိပါလာ၏။ မူလရည်ရွယ်ချက် မည်မျှပင် ကောင်းမွန်စေကာမူ သုံးစွဲမှုနှင့် အခြေအနေ ခန့်တီးမှုများစွာက ယာဉ်မတော်တဆလမ်းကြောင်းသို့ တွန်းပို့သည့်သဖွယ် ဖြစ်ရလေသည်။

လူသားတို့သည် **သဘာဝမှ အကြံရကြ**၊ တပုတီထွင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် We can not copy nature exactly ဆိုသောစကားအတိုင်း သဘာဝကို တိကျစွာ ပုံတူကူး၍မရနိုင်ဟုဆို၏။ သို့တိုင်အောင် အနီးကပ်ဆုံး တီထွင်ကြသည်။ ဝေဟင်က ငှက်ပျံသန်းသည်ကိုကြည့်ကာ **ရိုက်ညီအစ်ကို**က စက်မဲ့လေယာဉ် တီထွင်ရာက ယခုအခြေအနေအထိ ဖြစ်လာသည်။ အဏ္ဏဝါရေပြင်က ငါးများကူးခတ်သည်ကို လေ့လာလျက် လေ့သမ္မန်မှအစ မော်တော်၊ ရေယာဉ်၊ သင်္ဘော တီထွင်

ကြသည်။ သွားလာပို့ဆောင်ရေးအတွက် များစွာကျေးဇူးကြီးမားပါ၏။

သို့ရာတွင် အရေအတွက် မတန်တဆ များပြားလာသော မော်တော်ကားတိုက်မှုများ၊ ဥတုရာသီနှင့် စက်ချွတ်ယွင်းမှု၊ လူသားပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရသော လေယာဉ်၊ သင်္ဘောပျက်စီးနှစ်မြုပ်မှုများက ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ရုံမက အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများ ကြုံကြရသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းမွန်သော်လည်း မတော်တဆ အန္တရာယ်မှုခင်းစက်ကွင်းအတွင်း သက်ဆင်းရမှုက စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်မရှိ။ ပြစ်မှုတွေ၊ ပြစ်ဒဏ်တွေ ကပ်ငြိလိုက်ပါလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ဂယက်ရိုက်ခတ်လာပေ၏။ လူသားတို့၏ အသိ၊ သတိ၊ စေတနာ၊ ဝီရိယ၊ ထိန်းကျောင်းတတ်မှုတို့ ပေါင်းစပ်ခြင်း လိုအပ်လျက်ရှိကြောင်း ညွှန်ပြလျက်ရှိပေသည်။

ညွန့်ဟံ (ကြို့မတာ)

ကျွန်ုပ်တို့အောင် (ရွှေပန်းထိမ်) ဒါတွေစိတ်ကိုပျောက်ကြည့်ပါ

တစ်ခါတလေ လူတွေ့ရဲ့စိတ်ကို တစ်ယောက် တည်းထိုင်ပြီးစဉ်းစားနေမိတယ်။ လူတွေဟာ သတ္တဝါ တွေထဲမှာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံးလို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ် လား။ အသိဉာဏ်ရှိပါတယ်လို့ ဆိုထားတဲ့ လူသား တွေက တစ်ခါတစ်ရံ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေကြတာကို မြင်တွေ့နေရတော့ အရမ်းအံ့ဩ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ အဆိုးအကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်တဲ့ဉာဏ် မရှိကြတော့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် မစဉ်း စားကြတာလားဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရဘူးဖြစ်နေ တယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုစဉ်းစားရတာလဲဆိုရင် စဉ်းစား စရာ အကြောင်းအရာတွေက နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရလို့ ပါ။ ယခုမြင်တွေ့ရတဲ့အကြောင်းအရာကတော့ သာမန်

ဖြစ်နေကျ၊ မြင်တွေ့နေကျ အကြောင်းအရာပါ။ ထူး ဆန်းတဲ့အရာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မထူးဆန်းပေမယ့် လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ်လေး တွေကတော့ ဒီမထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာလေးထဲ မှာ ရှိနေလို့ပါပဲ။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စာအတွက် ထန်းခေါက်တောင်းထဲ အငွေတထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေးတွေထည့်၊ ခေါင်းပေါ်ရွက်လို့ စားကြဦးမလားအော်ပြီး တစ်လမ်းဝင်၊ တစ်လမ်းထွက် တကြော်ကြော် အော်နေတဲ့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး Mobile ဈေးသည် လေးရဲ့တောင်းထဲက ပြောင်းဖူးပြုတ် လေးတွေကို ကြည့်ပြီး လူတွေ့ရဲ့စိတ်ကို တွေးမိလို့ပါ။

လူတွေ့ရဲ့စိတ်က အကောင်းကြိုက်တတ်တာကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းကြိုက်တာလား၊ ကြိုက်လို့ကောင်းသွားတာလားဆိုတာကိုတော့ အဲဒီ အကောင်းကြိုက်တတ်တဲ့သူများ စဉ်းစားမိချင်မှ စဉ်း စားမိမှာပါ။ များသောအားဖြင့် ကြိုက်လို့ကောင်းသွား ကြတာက ပိုများပါတယ်။ ဥပမာ ဝက်သားကြိုက်သူ များက ဟင်းလျာတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးက ဝက် သားဟင်းလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသား မာဝက်၊ အသီးမှာသရက်၊ အရွက်မှာ လက်ဖက်ဆို ငြီး ပြောနေ၊ ဆိုနေကြတာပေါ့။ ဝက်သားမကြိုက်တဲ့ သူတွေကတော့ ဒီလိုပြောဆိုခြင်းမရှိပါဘူး။

လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ အကောင်းကြိုက် သလဲဆိုရင် အောက်ဆုံးအဆင့် ပြောင်းဖူးပြုတ်စား ဖင်တောင်မှ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို ဖိကြည့်၊ ဖြဲကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အစေ့လေးတွေ အဖူး ဖြည့်ပါ။ မပါ ကြည့်တယ်။ နောက်ပြီး ပျော့သလား၊ မာသလားသိရအောင် လက်သည်းနှိထိုးကြည့်တယ်။ ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးလုံး မိမိစိတ်ကြိုက် စစ်ဆေးပြီးမှ ဝယ် စားတယ်။

ပြောင်းဖူးဝယ်တဲ့လူတွေက ရောင်းသူရဲ့တောင်း ဆိုမှာ ပြောင်းဖူးတွေ ဘယ်လောက်များများ အဖူး ဆိုင်း အဖူးတိုင်းကို ဖြဲကြည့်တတ်ကြတယ်။ ဒီလိုဖြဲ ကြည့်တာကလည်း ပြောင်းဖူးထဲမှာ ပြောင်းဖူးစေ့ အဖူး ဖြည့်ပါ။ မပါ ကြည့်တာပါ။ တချို့ပြောင်းဖူးတွေက အစေ့စုံမပါဘဲ “ဘိုးသကျ”(သွားကျ)တွေ ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ ဘိုးသကျဆိုတာက အသက်ကြီးတဲ့အဘိုး ရဲ့သွားကို ဇရာကရိုက်ချိုးခြင်းခံထားရသလို ဟိုတစ် ဆူရင်း၊ ဒီတစ်ချောင်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်နေတာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီလို ဘိုးသကျ(သွားကျ)ပါတဲ့ ပြောင်း ဖူးဆို ဝယ်သူက မယူတော့ဘူး။ ဝယ်သူမကြိုက်တော့ ရောင်းသူရဲ့တောင်းထဲမှာ ကျန်နေရော။ ဒီလိုကျန်နေ တဲ့ပြောင်းဖူးကို လျှော့ချေးနဲ့ရောင်းရင်ရောင်း၊ မရောင်း

ရင် စားပစ်ရတာပဲ။ ဒီလိုရောင်းမထွက်တဲ့ လက်ကျန် ကို စားပစ်လိုက်ခြင်းကို မြန်မာစကားပုံအရ “အိုးသည် အိုးကောင်းမသုံးရ”လို့ ဆိုလိုတယ်။

ပြောင်းဖူးကို ဖိကြည့်တယ်ဆိုတာက ခေါင်းပိုင်း (အရင်း)နဲ့ အမြီးပိုင်း (အဖျား)အထိ ပြောင်းဖူးအစေ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါရဲ့လား၊ အခွံ(ပြောင်းဖူးဖက်)ထူပြီး အစေ့ မအောင်ဖြစ်နေမလားဆိုတာကို သိရအောင် ဖိကြည့် ကြတာပါ။ နောက်ပြီး ဆိတ်ကြည့်တယ်ဆိုတာက ပြောင်းဖူးစေ့ထဲက ဝတ်ဆံကလေးတွေ ဖြူနေသလား၊ ကျက်အောင်ကော ပြုတ်ရဲ့လား၊ ကျက်ကောကျက်ရဲ့ လားဆိုတာကို သိရအောင် ဆိတ်ကြည့်ကြတာပါ။ ပျော့သလား၊ မာသလား သိရအောင် လက်သည်းနဲ့ ထိုးကြည့်တယ်ဆိုတာက ပြောင်းဖူးပြုတ်ဆိုတာ ပျော့ နေ၊ အံ့နေမှ စားကောင်းတာဆိုတော့ အပျော့၊ အမာ သိရအောင် ထိုးကြည့်တာပါ။

လူဟာ မိမိကောင်းတာစားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတရားပျောက်ရခြင်းဖြစ်တယ်။ “ကိုယ် ချင်းစာတရား”ဆိုတာက မိမိကောင်းတာစားချင်ရင် တစ်ပါးသူလည်း မိမိလိုပဲ ကောင်းတာစားချင်မှာပဲဆို တဲ့စိတ်ကိုပြောတာပါ။ ဒီလို ကိုယ်ချင်းစာတရား ပျောက်ပြီဆိုရင် မေတ္တာတရားပါ ပျောက်တော့တာပဲ။ လူမှာ မေတ္တာတရားပျောက်ပြီဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့စိတ်ဟာ ပူလောင်နေတတ်တယ်။ စိတ်ပူလောင်နေရင် မိမိကိုယ် ကို အေးချမ်းမှုမရှိသလို တစ်ပါးသူကိုလည်း အေးချမ်း မှုရအောင် စွမ်းဆောင်မှုမပေးနိုင်တော့ဘူး။

မိမိရဲ့စိတ်ကို အေးချမ်းစေချင်ရင် ကိုယ်ချင်းစာ တရား များများမွေးပါ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရဲ့နောက် မှာ မေတ္တာတရားဆိုတာ သူ့အလိုလို ပါပြီးသားပါ။ လူမှာ မေတ္တာတရားရှိနေရင် မိမိကိုယ်မိမိ အေးချမ်းမှု ရသလို မိမိရဲ့မေတ္တာကြောင့် မိသားစု၊ ဆွေမျိုးအသိုင်း အပိုင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အရာ

အားလုံးလည်း အေးချမ်းမှုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မေတ္တာတရားထားကြပါ။ ထားနိုင်တဲ့စိတ်ရှိအောင်လည်း ကြိုးစားကြပါ။

မေတ္တာတရားဟာ အရာရာကို အောင်နိုင်ပါတယ်။ မိမိက တစ်ပါးသူအား မေတ္တာထားရင် တစ်ပါးသူကလည်း မိမိအပေါ်ကို တုံ့ပြန်မေတ္တာပေးမှာပဲ။ ဒါကို မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ မိမိက နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစကားကိုဆိုရင် တစ်ပါးသူကလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစကားကို ဆိုမှာပဲ။ မိမိက ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကိုဆိုရင် တစ်ပါးသူကလည်း ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကို ဆိုမှာပဲ။ မိမိက တစ်ပါးသူကို ကူညီလျှင် တစ်ပါးသူကလည်း မိမိကို ပြန်ကူညီမှာပဲ။ ဒါဟာ မေတ္တာရဲ့ အသွား အပြန်သဘောပဲ။ မိမိသာ ကောင်းအောင်ကြိုးစားပါ။ မိမိသာ ကောင်းသွားမယ်ဆိုရင် အရာအားလုံးဟာ ကောင်းပြီးသားပါ။

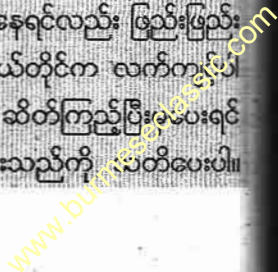
လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကိုလိုက်၍လည်း မိမိရဲ့စိတ်ဟာလည်း မိမိရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်၍ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလိုသလို မိမိဟာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင်ဦးဆုံး ကောင်းပေးဖို့လိုပါတယ်။ ကောင်းပေးဖို့လိုတယ် ဆိုတာက လူဟာ မိမိကသာ တစ်ပါးသူကို အရင်ဦးဆုံးကောင်းပေးဖို့ ခဲယဉ်းကြတာ။ တစ်ပါးသူက မိမိအပေါ်ကို ကောင်းတဲ့သူနဲ့ပဲ တွေ့ချင်နေကြတာ။ ဒါဟာလည်း လူ့သဘာဝပဲလေ။

မိမိက ဘယ်လိုကောင်းအောင်နေမလဲဆိုရင်တော့ အဓိကအချက်က ကိုယ်ချင်းစာတရားမွေးပါ။ ဘယ်လိုကိုယ်ချင်းစာတရားမွေးရမလဲဆိုတော့ မိမိစိတ်က ကောင်းတာစားချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ပါးသူလည်း မိမိလိုပဲ ကောင်းတာစားချင်မှာပဲဆိုတဲ့စိတ်၊ ဒီစိတ်လေး မွေးမယ်ဆိုရင် ရှေ့ပိုင်းက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။

ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်စားတဲ့အခါ
ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို
လက်နဲ့ဖြဲကြည့်၊ ဖိကြည့်၊
ဆိတ်ကြည့်တာတွေဟာ
မိမိသာကောင်းကောင်းစားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်
ဒီလိုလုပ်တာပါ။
ဒါဟာ ကောင်းတဲ့စိတ်တော့.....

ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်စားရင် ပြောင်းဖူးကို လက်နဲ့ဖြဲကြည့်၊ ဖိကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်တာတွေ မလုပ်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်စားတဲ့အခါ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို လက်နဲ့ဖြဲကြည့်၊ ဖိကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်တာတွေဟာ မိမိသာ ကောင်းကောင်းစားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာပါ။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့စိတ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိမိက အရင်ဦးဆုံးကောင်းတာရွေးယူလိုက်တော့ နောက်လူတွေအတွက် မကောင်းတာပဲကျန်မှာပေါ့။ ဒီတော့ နောက်လူမကောင်းတာပဲစားဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်နေတယ်။ ဒါလည်းမကောင်းဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှမျှတတဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမယ်။ မျှမျှတတဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်စားတဲ့အခါ တောင်းထဲမှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေ ဘယ်လောက်များများရှိနေပါစေ မိမိစားလိုတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို လက်နဲ့ဖြဲကြည့်၊ ဖိကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်ခြင်း မလုပ်မိပါစေနဲ့။ လုပ်နေကျမို့ အကျင့်ပါနေရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြင်ယူပါ။ ဈေးသည်ကိုယ်တိုင်က လက်ကားပဲနေလို့ ဖြဲကြည့်၊ ဖိကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်ပြီးမပေးရင်လည်း ဒီလိုလုပ်မပေးဖို့ ဈေးသည်ကို လက်ပေးပါ။

တပေးခြင်းအားဖြင့် မိမိလည်း လိပ်ပြာ(စိတ်) နှစ်လှမ်း၊ နောက်ပြီး ရှေ့လှမ်း၊ နောက်လူအတွက် အားလုံးမျှတမှုရှိတယ်။

သူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ မေတ္တာ စွာတတ်စိတ် မွေးရမယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် တုံးထိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုတဲ့စိတ် မလုပ်မိပါစေ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ လုပ်ချင်တာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို ဦးစားပေးလုပ်ပါ။ လူအသိဉာဏ်အရှိဆုံးမို့ မိမိကောင်းတာလုပ်တာ မိမိသိတယ်။ မိမိမကောင်းတာလုပ်တာလည်း သိတယ်။ ဒီတော့ မိမိလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ကောင်းလုပ်လား၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်လားဆိုတာကို ညီညာထင်ချိန်တိုင်း နဖူးပေါ် လက်နှစ်ဖက်စလုံးတင်ထားလေးနက်နက် တွေးခေါ်စဉ်းစားပါ။

သူဆိုတာ အမြဲတမ်းစဉ်းစားနေရမယ်။ စဉ်းစားတာ မစဉ်းစားတဲ့လူထက်စာရင် အစစအရာရာ နှစ်ခြီးသွားပါ။ ဒါကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် စဉ်းစားလုပ်ပါ။ စဉ်းစားပြီးလုပ်တော့ ဘာလုပ်လုပ် နည်းတာပေါ့။ အမှားနည်းတော့ အမှန်များတာ အမှန်များတော့ စိတ်ရှင်း၊ စိတ်ကြည်လင်တာ အဓိကက လူမှာ စိတ်ရှင်း၊ စိတ်ကြည်လင်ဖို့ သိတယ်။ စိတ်ကြည်လင်တော့ ရုပ်ပါကြည့်တာတယ်။ ရုပ်ကြည့်တော့ ကိုယ်နုတယ်။ ကိုယ်နု ရောဂါဘယကင်းတယ်။ ရောဂါဘယကင်း အသက်ရှည်တယ်။ အသက်ရှည်တော့ မိမိချင်တဲ့အလုပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။

မိမိအသက်ရှင်ချင်ရင် အမှားနည်းအောင်နေရ အမှားနည်းအောင် ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုတော့ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ

ကို ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေရမယ်။ လူ့ရဲ့စိတ်က ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဖြူစင်ပါတယ်။ ဒီရိုးသားဖြောင့်မတ်ဖြူစင်တဲ့စိတ်ကို အရောင်ဆိုးတာက ဘာတွေလဲဆိုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့အရာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီအရာတွေက ဘယ်ကရောက်လာလဲဆိုတော့ အကုသိုလ်စိတ်ကြောင့်ဖြစ် ပါတယ်။ အကုသိုလ်စိတ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတော့ အတ္တစိတ်ကို ဖျောက်ရမယ်။ လူတွေဟာ ဒီအတ္တစိတ်ကြောင့် အေးချမ်းမှုမရကြတာ။ ဒီတော့ အေးချမ်းမှုရချင်ရင် ဒီအတ္တစိတ်ကို ပယ်ရမယ်။

အတ္တစိတ်ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်း ပါတယ်။ အတ္တစိတ်ကြီးစိုးနေ တဲ့လူဟာ ဘာလုပ်လုပ် မိမိဖြစ်ချင်တာပဲ ဦးစားပေးလုပ်တယ်။ တစ်ပါးသူဘာဖြစ်ဖြစ် သူဂရုမစိုက်ဘူး။ သူဂရုစိုက်တာ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်ပြီးစီးအောင်မြင်ဖို့ပဲ။ ကျန်တာ သူ့ခေါင်းထဲမထည့်ဘူး။ ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလုပ်က သူကြီးပွားချမ်းသာရေးပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီအတ္တစိတ်ကို ဖျောက်ရမယ်။ အတ္တစိတ်ပျောက်ပြီဆိုရင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီလို ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ပေါ်လာရင် ပြောင်းဖူးပြုတ်ဝယ်စားတဲ့အခါ လက်နဲ့ဖို့ကြည့်၊ ဖိကြည့်၊ ဆိတ်ကြည့်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုမလုပ်တဲ့အတွက်ကြောင့် မိမိသာကောင်းကောင်းစားချင်တယ်ဆိုတဲ့ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟစိတ်၊ အတ္တစိတ်တွေ ကင်းသွားပြီး မိမိရဲ့စိတ်ဟာ အေးချမ်းလာပါလိမ့်မယ်။

ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်)

ထက်ထက်ဦးဝေ

ရွှေဦးလေနှင့်အာတု

(အဆုံးသက်ဝတ္ထုပြည်)

နေ့ဦးလေးနှင့်အတူ

ထက်ထက်ဦးဝေ
(အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်)

“မဉ္ဇူ.....ကိုယ့်အစ်မနဲ့ ဝိုင်းထုပ်ပါလား၊ ဒါမှ အချက်အပြုတ်ထိတ်မှာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆင်းမင်းဟင်း ချက်တတ်ရတယ်အော့”

စာမေးပွဲကြီး နီးလှပြီမို့ စာနှင့်ချက်နာမခွာဘဲ စာကြည့်နေသည်တို့ ကြီးကြီးကမသိ။ အခန်းထဲဝင်ထားပြီး ဆူတော့သည်။

“စာမေးပွဲက သုံးလပဲလိုတော့တာ ကြီးကြီးရဲ့”

“အမယ်လေးအေ.....ကျုပ်သမီး ဆယ်တန်းဖြေတုန်းကလည်း ငေတ်သီးထောင်းပြီး တစ်ဖက်က စာကြည့်လာတာပဲ၊ ညည်းကျမှ ပိုရန်ကော”

ကြီးကြီးကို မကျေနပ်သော်လည်း မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ထွက်လာရ၏။ ကျွန်မက မမခိုင်နှင့် ကိုကိုကျော်တို့လောက် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူမဟုတ်၍ စာကိုပိုကြီး

စားနေရသည်ကို ကြီးကြီးက သိမည်မဟုတ်ခဲ့ပေ။

“မမခိုင်..မဉ္ဇူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မှန်လာရွက်လေးတွေ ခြွေပေး၊ ပြီးရင် ရေသန့်သန့်နဲ့ဆေး၊ သဲပါတတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်”

မှန်လာပင်ပေါက်လေးများကို ယူပြီး ထိုင်ခြွေနေစဉ် ကြီးကြီး

ရောက်လာပြန်သည်။

“ဟဲ့.....အမြစ်ကိုဖယ်ပြီး ဒီအတိုင်းထည့်နေရသလားအော့၊ အရိုးနဲ့အရွက်ကို ဆိတ်လေ၊ ဒါမှ အဆင်သင့်စားလို့ရမှာပေါ့၊ မိန်းမပျင်း လုပ်နေပြန်ပါပြီ”

မမခိုင်က ကျွန်မကို နမူနာခြွေပြပေး၏။ သည်တော့မှ မမခိုင်၏နည်းအတိုင်း ခြွေပြရာ ကျေနပ်သွားတော့သည်။

“အင်း.....စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို အလှည့်ကျ မီးဖိုချောင်ဝင်ခိုင်းရမယ်၊ အချက်အပြုတ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ တတ်ကျွမ်းတာ၊ မဉ္ဇူက စကောစကအရွယ်ဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်အစ်မလုပ်တာ ကြည့်ထား၊ ကျုပ်တို့တုန်းကလည်း ဘယ်သူမှ သင်မပေးဘူး၊ ကြည့်ရင်းနဲ့ တတ်သွားတာပဲ”

စိတ်ညစ်သွားရလေပြီ။ ကျွန်မက အချက်အပြုတ်ကို အလျှော်အဖွပ်လောက် ဖိတ်ဝင်

စားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ မမခိုင်သည် ကြီးကြီးသမီးပီသပါပေသည်။ ဟင်းများသည် အစပ်အဟပ်တည့် ရှိစားကောင်းအောင် ချက်ခဲ့သည် ချည်းပင်။

ယခုလည်း မမခိုင်ချက်သည် မုန့်လာချဉ်ရည်ဟင်းလေးသည် ဖွေး ရနံ့ဖြင့် ဗိုက်ပင်ဆာလောင်လာလေ ပြီ။ မမခိုင်သည် အဆင်းရော၊ အချင်းပါ ပြည့်စုံသူပင်တည်း။

တကယ်ဆို မမခိုင်သည် ကျွန်မ၏ Crazy တစ်ဦးပါ။ အချိန် ရတိုင်းလည်း ဘာသာစကားစွမ်း ရည်လေးရပ်ဖြစ်သည့် Reading, writing, Speaking, Listening ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စေရန် သင်ပေး ရှာသေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံတကာဘာသာစကားများကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သူပါ။ ထို့ကြောင့် English နှင့်ဘွဲ့ရပြီး မဟာဆက် တက်နေရာမှ U.F.L တွင် နည်းပြ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အသက်ငယ် ငယ်၊ အချိန်တိုအတွင်း လေးစား လောက်သည့် မမခိုင်ကို ကျွန်မ အားကျနေရပါပြီ။

မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အုပ်ထိန်း မှုအောက်တွင် မမခိုင်၊ ကိုကိုကျော် နှင့် ကျွန်မပါ ပုံစံတကျ တည်ရှိခဲ့ သည့်အတွက် ကြီးကြီး၏အရည် အချင်းသည် မိခင်တိုင်း စံထား လောက်ပါသည်။ မမခိုင်၏ လှုပ်

ရှားမှုများကို ဝေးကြည့်နေသည့် ကျွန်မအား မမခိုင်က ငဲ့စောင်း ကြည့်ပြီး.....

“ဟိတ်.....ဘာတွေတွေ့နေ တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဪ...မမခိုင်လို အဘက် ဘက်က ပြည့်စုံချင်လိုက်တာနော်”

“အဲဒါ မေမေကျေးဇူးပေါ့ ကွယ်၊ မမခိုင်လည်း ငယ်ငယ်က မဉ္ဇူလိုပဲ မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး အားကျ ခဲ့တာ၊ ဘယ်ပညာမဆို လိုချင်စိတ် ရှိရင် တတ်မြောက်တာပါပဲ၊ စာ လောက် ဘာမှမခက်ဘူး”

မမခိုင်သည် စိမ်းစားငါးပိကို မီးကင်ပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းကို လှော် နေ၏။ ကျွန်မက မမခိုင်ချထား သည့် ကြက်သွန်ဖြူကိုခွာပြီး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးထားလိုက် သည်။ မမခိုင်၏လက်ရာ ပုစွန်ငါး ပိထောင်းလေးနှင့် ထမင်းမြိန်ဦး မည်ပေါ့။

“မမခိုင်”
“ဘာလဲ မဉ္ဇူ”

မမခိုင်တွင် ချစ်သူမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ မေးလျှင် မမခိုင် ကြိုက်ပါ မလား။ မေးသင့်၊ မမေးသင့် ချင့် ချိန်ရပြန်၏။ ဤသည်ကို မမခိုင်က သဘောပေါက်သည်လားမသိပေ။ ကျွန်မကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး.....

“မဉ္ဇူက ပညာသင်တန်း အရွယ်နော်၊ တခြားငွေ လျှောက်

www.burmeseclassic.com

တွေ့ခဲ့၊ ပညာသင်ချိန်မှာ စိတ်
 စားတတ်ရင် ကိုယ့်ရည်ရွယ်
 ချက်တွေ ပျောက်ကုန်ရော၊ မမ
 နိုင်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေး
 ကြောင့် ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကို
 ဘယ်တော့မှ အပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး။
 အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်ခြင်း မီး
 ထောက်မီးလှုံတစ်မျိုးပဲ၊ မထိန်းနိုင်
 ခင် ကိုယ့်ကို ပြန်လည်လောင်မြိုက်
 ထတ်တာမျိုးပါ။ အချစ်ကြောင့် ပူ
 နေသောကတွေ၊ စိတ်မချမ်းသာ
 ရောတွေ ခံစားတတ်ကြရတယ်တဲ့။
 အချစ်ကို မစဉ်းစားတာပဲကောင်း
 ဝါတယ်ကွယ်၊ အချစ်မရှိတော့
 သောကမရှိဘူးပေါ့”

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မမ
 နိုင်သည် တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး
 ထုပ်သွားမည်လားမသိတော့။

“ဒါဆိုကြီးကြီးက အိမ်ထောင်
 ပြုဖို့ တိုက်တွန်းရင်ရော”

မပွင့်တပွင့်လေးရယ်ပြီး ကျွန်မ
 အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၏။ မမခိုင်သည်
 အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအား
 ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်ပုံရပါသည်။ ပြီး
 တော့ ကျွန်မကိုလည်း ပညာပေး
 ဗဟုသုတ အသိအမြင်မှန်ကန်စွာ
 တွေးတောကြည့်တတ်စေခြင်းမျိုး
 ထည်း ပါပေလိမ့်မည်။

“မေမေလား အိမ်ထောင်ပြု
 ခို့တိုက်တွန်းမှာ၊ မမခိုင်ကလည်း
 မေမေက လက်ထပ်ပေးရင်တောင်

ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက်
 မမခိုင်က စကားကိုပြန်ဆက်လိုက်၏။
 မိမိကျော်မှာ သွက်လက်ချစ်စရာ ကောင်းသော
 ကပြားစပ် မြန်မာမ လေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။
 ဖခင်က မြန်မာ၊ မိခင်က.....

ငြင်းမယ့်သူပါကွယ်၊ ဘာကြောင့်
 လဲဆိုတော့ မမခိုင်သူငယ်ချင်း မိ
 မိကျော်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”
 “ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
 အိမ်လာတဲ့ မမချောချောလေးကို
 လား”

ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် မမ
 ခိုင်က စကားကိုပြန်ဆက်လိုက်၏။
 မိမိကျော်မှာ သွက်လက်ချစ်စရာ
 ကောင်းသော ကပြားစပ် မြန်မာမ
 လေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဖခင်က
 မြန်မာ၊ မိခင်က နိုင်ငံခြားသူဟု
 မမခိုင် ပြောဖူး၏။ ပြီးတော့ ငယ်
 ချစ်ဦးရှိသည်ဟုလည်း အိမ်လာစဉ်
 က မမခိုင်နှင့်အတူ ပြောနေကြ
 သော စကားများအရ ကျွန်မ သိ
 ခဲ့ရပါ၏။

“မိဟာ နိုင်ငံခြားမှာ မိဘ
 ဆွေမျိုးတွေ ရှိနေပါလျက်နဲ့ မြန်မာ

ပြည်က မခွာရက်လို့ သူ့ကို အား
 လုံးက မျိုးချစ်စိတ်ရှိလို့ပဲထင်ပြီး
 လေးစားဂုဏ်ယူနေကြတာ၊ တကယ်
 တော့ မှီရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အချစ်စိတ်
 ကြောင့် UK မှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ
 ရဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်တာကို ငြင်း
 ပယ်ပြီး ချစ်သူကိုနိုင်မင်းနဲ့ လက်
 ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ကို
 နိုင်မင်းသာ သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာပေါ့။
 ဒါကို မှီဘက်က အသိုင်းအဝိုင်း
 တွေက သဘောမတူကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
 ကျွန်မက စိတ်ဝင်တစားမေး
 လိုက်မိ၏။

“ကိုဝေမင်းဆိုတာက မိတို့
 အိမ်က ဒေရိုင်ဘာရဲ့သားလေ၊ သား
 ရေပေါ်အိပ်၊ သားရေနားစားသူဆို
 ပြီး အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တာ
 ပေါ့ကွယ်၊ မိနဲ့က ငယ်စဉ်ကတည်း

က စားအတူ၊ သွားအတူနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့ရတဲ့ ငယ်ချစ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့ ချစ်သူရဲ့မိသားစုကို မိက သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခဲ့တာပေါ့။ နည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်တောင်ဝယ်ပေးပြီး အလုပ်ပါကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သွင်းပေးခဲ့တာ။ ဒါလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူရဲ့ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းပါ ကြည့်ရှုခဲ့တာပါ။”

မမခိုင်သည် ကျွန်မကိုကျော်ပြီး တခြားကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်တစ်ခုကိုအသာအယာချ၏။ စကားပြတ်သွားစဉ် ကျွန်မက ဝင်ပြောမိသည်။

“မမမိမိကျော်က ချစ်သူ

အပေါ် သိပ်ချစ်တာပဲနော်”
ထိုစကားကြောင့် မမခိုင်၏ မပွင့်တပွင့်ရယ်သံနှင့်အတူ.....

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်တတ်သူသာ အပင်ပန်းဆုံးပါ— ညီမရယ်၊ ကိုယ်ချစ်တတ်သလို ဖြစ်မလာရင် မိမိကျော် ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ။ ညီမလေး စဉ်းစားကြည့်လေ”

မမခိုင်၏အမေးကို ကျွန်မ မဖြေတတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပြောလာမည့်စကားကိုသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုနိုင်မင်းဟာ မိမိကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်လေ”

“ဟယ်.....ကျေးဇူးကို မှမထောက်၊ လူမဆန်လိုက်တာ”

ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် စကားထွက်

သွားမိ၏။
“ဒါတင်ဘယ်ကုမလဲ ညီမရယ်၊ ခွင့်လွှတ်စိတ်ရှိတဲ့ ချစ်သူအပေါ် ညှာတာထောက်ထားမှုမရှိဘဲ လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲမှာ အိမ်ထောင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့တာ၊ လင်ကြီးမိပြီး မယားခိုးမှုနဲ့ အဖမ်းခံခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီကိစ္စလည်း မိပဲလိုက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်”

“ဪ....မမမိမိကျော်ဘဝက သနားစရာပါလား။ ပြီးတော့ရှက်စရာလည်းကောင်းတယ်။ မညူတောင် ကြောက်လာပြီ”

“ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေ သစ္စာမဲ့တတ်ရင် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့ မမခိုင်တော့ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် မကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိကလို့ ဆိုထားကြတယ် မဟုတ်လား”

မမခိုင်၏ နီရုံးချုပ်စကားလေးကြောင့် ကျွန်မလည်း သိလိုစိတ်ကို ဖွင့်မေးမိ၏။

“ပြီးတော့ သူတို့ဘာဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲဟင်”

“အချစ်စိတ်ဆိုတာ မိုင်းကြပ်ခိုးနဲ့တူတယ်လို့ ဆိုကြတယ်လေ။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကြွပ်ခိုးတွေအထပ်ထပ်နဲ့ များပြားလာတတ်ကြတယ်။ အိမ်ဟစ်အိမ်မှာ

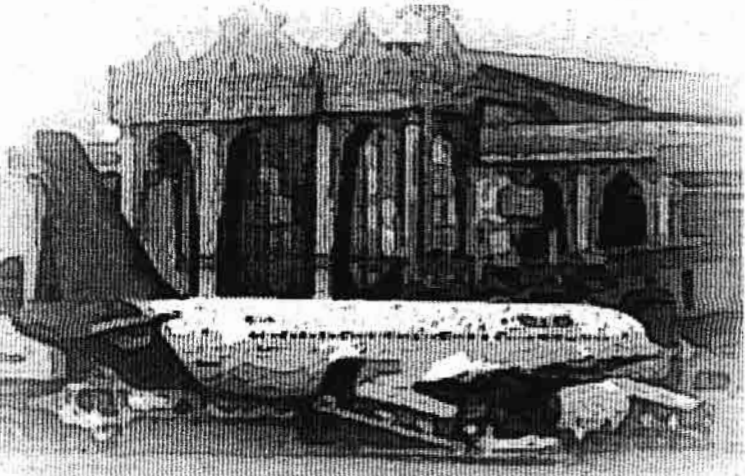
www.burmeseclassic.com

ကြပ်ခိုးတွေရှိနေရင် မြင်မကောင်း
 လောက်အောင် အရုပ်ဆိုးလွန်းလှ
 ဝါတယ်ကွယ်၊ ဒါကိုဖယ်ရှားရှင်း
 ထင်းပစ်ဖို့ အသိတရားရှိမှ အဲဒီ
 ဆိမ်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လာရ
 မှာပဲပေါ့၊ ဒီသဘောအတိုင်းပဲလေး
 မီဟာ ကိုနိုင်မင်းရဲ့ သစ္စာမဲ့မှု
 ကြောင့် အသိတရားရသွားပြီး
 မြန်မာပြည်ကနေ အပြီးအပိုင်ထွက်
 ခွာသွားခဲ့တာပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါလာ
 တာ မမခိုင်ဆီ မိနောက်ဆုံးလာ
 ခြင်းပါပဲကွယ်”

မိမိကျော်၏အဆုံးအဖြတ်ကို
 မှန်ကန်သည်ဟု ပြောလိုသော်
 လည်း တိုင်းပြည်အတွက် နစ်နာ
 ရောဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်မထင်
 မြင်မိသလို မမခိုင်လည်း တွေးနေ
 မည်လားမသိ။ မမခိုင်၏အကြည့်
 သည် တစ်နေရာတည်းတွင် စူး
 စိုက်နေလေသည်။

“မီဟာ ဆရာကောင်းတစ်
 ယောက်ပါ။ ဒီလိုဆရာမျိုး အဆုံး
 နှုံးခံရတာ နှမြောဖို့သိပ်ကောင်းတာ
 ပေါ့၊ အစက မမခိုင်အထင်မှာ မို့
 ကို အချစ်စိတ်ကြောင့် မျိုးချစ်စိတ်
 မရှိဘူးခွဲဘူးလို့ ယူဆခဲ့တာ မှား
 သွားတယ် ညီမရယ်၊ မို့မှာ မျိုးချစ်
 စိတ်ကို အပြည့်ရှိခဲ့တယ်၊ မို့ဖခင်
 ခေါင်းချသွားတဲ့ မြန်မာပြည်ကြီးကို
 သူချစ်တယ်တဲ့၊ မာမိနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး
 UK ကို လိုက်မသွားခဲ့တာ သူ့မှာ

မျိုးချစ်စိတ်ရှိနေလို့ပါတဲ့၊ ခုတော့
 မြန်မာပြည်ကြီးကနေ အပြီးအပိုင်
 ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုပြီး လေဆိပ်မှာ
 မိငိုခဲ့တယ်၊ ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာ ခု
 ချိန်ထိ မမခိုင် မြင်ယောင်နေတုန်း
 ပါပဲ၊ မိ UK ကိုထွက်သွားတာ ကို
 နိုင်မင်း မသိခဲ့ဘူး၊ တိတ်တဆိတ်
 ထွက်သွားခဲ့တာပါ၊ သဘောက နာ
 ကြည်း၊ စိတ်နာသွားပြီး ယူကျုံးမရ
 စိတ်နဲ့ ခြေရာကို အပြီးဖျောက်သွား
 တာ၊ မိထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ
 ကိုနိုင်မင်းတစ်ယောက် မမခိုင်ဆီ
 ကို လာမေးရှာတယ်၊ ပြီးတော့
 နောင်တ၊တပွေတပိုက်နဲ့ အလွမ်း
 သမားကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရပြီလေ၊ ဒါ
 ဟာ အချစ်မှာ သစ္စာမရှိခဲ့လို့
 အချစ်က သူ့ကိုပြန်လည်ဒဏ်ခတ်
 ခြင်းကို ခံရတာပါပဲကွယ်”

မမခိုင်ထံမှ ယောက်ျားတစ်
 ယောက် သစ္စာမဲ့ခြင်းအကြောင်းကို

သိရပြီးနောက် ထမင်းစားရန် ကြီး
 ကြီးဝင်လာ၍ စကားကို ရပ်လိုက်
 ကြရ၏။ ကြီးကြီး၏နောက်တွင် ကို
 ကိုကျော်လည်း လိုက်ပါလာသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ထမင်းစားချိန်
 တောင် ရောက်လာပြီပဲ၊ မြန်မြန်
 လုပ် မဉ္ဇူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆယ်တန်းအောင်မြင်သည့်
 နေ့တွင် ပြုံးနေသော ကြီးကြီး၏
 မျက်နှာလေးမှာ လပြည့်ည၏
 အစွမ်းကုန်တောက်ပလွန်းနေသော
 လမင်းကြီးပမာ ကျွန်မအတွက်
 အေးမြသည့်မေတ္တာမျိုးကို ပေးစွမ်း
 နေသည်။

နံနက်မိုးမလင်းခင်ကတည့်ဟာ
 ကိုကိုကျော်မှာ ဝမ်းသာ၍ အော်
 လာရှာ၏။ ကျွန်မ ကြီးစားရတိုင်း

နပ်ခဲလေပြီ။

“မမခိုင် မဉ္ဇူ လှေကားတစ် ထစ်တွေ့ ကျော်နိုင်ခဲ့ပါပြီ”

“အင်းပေါ့၊ အောင်မြင်မှုဘဝ လှေကားထစ်တွေ့ကို တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် ကျော်နိုင်အောင် ကြိုးစား ရမှာပေါ့၊ ဇွဲတော့လိုတယ်နော်”

“စိတ်ချ မမခိုင်၊ မဉ္ဇူမှာ ဇွဲ သတ္တိ အားမာန်တွေ အပြည့်ရှိနေ ပါတယ်”

ကတိတွေပေးနေသည့်ကျွန်မ။ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကြောင့် ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်နေမိသည်မှာ အောင်မြင်မှု ကို ပိုင်ဆိုင်နေကြသူများ၏ ခံစား မှုတစ်ခုပါပဲ။

“မဉ္ဇူဆယ်တန်းအောင်သွား ပြီဆိုတော့ ကြီးကြီးရဲ့တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားရသလိုပါပဲကွယ်၊ ဒါပေ မဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသေးတာမဟုတ် ဘူးနော်၊ ကြီးကြီးဘက်က မဉ္ဇူရဲ့ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးနေတာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဆက်လျှောက်နိုင် အောင် သမီးလိုချင်တဲ့ ဘာသာကို ယူ၊ Dayပဲတက်တက်၊ Distance ပဲတက်တက် ကြီးကြီးခွင့်ပြုတယ်”

ကြီးကြီး၏စကားကို ကျွန်မ နားလည်သည်။ လူဆိုတာ ကိုယ် လျှောက်ရမည့်လမ်းကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်တတ်ရမည်ပေါ့။ ကြီးကြီးဖြစ်စေချင်သောလမ်းကို ကျွန်မဘာသာ ဆက်လျှောက်တတ်

ရပါမည်။ ကျွန်မအဖြေကို သိချင် နေသော ကြီးကြီးအား ရဲဝံ့စွာပြော ပြမိပါ၏။

“အဝေးသင်ပဲတက်ချင်ပါ တယ် ကြီးကြီး၊ ပြီးရင် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး ကြီး ကြီးကို လုပ်ကျွေးချင်သေးတယ်”

ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောမိ သော်လည်း ကြီးကြီးက ချမ်းမြေ့ သော အပြုံးချိုနှင့်အတူ.....

“သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ကြီးကြီး သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီး ကြီးကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ အဝေး သင်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆို တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကိုက အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ချင်တာပါ၊ ကြီးကြီး ရဲ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်လို့ပါ”

“အင်းလေ၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ကြီးကြီး လိုက်လျောပေးပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ကြိုမှာထားချင်တယ် ကွယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ အတောင် အလက်စုံရင် ကြီးကြီးတို့မိသားစု ကိုပစ်ပြီး အဝေးကို ပျံပြေးမသွား ပါနဲ့ကွယ်”

ကြီးကြီး၏စကားများသည် ကျွန်မရင်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစား စေခဲ့ရသည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါ။ ကြီးကြီး၏ နှလုံးသားထဲမှာ ကျွန်မ အတွက် နေရာလွတ်ရှိနေသည်ကို

www.burmeseclassic.com

သိမိချိန်၌ ကျွန်မ၏နှလုံးသားထဲ တွင်လည်း စူးနစ်လှုပ်ရှားစေရသည် အထိ ခံစားခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်က အဝေးကိုပျံ့ထွက်သွားချင်သည့် ကျွန်မ၏ဆန္ဒတစ်ခုကို ကြီးကြီးသိ နေမိ၍များလား။ အပြစ်ရှိသောသူ ပမာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းခနဲဖြစ်သွား သည်ကိုဖြင့် ငြင်းမရနိုင်ပါလား။

“မဉ္ဇူက လိမ္မာပြီးသားပဲ မေ မေရယ်၊ ပန်းစံအိမ်ကို ဘယ်တော့ မှ ပစ်ပြေးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မမခိုင်၏စကားကိုလည်း ထောက်ခံရမှန်းမသိခဲ့။ ကျွန်မရင် မှာ ဆန္ဒများစွာရှိနေသည်။ အလုပ် လုပ်၊ ကျောင်းမြန်မြန်ပြီး ဘွဲ့ရ လျှင် ကျွန်မ၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲ ခွာနေရသော မိဘများကို ရှာဖွေ မည်။ ကိုယ့်လုပ်အားဖြင့် မိဘကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်သေးသည်။ တစ် နေ့နေ့ တွေ့ရမည်ဟု အားခဲထား မိ၏။

“ဒါနဲ့ ယမင်းတစ်ယောက် ကော အောင်ရဲ့လားကွယ်”

ကြီးကြီးမေးမှပင် ကိုကိုကျော် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိကြတော့ သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ယမင်းကို ကျွန်မ မေ့နေမိ၏။

“သူ့နာမည်အပြည့်အစုံမှ ကို ကိုကျော် မသိတာ၊ ညီမလေးက လည်း ခုံနံပါတ်ပြောလိုက်လို့လား”

“မဉ္ဇူလည်း ထူပူနေပြီး သတိ

မရခဲ့ဘူး ကိုကိုကျော်”

“ဒီ ကလေးမလေးလည်း အောင်ချင်အောင်မှာပါလေ”

ကြီးကြီး၏စကားဆုံးတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံနှင့်အတူ ဟွန်းသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ကြည့်မိကြ ရာ သဗ္ဗာထက်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အိမ်ပေါက်ဝ တွင်ရပ်ပြီး ခရီးဦးကြိုနေသည့် ကျွန်မအား သဗ္ဗာထက်က.....

“တို့နှစ်ယောက်အောင်တယ် မဉ္ဇူ။ ယမင်းတော့ကျတယ်”

“ဟယ်.....စိတ်မကောင်း လိုက်တာ”

“ယမင်းဆီသွားလို့ ဘယ် ကောင်းပျံ့မလဲဟယ်၊ သူ့ကိုတော့ အားပေးချင်သေးတယ်”

ကြီးကြီးသည် သဗ္ဗာထက် အပြောလေးကြောင့် အကြံပေးလာ ၏။

“ခုနေတော့ မသွားကြနဲ့ဦး လေ၊ တော်ကြာ သမီးတို့ကိုမြင်ရင် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်နေရှာမှာ၊ ဆုံးရှုံး သူတို့ရဲ့ဘဝက အောင်မြင်သူတွေ ကိုတွေ့လေ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ပို ခံစားရလေပဲ သမီးတို့၊ သွေးအေး တော့မှ သွားတွေ့လိုက်ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ ဒါကြောင့် မို့ မဉ္ဇူနဲ့လာတိုင်ပင်တာပါ၊ ပြီး တော့ သမီးတို့အိမ်က မဉ္ဇူကိုပါ ခေါ်ပြီး အောင်မြင်မှုအလွန် ဂုဏ်

ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး လည် ခွင့်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒါ မဉ္ဇူကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးမှာ ရုတ်ခြည်းမျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။ ကျွန်မအား မတိုင်ပင်ဘဲ ပြောချလိုက်သည့် သဗ္ဗာထက်သတ္တိကြောင့် အံ့အား သင့်သွားရ၏။ ဘုရား.....ဘုရား။ ကြီးကြီး ခွင့်ပြုမည်မထင်ပေ။

“သမီးတို့က ဘယ်ကိုသွား မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“တစ်နေ့လုံးတော့ လျှောက် မသွားပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ ကုသိုလ် လည်းရအောင် ရွှေတိဂုံကိုသွားမှာ ပါ။ ဘုရားဖူးပြီးရင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ မယ်၊ စိတ်ချပါ”

ကြီးကြီးသည် ဆုံးဖြတ်ရခက် သည့်အလား အဖြေကို ချက်ချင်း မပေးသေးပေ။ မမခိုင်က ကြီးကြီး အား ကူပြောပေးရာသည်။

“ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ခွင့်ပြု လိုက်ပါ မေမေရယ်၊ သူတို့လည်း ပျော်ကြပါစေ”

“အင်းလေ၊ အပျော်တော့ မလွန်စေနဲ့ပေါ့၊ ဘုရားသွားပြီးရင် ပြန်လာနော်၊ ကဲ...မဉ္ဇူက အဝတ် သွားလဲတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ရေချိုးပြီးသားဖြစ်နေ၍ အင်္ကျီ နှင့်ထဘီသာ လဲရပါမည်။ အလွန် ဆုံးကြောလှ ဆယ်မိနစ်ပေါ့။ အခန်း

ထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန် ချွတ်လဲမိတော့သည်။ ပီရီဖွင့်ပြီး အဝတ်ရွေးနေစဉ် မမခိုင် ဝင်လာ ၏။

“ယောဝမ်းဆက်လေး ဝတ် ပေါ့ကွယ်၊ အင်္ကျီခါးရှည်၊ လက် ရှည်မဟုတ်လား၊ ဘုရားသွားတာ ပဲ၊ ကြည့်ကောင်းပါတယ်”

မမခိုင် အကြံပေးသည် အတိုင်း စိမ်းပြာရောင် ယောဝမ်း ဆက်လေးကိုထုတ်ဝတ်ပြီး မှန်တင် ခုံရှေ့ထိုင်စဉ် ဆံနွယ်ရှည်လေးများ ကို မမခိုင်က အနောက်မှ ဘီးဖြီး ပေး၏။ ပြီးနောက် ဆံပင်ကို အပြောင်သိမ်းကာ ဘေးနှစ်ဖက် ဆံပင်ကို အနောက်မှ ရွှေရောင် ကလစ်လှလှလေးဖြင့် တစ်ဝက် သိမ်း၍ စုညှပ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်ပြန်လာနော် ညီမ၊ တခြားကို လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ မေမေစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမခိုင်”

“ကဲ...သွားတော့ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်သွားဦး”

“ဟုတ်”

သဗ္ဗာထက်သည် ကြီးကြီးနှင့် လေပေးဖြောင့်နေပုံရ၏။ ကြီးကြီး အား နှစ်ဦးသားနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ ကြီးကြီးနှင့် မမခိုင် သည် ကားလေးထွက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါပြီ။

သဗ္ဗာထက်က ကြီးကြီးအား လက် ကလေးပြနေဆဲ။ လက်မှ ရွှေရောင် နာရီလေးမှာ နံနက် ၈ နာရီတိတိ ကို ညွှန်ပြနေ၏။

“ဟင်း.....ဘယ်ရမလဲကွာ၊ သဗ္ဗာထက်တဲ့၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ကို လိုမ့်ခေါ်လာတာ၊ မဉ္ဇူကြီးကြီး တော့ အလိမ်အညာခံရပြီလေ”

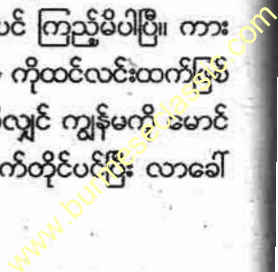
တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကား လေး၏နောက်ခန်းတွင် ကျွန်မနှင့် သဗ္ဗာထက်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေသည့် သဗ္ဗာထက်အား တံတောင်ဖြင့် တွတ်လိုက်မိ၏။

“ဒါဆို သဗ္ဗာအိမ်က ခေါ်ခိုင်း တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ခွင့်ပြုတာတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဗ္ဗာတစ်ယောက်တည်း ဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော်နိုင်မှာလဲ ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့တိုင်ပင် ပြီး မဉ္ဇူကိုပါလာခေါ်တာ၊ ဟီ... ဟီ”

“ကြည့်စမ်း၊ ကိုထက်ကပါ ကြံရာပါကြီးပေါ့”

ယခုမှပင် ကြည့်မိပါပြီ။ ကား မောင်းသူမှာ ကိုထင်လင်းထက်မြစ် နေ၏။ ဒါဆိုလျှင် ကျွန်မကို မောင် နှမနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လာခေါ်

ကြသည်ပေါ့။

“ဟင်း.....တတ်လည်းတတ် နိုင်တဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ”

“ဘယ်ကိုမှ မသွားရ၊ ဝလာရဆိုတော့ သနားလို့ပါ ယောက်မ ရာ”

ထိုအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ရှက် ခြွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့သွားရတော့သည်။ နှစ် ယောက်တည်းဆိုလျှင် အကြောင်း မဟုတ်ပေ။ ကိုထင်လင်းထက်ရှေ့ ခြံ့ဆိုတော့ မျက်နှာမထားတတ် အောင် ဖြစ်နေရပါပြီ။

“ရွှေတိဂုံကို အရင်သွားမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ပြီးမှ ဘစ်ခုသွားစားကြမယ်လေ”

“ဟေ့.....ကြာလို့တော့မဖြစ် သူးနော်၊ ကြီးကြီးဆူနေလိမ့်မယ်”

“ဆူရင် လက်ဖက်ခြောက် ဆတ်လိုက်ကွာ၊ ရောက်တုန်းရောက် နိုင် ပျော်ပျော်ပေါ့၊ တစ်ရက်တည်း ပျော်ရတာ၊ ရိုက်လည်း ခံလိုက် တာ”

သဗ္ဗာထက်ကဖြင့် စောင်းမှ သွတ်သည့်မြင်းလို နောက်လှည့် ကြည့်မည့်ပုံ မပေါ်တော့ပေ။ သက် မြင်းတစ်ချက် အသာချလိုက်မိ၏။ သူတို့ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မ၏အနေအထား က သဗ္ဗာထက်နှင့်မှ မတူညီသည် သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ပြန်

ရောက်သည်နှင့် ကံမကောင်းလျှင် အရိုက်ခံရပါလိမ့်မည်။ ပျော်စရာ အချိန်များသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပျော်စရာကောင်းနိုင်မည်မဟုတ် တော့ပေ။ သက်ပြင်းမောကြီးကိုချ မိပြန်သည်။

“ဒီလောက်လည်း သက်ပြင်း တွေချမနေပါနဲ့ မဇ္ဈရာ၊ နောက် တာပါကွာ”

ကိုထက်၏ နောက်လှည့် ကြည့်သော အပြုံးကြောင့် သဗ္ဗာ ထက်မှာ ကျွန်မကို စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်ပြန်၏။

“ခုကတည်းက ပြောထား မယ်နော်၊ တက္ကသိုလ်တက်ရင် တော့ သဗ္ဗာနဲ့အတူတူတက်ရမယ်၊ ရည်းစားမထားရဘူး၊ ချစ်သူမရှာရ ဘူး၊ မဇ္ဈကို ကြိုတင်ယောက်မ တော်ထားလိုက်ပြီကွာ”

“ဟဲ့....ကြည့်ပါလား၊ သဗ္ဗာ နော်”

ပေါင်ကိုအသာဆွဲဆိတ်လိုက် ရာ သဗ္ဗာထက်က အသံတိတ် အော်လိုက်၍ ကျွန်မမှာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိရ၏။

မကြာမီ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်လာရလေပြီ။ ကားကို အနောက်ဘက်မှခိမှတက်၍ ကား ရပ်တန့်ရန်နေရာသို့ ကွေ့ပတ်တက် ပြီး ဓာတ်လှေကားရှေ့ရှိ နေရာ လွတ်တွင် ဝင်ထိုးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး အပြင်ထွက်ပြီး နောက် ကားသော့ခတ်နေသော ထင်လင်းထက်ကို ခေတ္တရပ်စောင့် နေရ၏။

“ဓာတ်လှေကားနဲ့တက်မှာ မဟုတ်လား”

“သဘောလေ၊ ကုန်းကြောင်း တက်တော့ ကုသိုလ်ပိုရတာပေါ့”

အနောက်ဘက်စောင်းတန်းသို့ ဦးတည်ဆဲတွင် ထင်လင်းထက်မှာ ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ မော့ကြည့် ပြီး.....

“ဝန်းမဇ္ဈအတွက် ကြာနေမှာ စိုးလို့ပါ၊ ဓာတ်လှေကားနဲ့ဆို ပြန်ပြန် ရောက်တာပေါ့”

ဓာတ်လှေကားရှိရာ စောင်း တန်းထဲအဝင်တွင် ဆင်းလာသူများ အား စောင့်နေသူများကို တွေ့ရ၏။ သိပ်မကြာပေ။ ပြန်ဆင်းလာသူများ အထွက်တွင် ကျွန်မတို့ပါ ဘုရားဖူး များနှင့်အတူ ရောဝင်လိုက်ကြ သည်။ ငြိမ်ခနဲ အသည်းအေးသွား သလို ခံစားရပြီးနောက် ‘ဟင်း... တောင်’ ဟူသော အချက်ပြသပေး အပြီးတွင် အလိုအလျောက် စက် တံခါးအဖွင့်၌ လူများထွက်ကြပြန် သည်။

“ဘုရားခိုင်က အေးချမ်းလိုက် တာဟာ၊ စောစောစီးစီး ဘုရားဖူး ရတာ စိတ်ကြည်နူးစရာပဲနော်”

“အေးနော်၊ မဇ္ဈလေ

ရန်ကုန်မှာနေပြီး ရွှေတိဂုံကို မဖူးရ
တာ နှစ်ချိကြာနေပြီ။ ကားမရှိတော့
သဉ္ဇာတို့လို ခဏခဏ မလာနိုင်
ဘူးပေါ့”

“ကိုကို ဘုရားပန်းသွားဝယ်
လေ၊ သောကြာဂြိုဟ်ထောင့်က
စောင့်နေမယ်၊ မြန်မြန်ဝယ်နော်၊
ပန်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်ပါဝယ်ခွဲ”

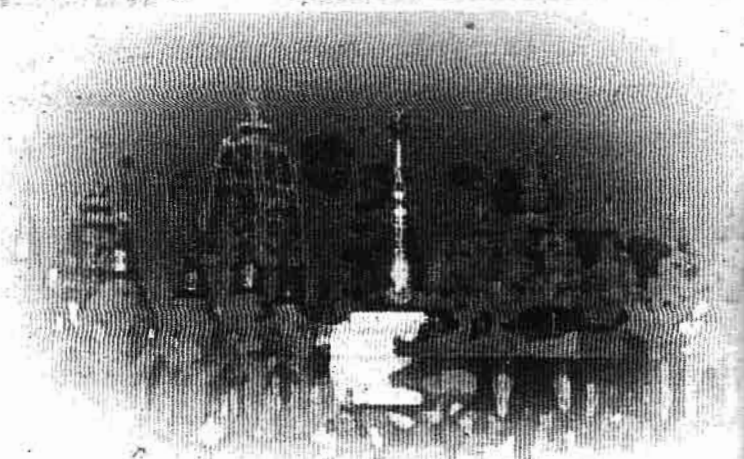
“အေးပါ”

ထင်လင်းထက်သည် ဘုရား
ပန်းဆိုင်များဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်မ၏
လက်ကလေးကိုဆွဲကာ သဉ္ဇာ
ထက်သည် အောင်မြေနှင့်
ချမ်းသာကြီးတန်ဆောင်းရုံရာ
လမ်း ကလေးမှ သောကြာထောင့်
သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြ
သည်။ သဉ္ဇာထက်က သောကြာ
သမီးဖြစ်၍ ရေအရင် သပွယ်
နေရာ ကျွန်မကထိုင်စောင့်နေစဉ်
ပန်းများကိုင်ပြီး ထင်လင်းထက်
ရောက်လာရှာသည်။

“ပန်းမဉ္ဇူက ကြာသပတေး
သမီးမဟုတ်လားဟင်”

“ဘာကြောင့် ကြာသပတေး
လို့ ပြောရတာလဲ ကိုထက်”

ကျွန်မ၏အမေးကို စဉ်းစား
ဟန်ပြု၍ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရှာ
သည်။ သူ့ဗဟုသုတအား သိလို
၍ စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ပဗဗာမဆိုတဲ့ အက္ခရာ
အမည်နဲ့စရင် ကြာသပတေးသမီး
ဖြစ်ဖို့ သေချာပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး
လား”

“ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရဆိုရင်
တော့ ကိုထက်ပြောတာ မှန်ကန်
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဉ္ဇူက အင်္ဂါသမီး
ပါ”

“ဟင်.....ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂါနဲ့
အမည်နဲ့ မမှည့်ရတာလဲ”

“အဲဒါ မဉ္ဇူထက် ကြီးကြီးက
ပိုသိပါလိမ့်မယ်၊ မဉ္ဇူ မမေးရဲဘူး”
ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖွင့်ပြော
မိပေမယ့် ကျွန်မကို နားလည်စာ
နာစွာဖြင့် ကြည့်နေရှာသည့် မျက်
ဝန်းအစုံကို ကျွန်မ ရှောင်လွှဲမိပါ
ရဲ့။

“ဒါဆို ပန်းမဉ္ဇူအတွက် အင်္ဂါ
နံပါတဲ့ပန်း ဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်
က ကြာသပတေးသမီးဆိုပြီး မေ

မြို့ပန်းဝယ်လာခဲ့တာ”

“ဟင့်အင်း ကိုထက်၊ မသွား
ပါနဲ့တော့၊ မေမြို့လည်းကောင်း
တာပဲ၊ အင်္ဂါနဲ့ ကြာသပတေးက
မိတ်ဖက်လေ”

ထင်လင်းထက်၏လက်ထဲမှ
မေမြို့ပန်းခိုင်လေးကို လွှဲပြောင်းယူ
ကိုင်ပြီး သဉ္ဇာထက်၏ သပြေပန်း
လေးများကို ခွဲပေးနေသည့် ထင်
လင်းထက်၏လက်ထဲတွင် နှင်းဆီ
ပန်းလေးများကို တွေ့ရ၍ ထင်
လင်းထက်သည် စနေသားမှန်း သိ
လိုက်မိတော့၏။

ထိုနေ့က ဘုရားဖူးအပြီးတွင်
ရွှေဘုံသာလမ်းတွင်ရှိသည့် ကြက်
ကြော်နှင့်အအေးကို ထင်လင်းထက်
က ဒကာခံခဲ့၏။ ထိုမျှမကသေးပေ။
ကျွန်မနှင့်သဉ္ဇာထက်အတွက် ဂုဏ်
ပြုသည့်အနေဖြင့် ရွှေရောင်နာရီ
တစ်လုံးစီ ချီးမြှင့်ခဲ့သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘုတ်ပါရဲ့။ ကြီးကြီးဆင်ပေးထား
သည် ရှစ်တန်းအောင်တုန်းက နာ
ရီလေးမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပေပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို
ထက်”

“တို့ကတော့ ကျေးဇူးမတင်
ခေါင်၊ ကိုကိုက ပေးချင်တဲ့သူ
အတွက်၊ မကောင်းတတ်လို့ တို့ကို
ထက်ဆောင်ပေးတာပါ။ မယူချင်
ပါဘူး”

ကျွန်မ မျက်နှာဘယ်လိုထား
ရဏန်းပင်မသိတော့။ ကာယကံရှင်
ဆိုလျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်မသိ။

“ပြန်ကြရအောင်”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်

စကားနှင့် ရပ်လိုက်မိသည်။ သဗ္ဗာ
ထက်မှာ ကျွန်မ၏လက်ကို ကိုင်
ဆွဲပြီး.....

“ထိုင်စမ်းပါဦးဟာ၊ ရှင်က ကို
ကိုလက်ဆောင်ရပြီးတော့ အိမ်ပြန်
မယ်ပေါ့လေ။ ဘာလဲ စိတ်ကူးယဉ်
ဦးမလို့လား”

သဗ္ဗာထက်တော့ တကယ်
မလွယ်တော့ပေ။ နောက်တစ်ခါဆို
ရင် သည်မောင်နုမနှင့် လိုက်ဝံ့
တော့မည်မဟုတ်ပါ။

“ရှင့်ကြီးကြီးက နောက်ဆို
ရှင့်ကိုထည့်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် ဒီအခွင့်အရေးကို လက်
လွတ်မခံပါရစေနဲ့ ကိုကိုရော ဘယ်
နေရာကို သွားချင်သေးလဲ”

ထင်လင်းထက်၏အကြည့်
များ သည် ကျွန်မထံရောက်လာပြီး
နောက်.....

“ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ တစ်
ယောက်သောသူ စိတ်ညစ်နေမယ်
ဆိုရင် ဒီပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို မဖန်တီး
ရက်ဘူးကွာ၊ ပန်းမဉ္ဇူဘဝကို နား
လည်ရင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးတာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ”

အရိပ်အကဲနားလည်တတ်သူ
ထင်လင်းထက်ထံ အကြည့်ကိုပို့ပြီး
သက်ပြင်းနွေးနွေးကို တိုးတိတ်စွာ
ချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်
အပြင်သို့ထွက်နေသည့် ထင်လင်း
ထက်နောက်မှ နှစ်ဦးသား လိုက်ပါ

သွားကြ၏။ သဗ္ဗာထက်က ကျွန်မ
တို့အား မကျေနပ်သောအကြည့်
များဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရပေမယ့် စိတ်
ဆိုးမည်မှာ သေချာပါသည်။ အပြန်
လမ်းတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
လိုက်ပါနေလေပြီ။

ကျွန်မအတွက် ကုသိုလ်ကံ
ကောင်းနေပြီလားမသိပေ။ အိမ်
အပြန်တွင် မဆူသည့်အပြင်.....

“ရုပ်ရှင်ကြည့်မလာဘူးလား
ကွယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ကြည့်
ရောပေါ့။ သမီးကိုပြောဖို့ ကြီးကြီး
မေ့သွားတယ်”

“ကြီးကြီးဆူမှာစိုးလို့ သဗ္ဗာက
မကြည့်ပါဘူး။ သူတို့အိမ်က သမီး
တို့နှစ်ယောက်အတွက် ရွှေရောင်
နာရီလေး ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပေး
လိုက်ပါသေးတယ်။ ကြီးကြီး
မကြိုက်ရင် မဉ္ဇူ လက်မခံရဲဘူး။
ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကြီးကြီးသည် ကျွန်မကို စူး
စူးလေးကြည့်ပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်
စွာပြောလာသည်။

“ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတွက်
ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တာပဲ သမီးရယ်၊
ဘာ ကြောင့် မကြိုက်ရမှာလဲ၊
ကြီးကြီး ရဲ့သမီးလေးကြောင့်
ပိုတောင်ဂုဏ် ယူရမှာပေါ့ကွယ်”

**ဆိုင်အကဲနားလည်တတ်သူ
ထင်လင်းထက်ထံ
အကြည့်ကိုပို့ပြီး
သက်ပြင်းနွေးနွေးကို
တိုးတိတ်စွာ
ချလိုက်မိသည်။
ထို့နောက်
ဆိုင် အပြင်သို့ထွက်နေသည့်
ထင်လင်းထက်နောက်မှ**

ကြီးကြီးအား ဝမ်းသာစွာ ကြည့်မိပါပြီ။ ကျွန်မ၏ လက်ခံခဲ့ခြင်းအပေါ် ငြူစူမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သမျှ တခြားစီဖြစ်နေရပါလား။

“မဇ္ဈလေးဟာ လိမ္မာသိတတ်သူဖြစ်မှန်း ကြီးကြီးသိနေပြီး သားပါလေ။ ဒီနေ့ကစပြီး ကြီးကြီးရဲ့ သဘောထားကို ပြုပြင်လိုက်မယ်။ သမီးအပေါ် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါပြီကွယ်”

မမခိုင်က ကျွန်မကိုပြုံးကြည့်ပြီး ရွန်းရွန်းစားစား တုံ့ပြန်ရှာလေသည်။ ကြီးကြီးကို မည်သူကများတိုက်တွန်းပြောကြားခဲ့ပါသနည်း။ သို့သော်လည်း ကြီးကြီးသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ တိုက်တွန်းမှုကိုမှ လက်ခံတတ်သည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပေ။

“ဆယ်တန်းအောင်သွားတာ ထမင်းစားလက်မှတ် ရသွားသလိုမျိုးပေါ့ကွယ်။ ဘဝထမင်းဝိုင်းကြီး

မှာ အပူ၊ အစပ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိရမယ်။ ငါးရိုးနဲ့တူတဲ့ ဆူးညောင်ခဲလှတ်ကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရမယ်။ ဘဝခံယူချက် ထမင်းတစ်လှတ်တိုင်းကို ကျေညက်အောင်တစ်လှတ်ပြီးတစ်လှတ်ဝါးနိုင်ရမယ်။ ဒါမှဘဝကို အခက်အခဲမရှိ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာပေါ့ကွယ်”

ကြီးကြီး၏ဒဿနကို ကျွန်မလိုက်၍မမိနိုင်ပေ။ ကျွန်မ သိခဲ့သည်က ကြီးကြီးသည် ဆယ်တန်းအောင်၍ လူလားမြောက်ခဲ့သော ကျွန်မအား စိတ်ချသွားပုံရသည်။ ဘဝအကြောင်း၊ လောကဓံအကြောင်းများ နားလည်စေရန် လမ်းပြတတ်ပါသေး၏။

ကျွန်မ၌ မိဘများရှိနေကြမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြီးကြီးနည်းတူပြောဆိုဆုံးမနေပါမည်။ သားသမီး၏လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း

ပါလိမ့်မည်။ မိဘလက်ဟူသည် သားသမီးအတွက် အမြဲတမ်းအပေးသမားများဖြစ်ကြ၏ဟု ဆိုထားသည်။ မိဘမေတ္တာသည် စမ်းကျရေသဖွယ် ကြည်လင်သန့်ရှင်းစွာစီးဆင်းနေတတ်ရာ ကျွန်မအတွက်တော့ မိဘမေတ္တာကို စမ်းရေတမျှ မဆိုထားနှင့် မိုးစက်တစ်ပေါက်မျှပင် အေးမြခြင်းကို မခံစားရပါလား။

“မဇ္ဈရေ.....မဇ္ဈ”

ခေါ်သံသည် ယမင်း၏အသံပါ။ စာမေးပွဲကျရှုံးသည့် သူငယ်ချင်းအား မည်သို့နှစ်သိမ့်စကားဆိုရပါမလဲ။ ယမင်း၏မျက်နှာသည် ငိုထားသဖြင့် မျက်လုံးများမှာလည်း နီရဲမို့မောက်နေရှာ၏။

“မဇ္ဈ.....အီး...အီး...ဟီး”

ကျွန်မကိုဖက်တွယ်ပြီး ငိုနေရှာသည်။ ယမင်း၏ဝမ်းနည်းခြင်းကို မည်သည့်စကားမျိုးဖြင့်

www.burmeseclassic.com

နှစ်သိမ့်ရ ပါ။

“ရှေ့နှစ်အောင်မှာပေါ့ ယမင်းရယ်၊ ဇွဲမလျှော့နဲ့ ဆက်သာ ဖြေနေော်”

ယမင်း၏ကျောပြင်လေးကို ဗုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်စကားပြောမိ၏။ သို့သော် ယမင်းမှာ ချောမြူ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရှာ၍ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“လာ.....ထိုင်ပါဦး သမီးလေးရယ်၊ ဒီလိုငိုကြွေးနေတော့ ရော အောင်သွားမှာတဲ့လားကွယ်၊ ကြီးကြီးပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါဦး”

ယမင်းသည် ဆက်တီခုံရည် တစ်ခုရှိ ကျွန်မနှင့်ကြီးကြီးကြား

တွင် ထိုင်နေပြီး ကြီးကြီး၏ဆုံးမစကားကို ညှိုးငယ်စွာနားထောင်နေရှာသည်။ သို့တိုင် ယမင်း၏ လက်များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခံစားမှု မည်မျှပြင်းထန်ကြောင်း မမေးဘဲနှင့် သိနေမိ၏။

“တစ်ချိန်က ကြီးကြီးလည်း ယမင်းလိုပဲ ဆောက်တည်ရာမရ လောက်အောင် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးခဲ့ရဖူးပါတယ်၊ ကြီးကြီး အားကိုးအားထားပြုနေရတဲ့ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားချိန်ကပေါ့ကွယ်၊ ပူလောင်ခြင်းနဲ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ သောကမျက်ရည်တွေဟာ မိဘနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကြီးကြီးရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ခံစားနေရမယ့် သောကမျက်ရည်တွေပါပဲလေ၊ ကြီးကြီးငို

နေလို့ရော မိခင်ကြီးက ပြန်ရှင်လာမှာတဲ့လား၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသက်ပြန်ရှင်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး၊ သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အခု သမီးလေး ခံစားနေရတဲ့သောကတွေဟာ ရှေ့နှစ်အောင် မြင်မှုရသွားရင် ဒီမျက်ရည်တွေဟာ တစ်သက်လုံးခံစားနေရမယ့် သောကမျက်ရည်တွေ ဖြစ်လာပါ့မလားကွယ်၊ သမီးဘက်က ဇွဲရှိရုံနဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ရှေ့နှစ်မှာ မုချအောင်မြင်မှာပါ၊ ဒီတော့ အခု ခံစားနေရတဲ့ သောကတွေဟာ အမှတ်တရလေးအဖြစ်လောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာပါ၊ ကြီးကြီးပြောတာ သမီးလေး သဘောပေါက်တယ်နော်”

ယမင်းသည် အငိုရပ်သွားပြီး ကြီးကြီးအား ခေါင်းလေးညိတ်ပြရာ၏။ မျက်ရည်စီးကြောင်းများသည် ခြောက်သွေ့သွားကြရလေပြီ။ “ယမင်း၏ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ထင်မကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့ပေ။

“လူဆိုတာ ကြိုးစားမှုရှိရင် မအောင်မြင်နိုင်တဲ့အရာဆိုတာမရှိပါဘူးကွယ်၊ တောင်တက်သမားတွေ ဘာကြောင့် မြင့်မားတဲ့တောင်ထိပ်ပေါ် တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြတာလဲ၊ ပြင်းထန်တဲ့ လှိုင်းကြီးတွေကို

မြတ်သန်းနိုင်ပြီး ဘာကြောင့် လိုရာအရပ်ကို လှေသမားတွေရောက်ခဲ့ရတာလဲ။ ရှင်းပါတယ်ကွယ်။ သူတို့မှာ မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားချင်တဲ့ ဇွဲ သတ္တိ၊ အားမာန်တွေရှိလို့ပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေးလည်း သူတို့လို စိတ်ဓာတ်မျိုးထားစမ်းပါ။ အောင် မြင်မှုဆိုတာ ကြိုးစားသူရဲ့ လက်ထဲကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နိုင်ကြီးကို ရောက်လာစေရမယ်”

ကြီးကြီး၏စကားလေးအဆုံးတွင် ယမင်းလည်း သူ့အမှားကို သူ သိမြင်သွားရတော့သည်။

“သမီး ယူကျုံး မရဖြစ်လို့ ငိုမိတာပါ ကြီးကြီးရယ်။ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားထားပြီး သေချာပေါက် အောင်မယ်လို့ ထင်ထားတာပါ”

“စာမေးပွဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို တိုင်းတာလို့မရ နိုင်ပါဘူးကွယ်။ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ယမင်းက ဖြေလိုက်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကြီးကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေသမီးလေးဆိုရင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထား

ပြီးမှ ကျန်းမာရေးကြောင့် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရ တယ်လေ။ ရူးမတတ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့အခုတော့ အောင်မြင် သွားပါပြီ ကွယ်။ စာမေးပွဲနီးချိန်မှာ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိလေး သူ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲမှတ်သွား ရပြီလေ။ ဘဝပေးသင်ခန်းစာလို့ဆို

ရမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“ယမင်းနားလည်သွားပါပြီ ကြီးကြီးရယ်။ စိတ်ချပါ။ ရှေ့နှစ်မှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ကိုအောင်စေရမယ်”

“ဒါမှပေါ့ သမီးရဲ့ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလေးလည်း ရှိထားသားပဲကွယ်။ မြတ်စွာဘုရားတောင် မရွံ့မပဋိပဒါ

နည်းနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့လို့ ဘုရားဖြစ်ခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား”

ယမင်း၏အပြုံးတွင် အားတက်ခြင်း၊ ဇွဲရှိခြင်းအဓိပ္ပာယ်မျိုး ဆောင်နေ၏။ ပြီးနောက် ကြီးကြီးအပေါ်လည်း ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသဘောမျိုးဖြင့် မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေရှာပါသည်။ ထို့နောက် ကတိများအထပ်ထပ် ပေးပြီး တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ပြန်သွားသည်မှာ အလာတုန်းက လိုမဟုတ်တော့ပေ။

“စာမေးပွဲ ကို ခုချက်ချင်းပြန် ဖြေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

ယမင်း၏ရင်ထဲ တွင်ကျရှုံး ခြင်းအတွက် စမ်းနည်းငိုကြွေးခြင်း ဘယ်သော အခါမျှ ဖြစ်လာလိမ့် မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေမိ၏။

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်လျှောက်ရာဝယ် ကိုကိုကျော်နှင့် မမခိုင်က ဘဝင်မကျခဲ့၍ ကျွန်မကို ဆွဲကြသည်။

“အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်

www.burmeseclassic.com

ရလောက်အောင် မမခိုင်တို့က တော်နိုင်ကြတော့ဘူးလို့ ထင်နေ သလား မဉ္ဇူ။ မင်းက ငယ်ငယ် လေးရှိသေးတာပဲ၊ ရှေ့ဆက်ကြီး စားရင် တက်လမ်းတွေ အများကြီး ချီနေတယ်”

“မမခိုင်တို့ကျေးဇူးတွေ များ နေပါပြီ၊ မဉ္ဇူလည်း ကိုယ်တတ်နိုင် သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ချင်သေး တယ်လေ”

သည်တော့ ကျွန်မ၏နားရွံ့ကို လိမ်ဆွဲပြီး.....

“လာပြန်ပြီလား ဒီကျေးဇူး မေမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် ပညာ ထတ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့၊ ပြီး တော့ ဒီပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုလည်း ရတာပဲ”

“မဉ္ဇူက မမခိုင်တို့လို ပညာ တော်တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ ကိုယ့် ဦးနှောက်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ရိုးရိုးဘွဲ့ လောက်နဲ့ပဲ တင်းတိမ်ရမှာပါ။ ဒါ ကြောင့် အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ် မယ်၊ တစ်ဖက်က ပညာသင်မယ်”

“ထားပါတော့၊ Distance ထက်ရင် ဘာ Major ယူဦးမှာလဲ”

“မြန်မာစာ”

မမခိုင်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး သက် ငြင်းမောကြီးကို ချလိုက်၏။ သို့ပေ မယ့် ကျွန်မ စိတ်ကြိုက်ယူသည့် ဘာသာရပ်သည် ကျွန်မ၏ဘဝ အတွက် အသင့်လျော်ဆုံးဟုတွေး

မိပြီး မြန်မာစာကို ကျွမ်းကျင်တတ် မြောက်အောင် လေ့လာဆည်းပူး ချင်သေး၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ စာ ဖတ်ခြင်းဝါသနာအတွက်အထောက် အကူလည်း ရပါလိမ့်မည်။

“အင်းလေ စိတ်ဓာတ်ပြင်း ထန်နေမှတော့ မမခိုင် မတားတော့ ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ Institute လိုင်း တစ်ခုခုကို Diploma တစ်ခုယူနိုင် အောင် ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ဘဝကို မြင့် မားအောင်လုပ်၊ B.A (Myanmar) ဘွဲ့နဲ့ မတင်းတိမ်နဲ့ မဉ္ဇူ”

မမခိုင်သည် ကျွန်မအတွက်

လေးစားစရာ မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ် ခဲ့သူပီပီ ဘဝကို တိုးတက်မြင့်မား အောင် ကြံဆောင်တတ်၏။ ကျွန်မ ၏လမ်းပြကြယ်အလား အသိအမြင် များစွာကို ပေးစွမ်းနိုင်သူပါ။

“Computer ထတ်ထားဖို့ တော့ လိုမယ် မဉ္ဇူ။ မမခိုင် မေမေ ခွဲတိုင်ပင်ပြီး ကိုယ်တိုင်လိုက်အပ် စားပါ့မယ်၊ ဒါမှ ကုမ္ပဏီမှာ လစာ ကောင်းကောင်းရမှာ”

ယခုခေတ်က Computer ခေတ်ဖြစ်သည်။ Computer ကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်လျှင် ကုမ္ပဏီတွင် လစာကောင်းကောင်း ဖြင့် အဆင့်မြင့်မြင့်လုပ်နိုင်၏။ ကျွန်မစိတ်ကူးနှင့် မမခိုင်စီစဉ်သမျှ သည် ထပ်တူထပ်မျှပါလား။ ကျွန်မ က Tourist Guide သို့မဟုတ် Sec retary လောက် ဖြစ်ချင်၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် Business Woman ဖြစ် အောင် ကြိုးစားချင်ပါသည်။

“မမခိုင်မှာ Same Batch တွေ ရှိပါတယ်၊ သူတို့အဆက်အသွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ပြောပေးမယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ ညီမလေးဘက်က အရည် အချင်းရှိအောင် ကြိုးစားဖို့လိုမယ် နော်”

“စိတ်ချပါ မမခိုင်၊ မဉ္ဇူဟာ မမခိုင်ရဲ့ညီမလေးပါ၊ မမခိုင်လို အဆင်းရော၊ အချင်းပါ ပြည့်စုံလာ အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့် ကတိပေးမိ၏။ မမခိုင်သည် ကျွန်မဘဝအတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတတ်သူ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးပါပဲလား။ အလုပ်သာရလျှင် ကြီးကြီးတို့မိသားစုအတွက် ကျွန်မဘက်က ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကြိုးစားရမည်။ သို့သော်လည်း မမခိုင်လို မိဘကိုလုပ်ကျွေးခွင့်မျိုးတော့ ကျွန်မ မည်သို့မျှ ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။

“မဉ္ဇူမှာ မိဘတွေရှိကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ မမခိုင်လို မိဘကို လုပ်ကျွေးပြုစုချင်သေးတယ်”

ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည့် စကားလေးအတွက် မမခိုင်မှာ တွေ့သွားပြီး ကျွန်မကို စာနာစွာ ပြောပြရှာပါသည်။

“ဒါများ ဘာအားငယ်စရာလိုသလဲ မဉ္ဇူရယ်၊ မေမေဟာ မဉ္ဇူရဲ့မိဘပဲပေါ့၊ မေမေ့ကို လုပ်ကျွေးတာလည်း မိဘကိုလုပ်ကျွေးတာနဲ့ အတူတူပေါ့ကွယ်”

မမခိုင်၏စကားမှာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါသည်။ ကြီးကြီးသည် ကျွန်မ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မကို မွေးဖွားခဲ့သည့် မိခင်ရင်းမှမဟုတ်ခဲ့ဘဲ။ အချိန်တိုင်း မိဘကို တမ်းတမိသည်မှာ သမီးတစ်ယောက်၏ ရင်

တွင်းမှဆန္ဒပါ။ ထိုဆန္ဒများကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်ကြတော့ဘူးလား။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မ၏ဘဝလေးကို မမခိုင်တော့ သိချင်သိထားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပေးမိ၏။ မမခိုင်သည် ကျွန်မ၏စကားလေးကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်ရှာသည်။

“မဉ္ဇူမှာ မိဘတွေရှိနေကြသေးလား မမခိုင်၊ ရှိနေမယ်ဆိုရင်လည်း ကြီးကြီးတို့ မမခိုင်တို့နဲ့ မဉ္ဇူဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူး၊ မဉ္ဇူကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါနော်”

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ မမခိုင်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါပြရာသည်။ သိလိုသည့်စိတ်များ အဆင့်မြင့်ထွက်သွားသည့်အလား ရင်မောသွားရလေပြီ။ မျှော်လင့်ချက်များ ကင်းမဲ့ခဲ့ရ၏။

“မမခိုင် တကယ်မသိပါဘူး ညီမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမခိုင် သိထားတာက မေမေဟာ မဉ္ဇူအပေါ် မိခင်လိုမေတ္တာမျိုး အပြည့်အဝပေးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မမခိုင် ယုံကြည်တယ်ကွယ်”

ထိုအကြောင်း ကျွန်မလည်း သိထားပြီးသားပဲလေ။ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ အသိစိတ်ဓာတ်မှာ ရင့်ကျက်လာပြီး အရာရာကို ထိုးဖောက်သိမြင်

နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိများနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုများ အပြည့်အဝ ရှိလာနေပါပြီ။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ကျွန်မနှင့်မမခိုင်ကို အလှည့်ကျ မီးဖိုချောင်ဝင်စေခြင်းမှာလည်း မိန်းမပီသစေချင်သည့်သဘောဖြင့် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်လာစေရန် သင်ကြားပေးနေသည့် အတတ်ပညာတစ်ခုဟု ကျွန်မ မြင်လာ၊ သိလာရ၏။

တစ်လကို သောင်းနှင့်ချီပြီး ပေးသင်ရာသည့် Computer သင်တန်းတစ်ခုကို မမခိုင်ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေး၏။ ဆရာက မမခိုင်၏မိတ်ဆွေဖြစ်နေ၍ ကျွန်မအား စေတနာထား၍ သင်ကြားပြသပေးရှာသည်။ တတ်ကျွမ်းမှုအခြေအနေကိုလည်း စစ်ဆေးပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် Computer သင်တန်းတွင် အတော်ဆုံးစာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ မမခိုင်အတွက် ဂုဏ်ပိုတက်စေခဲ့ရ၏။

“ခိုင်ထွန်းသာညီ မပဲကွာ၊ တော်တာပေါ့”

ဆရာ၏ချီးကျူးစကားကြောင့် အပြုံးပွင့်များမြေ့ချလိုက်သလို မမခိုင် ပြုံးနေလေသည်။

“အဲဒါ ကိုဆွေမင်းခန့်ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့၊ ခိုင်ညီမက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ်လေ၊ ဟင်း...ဟင်း”

“ဒါလည်း ခိုင်ထွန်းသာစိတ်

ဘတ်လိပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ နေပါဦး၊
ဘားစပ်မိလို့ မေးရဦးမယ်၊ ခုချိန်
ထဲ အဖော်မရှာသေးဘူးလား”

ဆရာ၏စကားသည် အပျော်
အပြက်ဖြစ်မည်ထင်သော်လည်း
အိုင်အတွက်တော့ တုန်လှုပ်သွား
အရပါလား။

“အချစ်ဟာ ခိုင်ထွန်းသာဘဝ
အ နေဝင်သွားသလို ပျောက်ကွယ်
အချိန်ပဲ ကိုဆွေမင်းခန့်ရယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ
ထဲ ကျွန်မ အံ့ဩသွားစေရ၏။ မမ
ခိုင်တွင် ချစ်သူရှိခဲ့၍များလား။
အသာနားထောင်နေလိုက်မိသည်။

“နောင်ရဲဇင် အခု Australia
အလေ့ သူလည်း တစ်ယောက်
အည်းပါပဲ၊ ခုချိန်ထိ ချစ်ရမယ့်သူ
အနည်းသေးပါဘူး ခိုင်ထွန်းသာ”

“ပြောလိုက်ပါတော့၊ မဆိုနိုင်
အဲဒါ မျှော်ပြင်နှစ်ကြောင်းလို မျှော်
အဆိုချက်တွေ ထားမနေချင်ပါနဲ့
အဘယ့်လို့”

“အင်း...ခက်တယ်ဗျာ၊
အဘာကမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတဲ့
အဘာရပ်သာရှိမနေရင် ဒီမျှော်ပြင်
အကြောင်းကို ပြန်ဆိုနိုင်အောင်
အဆတ်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦး လွတ်လပ်စွာ
အဘာပြောနိုင်စေရန် ကျွန်မ ရှောင်
အဆတ်လာခဲ့မိ၏။ မျက်လုံးနှင့်လက်
အ Computer ပေါ်ရောက်နေကြ

ပေမယ့် နားက သူတို့ပြောစကား
များကို ကြားနေရသည်။

“တကယ်ဆို သူ့ခွဲခိုင်က ချစ်
သူတွေမှမဟုတ်ကြတာဘဲ၊ စား
အတူ၊ သွားအတူလောက်ပဲ ရင်း
နှီးခဲ့တာပါ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုသိ
လိုက်ရချိန်မှာ သူဟာ ခိုင်ချစ်သူ
မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုပြီး ရှောင်ခဲ့မိတယ်၊
ဒါကိုလည်း သူ့နားလည်နေမှာပါ”

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့်
ပြောနေသည့် မမခိုင်မှာ စကားကို
ထိန်းပြောနေသည်ကို ကြည့်ခြင်း
ဖြင့် ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ
ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ရလေပြီ။
သင်တန်းပြီးချိန်ဖြစ်၍လည်း ဆရာ
နှင့် ယခုလို အေးဆေးစွာပြောနေ
ကြခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

“ဒါက ခိုင်ထွန်းသာအထင်
ကိုး၊ တကယ်တော့ နောင်ရဲဇင်နဲ့
ခိုင်ထွန်းသာကို ကျွန်တော်တို့ပတ်
ဝန်းကျင်အားလုံးက ချစ်သူလို့
သတ်မှတ်ထားကြတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်လေ နောင်ရဲဇင်တစ်ယောက်
တော့ တော်တော်လေး ခံစားသွား
ရမှာပါပဲ။ သူက ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့
တစ်သက်မှာ ခိုင်ထွန်းသာတစ်
ယောက်ကိုသာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါတဲ့။
ဒါက တစ်ဖက်သတ်ခံစားသူရဲ့
အပိုင်းလေ၊ နောင်ရဲဇင် Australia
ကို ထွက်သွားဖြစ်တာကလည်း ဟို
မှာရှိနေတဲ့ သူ့အစ်ကိုက လှမ်းခေါ်

တာပါ။ သူတို့က အဲဒီမှာ အခြေ
ချနေတာကိုး။ နိုင်ငံခြားထွက်သွား
သူတစ်ယောက်မှာ အလုပ်အကိုင်
အဆင်သင့်ရှိဖို့က မလွယ်ဘူးလေ”

မမခိုင်၏ မပွင့်တပွင့်ရယ်သံ
အဆုံးတွင် ပြတ်သားသော စကား
သံများကိုပါ တစ်ဆက်တည်းကြား
နေရသည်။

“သူ့မှာ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး
အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိနေတာကိုက
ခိုင် မကြိုက်တာပါ။ ကိုဆွေမင်းခန့်
စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူတတ်ထား
တဲ့ပညာဟာ မြန်မာပြည်အတွက်မှ
မဟုတ်ခဲ့တာဘဲ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်
အတွက် အသုံးမချဘဲနဲ့ တခြား
တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးချလိုစိတ်
ရှိသူဟာ တိုင်းပြည်အပေါ် မငဲ့ညှာ
တဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပဲ
မဟုတ်လား။ ခိုင်ရင်နာမိတယ်၊ သူ့
လိုပညာတတ်တစ်ယောက်မှာ
အသိဉာဏ်နည်းခဲ့တာကိုက ချစ်သူ
ကောင်းမဟုတ်တာ ကြိုပြလိုက်
သလိုပါပဲလေ၊ သူဟာ ခိုင်အတွက်
မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အပေါ်
တောင် ထောက်ထားစိတ်၊ မျိုးချစ်
စိတ် မရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
ပါ။ နိုင်ငံခြားဆိုတာ အထင်ကြီးဖို့
မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တိုင်းပြည်တွေ
ဘယ်လိုဘယ်နည်း ကြီးပွားတိုး
တက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို လေ့လာပြီး
ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် နည်းပညာ

အမျိုးမျိုး သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ပြန်အသုံးချနိုင်အောင်၊ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကြံဆောင်နိုင်ရမယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တတ်ရမယ်၊ သူ့မှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိခဲ့ဘူး၊ စီးပွားရှာတယ်ဆိုတာ တခြားမှာ သွားရှာစရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း ကြီးပွားနိုင်ပါတယ်၊ ရှင်ရော နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာပဲမဟုတ်လား။”

ဆရာသည် UK မှ ပညာသင်ကြားလေ့လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံတွင် ပြန်လည်လမ်းဖွင့် အသိပေးနေသည့် Computer ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သင်တန်းစတက်ကတည်းက သိနေပြီးဖြစ်ပါ

၏။ မမခိုင်၏အမေးကို နှုတ်မှပြန်မဖြေသော်လည်း စိတ်ထဲမှ ဝန်ခံနေမည်ကို ကျွန်မ နားလည်ပြီး သွားပါ။

“တကယ်တမ်းစဉ်းစားကြည့်ရင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နေပျော်ပါစေ၊ အချိန်တန်ရင် ကိုယ့်မြန်မာပြည်ကြီးကို လွမ်းနေတတ်ကြသူတွေပါပဲ၊ သူစိမ်းကောင်းတယ်ဆိုတာ မိဘအိပ်နေသလောက်ပါ ကိုဆွေမင်းခန့်၊ ခိုင်တော့လေ မြန်မာပြည်မိခင်ရင်ငွေကနေ ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်မိခင်ရင်းသာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ဆုံး ရင်ခွင်တစ်ခုပါ”

မမခိုင်ရှင်းပြမှ မျိုးချစ်စိတ်ဆိုသည်ကို ကျွန်မလည်း နားလည်သွားမိရသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် မျိုးချစ်စိတ်ရှိဖို့လိုအပ်၏။ ထိုမျိုးချစ်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်နလုံးသားထဲတွင် ရှိနေစေရန် စွဲမှတ်နေခြင်းထက် လက်တွေ့လိုက်နာတတ်၍ အရေးကြီးကြောင်း သိလိုက်လေပြီ။

“အင်းလေ၊ နောင်ရဲဇင်စိတ်ဓာတ်ဟာ ခိုင်ထွန်းသာပြောသလို ဖြစ်နေတော့လည်း ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်နဲ့ညှိနှိုင်း ခေါ်ယူကြည့်ရင်ဇော့ မရနိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဪ...ကိုဆွေမင်းခန့်ရယ်၊ သူ့မှာ နိုင်ငံချစ်စိတ်မရှိတော့ အချစ်စိတ်က ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား၊ သူသာခိုင်ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မြန်မာပြည်ကြီးကနေ တစ်ဖဝါးမှ ခွာချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနေ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ခိုင် သွားမတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်မ အထင်မကြီး၊ မလေးစားတော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ၊ ကဲပါလေ...စကားကောင်းနေတာနဲ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျ နေပါဦးမယ်၊ ခိုင်ဘို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး။”

www.burmeseclassic.com

နှုတ်ဆက်နေသည့် အခြေ
ကြောင့် ကြီးကြီးမျှော်နေမည်
စိတ်က အလိုလိုသိလိုက်မိ
သည်။

“နောင်လည်း စကားတွေ
ပြောပါ ခိုင်ထွန်းသာရာ၊
ကျွန်တော်တောင် နိုင်ငံခြားထွက်ရ
အား မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ၊
ခိုင်ထွန်းသာရင်းပြုမှ မျိုးချစ်
စိတ်တွေရှိလာပြီး နိုင်ငံခြားမထွက်
ချင်တော့ပါဘူး။ ကျေးဇူးပါပဲ
ခိုင်ထွန်းသာ”

မမခိုင်သည် ထိုစကား
ကြောင့် ကျေနပ်သွားပုံရ၏။
နှုတ်ခန်းလေးများမှာ လင်းလက်
သောက်ပနေကြပြီး အနာဂတ်
အတွက် အင်အားသစ်များ တိုးနေ
သလို ခံစားသွားရမှာပါ။

“မေမီရော နေကောင်းရဲ့
ကျွန်မတို့လည်း မတွေ့ရတာ
အတော်ကြာနေပြီနော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ခိုင်ထွန်း
သာသွယ်ချင်းက စားလိုက်၊ အိပ်
ထိုက်နဲ့ ဘုတ်အီးကြီးဖြစ်နေပြီ”

“သားသမီးလေးတွေ ရနေကြ
ပြီထား”

“နှစ်ယောက်ပေါ့၊ အငယ်
တောင် ကျောင်းစတင်နေပြီ
သေး သားတစ်ယောက်၊ သမီး
တစ်ယောက်ပါ”

သင်တန်းမှအပြန်လမ်းတွင်
နှစ်ဦးသားတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြရ၏။
မမခိုင်ထံမှ စကားကို
စတင်ကြားရလိမ့်မည်ဟု
ထင်ထားသော်လည်း
မမခိုင်တွင် အချစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
ပြောစရာစကားပင် ကျန်ရစ်တော့.....

ဆရာ့ကို အစက လူပျိုဟု
ထင်ထားမိ၏။ မမခိုင်လာမှပဲ
ဆရာသည် အိမ်ထောင် ရှိ
ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရ
သည်။

“ဆရာ သမီးကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး...အေး၊ See You See
You”

သင်တန်းမှအပြန်လမ်းတွင်
နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ကြရ၏။ မမခိုင်ထံမှ စကားကို
စတင်ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထား
သော်လည်း မမခိုင်တွင် အချစ်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာစကားပင်
ကျန်ရစ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။
နောင်ရဲဇင်ဆိုသည့် မမခိုင်၏
ချစ်သူကို ကျွန်မတွေ့မြင်ချင်
နေသည်။ မမခိုင်တို့အဖြစ်က စိတ်
ချင်းမတူညီကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး

၏ စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်လေး
ပင် ဖြစ်လေသည်။ မမခိုင်၏
နှလုံးသား တစ်နေရာတွင် မည်သို့
ရှိနေမည်နည်း။ သိချင်လာ၏။

“မဉ္ဇူအတွက်တဲ့၊ နေလယ်
က မေမေဝယ်လာပေးတာ”

မမခိုင်၏လက်ထဲတွင် Ready
Made အင်္ကျီလှလှလေးကို တွေ့ရ
သည်။ ကော်လံနှင့် ရှေ့ခွဲအင်္ကျီ
လေးမှာ ဈေးကြီးပါလိမ့်မည်။ ဇာ
နားကွပ်ထားသည့်အတွက် အဖိုး
ထိုက်တန်မှန်း သိသာပါ၏။ ထို
အင်္ကျီမျိုးကို ကြီးကြီးသည် မည်
သည့်စိတ်ကူးဖြင့် ဝယ်လာသည်
မသိ။

“လှတယ်နော်၊ မမတို့ဌာန

မှူးကြီးဝတ်တာ သောင်းကျော် တန်ပါ။ ဒီလိုအင်္ကျီလေးမျိုးပဲ၊ မေမေပြောတော့ ငါးထောင်တဲ့”

အင်္ကျီလေးကို ကိုယ်မှာကပ် ကြည့်နေသည့် မမခိုင်မှာ သဘော ကျနေပုံရသည်။

“မမခိုင်ဝတ်ချင်ရင် ယူလိုက် လေ၊ မဉ္ဇူက ဒါမျိုးမှမဝတ်တတ် တာ”

“ဝတ်စမ်းပါကွယ်၊ မမခိုင်က ဒီပုံမျိုးဝတ်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ညီမလေးက ငယ်ရွယ်တဲ့သူပဲ၊ အမျိုးမျိုးဝတ်ပေါ့၊ အင်း....မေမေ တောင် ခေတ်မီလာပြီပဲ၊ တစ်နေ့ က မဉ္ဇူကို လာကြိုရင်း မမခိုင်နဲ့ အလာမှာ Computer သင်တန်းမှာ မိန်းကလေးတွေဝတ်ကြတဲ့ အဝတ် အစားလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ခေတ် ရေစီးကြောင်းကို မေမေ နားလည် လက်ခံသွားပြီထင်ပါရဲ့လေ”

ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ မမ ခိုင်စကားကိုသာ နားထောင် နေမိသည်။

“လူတွေဟာ ခေတ်ရေစီး ကြောင်းအလိုက် ဝတ်စားဆင်ယင် မှု အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲကြပေမယ့် ယဉ်ကျေးတဲ့ မြန်မာဝတ်စုံလေးဟာ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်စနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ ဝတ်စုံ လေးပါပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် မမခိုင်

ကိုယ်တိုင်ကိုက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝတ်ဆင်မိတယ်၊ ဒီဝတ်စားဆင် ယင်ပုံလေးဟာ မြန်မာမိန်းကလေး ပီပီ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသလဲ၊ မမခိုင်ကို အမေတူ သမီးလို့ပဲဆိုဆို၊ ရှေးဆန်တဲ့ မိန်း ကလေးလို့ပဲပြောပြော ကျေကျေနပ် နပ်နဲ့ကို ဝတ်ဆင်နေမှာပါပဲကွယ်၊ ဒါဟာ ရိုးသားမှုရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ် လေးကို ပြနေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

မမခိုင်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့်ပတ် သက်ပြီး ပြောဆိုကဲ့ရဲ့စကားကို ခံ ရတာပါပဲလား။ သို့ပေမယ့် မမခိုင် သည် သူ၏ မယိမ်းမယိုင်စိတ်ဓာတ် လေးနှင့် ကြွကြွခံ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သူ ပင်။ ကျွန်မကဲ့သို့ တွေဝေ၊ ရှက်ရွံ့ အားငယ်စိတ် အလျှင်းမရှိခဲ့ပေ။

“မမခိုင်လေ ခေတ်ရေစီး ကြောင်းကို မျှော်ပါနေကြတဲ့ မိန်း ကလေးတွေကို လေ့လာကြည့်မိ တယ်၊ တချို့က အဝတ်အစား အဖိုးထိုက်တန်တာတွေဝတ်ပြီး သူ တို့တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက မြင့် မြတ်မလာကြပါလား၊ တစ်ဦးနဲ့တစ် ဦး အပြိုင်အဆိုင်၊ မလိုတမာစိတ် တွေနဲ့ လောကကြီးမှာ ရှင်သန်နေ တတ်ကြတယ်လေ၊ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင် ကိုယ့်အလှအပ တွေကို ဖန်တီးပေးတာ အဝတ်

www.burmeseclassic.com

အစားမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင့်မြတ်စိတ်
သာ ကိုယ့်ရဲ့ထာဝရအလှပါပဲ။ ဒါ
ကြောင့် မာနတွေ၊ ဝန်တိုခြင်းတွေ၊
ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ခြင်းကင်းဝေး
အောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုပြုပြင်ပြီး ရိုး
ဆားစွာ နေထိုင်တတ်ရင် လောက
ကြီးဟာ လှပတင့်တယ်နေမှာပဲပေါ့
တယ်”

မမခိုင်၏စကားကို အကြွင်း
မရှိ လက်ခံပါ၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
လည်း မမခိုင်ပြောသလို ခံစားခဲ့ရ
ပါသည်။ Computer သင်တန်းတွင်
မိန်းကလေးတိုင်း ခေတ်မီဆန်းသစ်
သော အဝတ်အစားများနှင့် ပြင်
ဆင်ခြယ်သပြီး စတိုင်လ်ကျကျလာ
ထတ်ကြသော်လည်း ကျွန်မကို
ကြည့် သည် အကြည့် များတွင်
အထင်သေးသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်
အပေါင်းအသင်းမလုပ်လိုကြ။
ချောင်ဖယ်ချင်တတ်ကြသည်။

“မဇ္ဈလည်း မဝတ်ချင်ပါဘူး
မခိုင်ရယ်”

“ဟေ့.....ဝတ်စေချင်လို့ဝယ်
ပေးတဲ့ မေမေ့မျက်နှာကိုထောက်
နှီးနော်၊ ငယ်ငယ်က ဝတ်ချင်လှ
ချည်ရဲ့ဆို”

မမခိုင်က အတိတ်ကိုသတိရ
ဟန်ဖြင့် အပျော်စကားလေး ပြော
ထား၏။ ကျွန်မ သိပ်သတိရတာ
ပေါ့။ ကြီးကြီးမနစ်သက်သည်

အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိခြင်းကြောင့်
နောင်တများစွာဖြင့် အသည်းတွင်
စွဲမြဲစွာ ထင်ကျန်နေရစ်ခဲ့ရ၏။ သို့
အတွက် ကြီးကြီးကို စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်ပါသည်။

“ညီမလေးက ငယ်ပါသေး
တယ်ကွယ်၊ ခေတ်ပေါ်လှပဆန်း
သစ်မှုကို မက်မောတတ်မှာပါပဲ။
သရုပ်မပျက်ရင် မြီးတာပါပဲကွယ်၊
သူများလို လိုက်မဝတ်နိုင်ရင် အား
ငယ်လာမယ်၊ ဘဝကို စိတ်ပျက်
ငြီးငွေ့လာရလိမ့်မယ်၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်ရဲ့ ရိုက်နှက်မှုဒဏ်ကို ညီမ
လေးက ငယ်သေးတော့ နားလည်
သေးမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ”

ကျွန်မ ခံစားနေရခြင်းကို မမ
ခိုင်က သိမည်မဟုတ်ပေ။ ပြောပြ
လျှင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်
စိုး၍ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်မိပါပြီ။

“အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်
ဖို့ ကျောင်းအပ်ရဦးမှာနော်၊ ဒဂုံ
တက္ကသိုလ်ကို သွားတတ်ရဲ့လား”

“သွားတတ်ပါတယ် မမခိုင်”

မနေ့က သဗ္ဗာထက် ဖုန်း
ဆက်လာ၏။ သွားလျှင် သူလိုက်
ပို့မည်ဟု ပြောထားခဲ့၍ ကျွန်မမှာ
သတ္တိကောင်းနေသည်ကို မမခိုင်
က မသိပေ။ အဝေးသင်တက်၍
သဗ္ဗာထက်က ဘဝင်မကျခဲ့။
ကျွန်မကို ဆူတော့သည်း ကို

ထက်က ကျွန်မကို နားလည် ပေးထားသည်ဟု သိရ၏။ တက္ကသိုလ်တက်ခြင်း အတွက် ကျွန်မအားနားလည်ပေးထားကြ သူနှစ်ဦးမှာ ကြီးကြီးနှင့်ကို ထက်ပဲ ရှိပါသည်။

“အေးလေ၊ နောင်ဆို ဒဂုံ တက္ကသိုလ်ကြီးကို ချောင်းပေါက် မတတ် သွားရမှာပါ။ စာစဉ်တွေ မြန်မြန်ရအောင် ကျောင်းအရင်အပ် ထား။ ဒါနဲ့ ညီမလေးဆီ Result ထွက်တုန်းက လာခေါ်တဲ့ကောင်မ လေးရော Distance ပဲလျှောက်တာ လား”

“သဗ္ဗာက Day တက်မှာပါ မမ ခိုင်၊ ECO ရတယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ သူ့အဖေက အရင်က Singapore လိုင်းက Cap- tain မဟုတ်လား။ အခု ကုမ္ပဏီ ဖွင့်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မမခိုင်၊ သဗ္ဗာ တို့က အစစ ပူစရာမလိုပါဘူးလေ။ ဘွဲ့ရရင်လည်း သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ ပြန်လုပ်မှာပါ။ သူများတွေများ ကံ ကောင်းလိုက်တာနော်”

ပြောပြီးမှ မမခိုင်ကို အားနာ သွားရ၏။ ကျွန်မကို ကြီးကြီးတို့မိ သားစုမှ ခေါ်ယူမွေးစားထားသည် ကိုက ကျွန်မအတွက် ကံကောင်း ခြင်းတစ်ရပ်ပါပဲလား။ ကြီးကြီးတို့

ကသာ ခေါ်ယူမွေးစားထား ခြင်းမရှိလျှင် ကျွန်မဘဝက မည်သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်မသိ။ ကျွန်မ၏ မိဘ များသည် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။ တချို့ မွေးစားထားသူများသည် ကျွန်မ ကဲ့သို့ မောင် နှမရင်းပမာ ချစ်ခင်ကြခြင်းမရှိကြပါ။ အရာ ရာတွင်အား ငယ်ခြင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကံဆိုးခဲ့ကြရ၏။ သူတို့တွေနှင့်စာ လျှင် ကျွန်မက အများကြီးကံ ကောင်းခဲ့သူပါလား။

“မဉ္ဇူကို ကြီးကြီးသာ မွေး စားမထားရင် ခုလောက်ဆို ကံဆိုး နေမှာပါ မမခိုင်၊ ဒီအတွက် မမ ခိုင်တို့မိသားစုကို မဉ္ဇူ ကျေးဇူးတင် နေမိတယ်။ မဉ္ဇူလို မွေးစားသမီး တစ်ယောက်ကို သားသမီးရင်းနဲ့ မခြား ကျောသားရင်သား မခွဲခြား ဘဲ စေတနာ၊ မေတ္တာထားတာ မဉ္ဇူ ကံကောင်းတာပဲပေါ့နော်”

“ခွေးမလေး၊ ဒါတွေသိရဲ့နဲ့ အားငယ်စရာတွေ တွေးဦးမလို့ လား”

ကျွန်မဆံပင်လေးများကိုနမ်း ပြီး ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရှာ ၏။ မမခိုင်သည် ငယ်ထိပ်မှဆံပင် လေးများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မက်မက်မောမော နမ်းနေကျပါ။

ထိုအပြုအမူလေးကို အမြဲပြုမူ တတ်သည်။

“သဉ္ဇာတို့အကြောင်း မမခိုင် ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲဟင်”

“သူတို့မိဘတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မမခိုင်အသိရှိတယ် လေ၊ နောက်ပြီး အားကိုး လောက်တဲ့ သားတစ်ယောက် လည်း ရှိတယ်ဆိုပဲ”

“ဪ...ကိုထင်လင်းထက် ကို ပြောတာထင်ပါရဲ့”

မမခိုင်က ထင်လင်းထက်ကို သိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအမေးကို ခေါင်းလေးဘယ်ညာခါယမ်းပြီး....

“မမခိုင်မှ မသိတာကွယ်၊ စီး ပွားရေးသမားတွေဟာ ရှေ့ရေးကို

မျှော်တွေးတတ်တာတော့သိတယ်၊ မျိုးဆက်ကို လက်ဆင့်ကမ်းအမွေ ပေးပြီး လုပ်ခိုင်ခံ့တဲ့ အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နိုင်ကြတဲ့အတွက် အားကျလေးစားမိတာတော့ အမှန် ပါပဲကွယ်၊ သူတို့လိုဖြစ်မလာလို့ ကိုယ့်ဘဝကို အားငယ်မနေပါနဲ့ ကွယ်၊ သူတို့လိုဖြစ်အောင် ကြိုး စားရမယ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ပီရိယာရှိနေ ရမယ်၊ အလုပ်ကို ရိုးသားစွာ ကျင့် ကြံနေရမယ်”

ဟုတ်တာပေါ့။ တချို့စီးပွား ရေးသမားတွေဟာ တစ်ဦးနှင့်တစ် ဦး လိမ်ညာလှည့်ဖြား ကောက် ကျစ် တတ်ကြသည့် အတွက် စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် ကောက် ရိုးမီးပမာ ဟုန်းခနဲတောက်လောင်၊ မီးငြိမ်းသွားတတ်ကြသည်။ ကြာ ရှည်မတည်မြဲတတ်ပေ။

“အခုလို တို့နိုင်ငံမှာ ကုမ္ပဏီ ကြီးတွေဖွင့်ကြတာ ဘယ်လောက် အားရစရာကောင်းသလဲ၊ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေးကောင်းတော့ ဈေး ကွက်စီးပွားရေး ချဲ့ထွင်နိုင်ပြီပေါ့ ကွယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားပြီး အလုပ် လုပ်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး”

မမခိုင်ထံမှ ထိုစကားလေးကို ကြားခဲ့ရ၍ မမခိုင်ချစ်သူအကြောင်း ကို မေးချင်လာသည်။ သို့ပေမယ့် မေးရခက်နေပြန်၏။

တို့နိုင်ငံမှာကုမ္ပဏီ
ကြီးတွေဖွင့်ကြတာ
ဘယ်လောက်
အားရစရာကောင်းသလဲ၊
လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး
ကောင်းတော့
ဈေးကွက်စီးပွားရေး
ချဲ့ထွင်နိုင်ပြီပေါ့ကွယ်၊
နိုင်ငံခြားသွားပြီး
အလုပ်လုပ်စရာတောင်....

“ညီမလေး ကြားခဲ့မိမှာပေါ့၊ မမခိုင်နဲ့ နောင်ရဲဇင်အကြောင်းကို သိရတော့ အံ့ဩမသွားဘူးလားဟင်”

မျက်လုံးလေးဝင့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြမိတော့ မမခိုင်သည် ပင့်သက်မောတစ် ချက်ကိုရှိုက်ပြီး.....

“အယူအဆ ချင်း၊ စိတ်ချင်း မတူညီတော့ ချစ်သူ မဖြစ်ခင် မှာ လမ်းခွဲလိုက်ခြင်း သာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ညီမရယ်၊ မမခိုင် မညာချင်ပါဘူး၊ နောင်ရဲဇင်လို ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို မိန်းမတိုင်း မငြင်းနိုင်ကြပါဘူး၊ သူဟာ ချစ်သူကောင်း

တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ စိတ်ချင်းတူမှ ပေါင်းနိုင်ကြ တာပါ”

“မမခိုင် ဘက်က ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်တာလဲဟင်”

ထိုစကားကြောင့် မမခိုင်က ယဲ့ယဲ့လေးပြီးပြီး သက်ပြင်းလေးကို

ချလိုက်ပါသည်။

“အဓိကကတော့ စိတ်ချင်း မတူညီလို့ပေါ့ ညီမရယ်၊ မမခိုင်က ကိုယ့်မြန်မာပြည်ကြီးအတွက် အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်၊ သူက နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မှ

ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေသူပါ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေမှာ သယံဇာတတွေ လည်းပေါများတယ်၊ ကိုယ့်ပညာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် ကြီးပွားနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကို သဘောမပေါက်ဘူး”

“မမခိုင်က နားလည်အောင် မရှင်းပြပေးလို့လား”

“ဘယ်လိုမှ လက်မခံပါဘူးကွယ်၊ သူ့ဆန္ဒက မမခိုင်ပါ သူနဲ့

အတူလိုက်ပြီး မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် စီးပွားရှာရင် ကြီးပွားနိုင် မယ်ပေါ့၊ မိဘမောင်ဖားတွေ ကိုပစ်ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်သွား လုပ်လောက်အောင် မမခိုင်ဟာ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမယုတ်မဟုတ်ဘူး မဇ္ဈ။ ယောက်ျားမရရင် နေပါစေ၊ နိုင်ငံအပေါ်တော့ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမပေးဘူး”

ကြီးကြီးနှင့် မမခိုင်က စိတ်ဓာတ်ချင်းတူညီ၏။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးကြ၏။ ကြီးကြီးလက်ခံနိုင်မည့် သမက်မျိုးမှာ သူတို့နှင့် စိတ်ချင်းတူမှပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မမ

ခိုင်၏အဆုံး အဖြတ်သည် မှန်ကန်သလို ကျွန်မသာ လျှင်မမခိုင်နေရာ၌ရှိနေလျှင် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်
လေးစားစွာဖြင့်
ထက်ထက်ဦးပေ

www.burmeseclassic.com

မြို့တော်ဆရာအဖွဲ့...
မှူးရုံးနေ့စဉ်ဆိုင်မဟုတ်ပါဘူး
ဆေးခန်းသွားပြနေတဲ့ရုံးသစ်မှာ
ပျက်ပါသည်.

နေ့စဉ်ဆိုင်မဟုတ်...
မြို့တော်မြို့ရုံး...
ပုံစံ...
နေ့စဉ်ဆိုင်ရုံးသစ်မှာပျက်ပါသည်
မြို့တော်ရုံးသစ်မှာပျက်နေပြီး
အခြေခံပိုင်ပါသည်.

2014

လှောင်တန်းမပိုကြီး
ပေတ္တာပေး၍
ပေတ္တာမရခုံသော
ကျွန်မဘဝ

K
THU

မေတ္တာပေး၍
မေတ္တာမရခဲ့သော
ကျွန်မဘဝ

ညောင်တုန်းမရိုးကြီး

- * ရခဲကုတဲ ဂူဘဝ
- ဧည့်သည်အဖြစ် နေကြရ
- ဆုတောင်းကောင်းလို ရောက်ရှိလာ
- တန်ဖိုးရှိအောင် နေကြပါ
- တန်ဖိုးမဲ့လျှင် လူဖြစ်ရုံ။
- * အသိကြွယ်တဲ့ လူဖြစ်လာ
- ဘဝဆုတောင်း ကောင်းလိုပါ
- သံသရာဆက် ကောင်းဖွန်ရို့
- မိဘစကား နားထောင်ဖို့။
- * မိဘစကား နားထောင်လျှင်
- အမှားကင်းလို ဘေးရှင်မည်
- သက်ရှိမိဘ ဆိုဆုံးမ
- စဉ်ထာဝရ လိုက်နာကြ။
- * မိဘစကား သေဧည့်ပြီး
- သေကာမှ အော်ငိုကြ
- ဂူမိုက်နှောင်စ နောင်မှရ
- နှောင်မှရတဲ့ နောင်ကတ
- တန်ဖိုးမရှိစာ ယုံကြည်ပါ။

ရည်အသွယ်သွယ် ကျခဲ့ရသည်။
ကဗျာကိုရေးနေသော ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင် နောင်တရနေမိသည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော
နောင်တကြောင့်ပင် ကျွန်မသည်
အမှားကြီးတစ်ခုကို ပြုခဲ့မိလေ
ပြီဟု တွေးမိရင်းယူကျွေးမရ ဖြစ်ခဲ့
ရ၏။

ကျွန်မရဲ့နောင်တက တန်ဖိုးမဲ့
ခဲ့ရလေပြီ။
မှန်ပါသည်။ တန်ဖိုးမရှိသော
နောင်တက ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခု
လုံးကို နှိပ်စက်ပေတော့မည်။

ပြုပြင်၍မရခဲ့သောအမှားကို
ကျူးလွန်ခဲ့သူမှာ မသန္တာဆိုသော
ကျွန်မဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဧရာဝတီတိုင်း
ဒေသကြီး၊ ညောင်တုန်းမြို့တွင်
မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မ
အသက်(၅)နှစ်အရွယ် ရောက်ရှိ

ချိန်၌ လူပြောသူပြောများ
လှသည့် ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်ဖူး
ချင်လှသူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်
အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြသော ရန်ကုန်
မြို့သို့ ရောက်ရှိမည်ဟု ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မ၏ဖခင်မှာ မော်တော်
နှင့် သင်္ဘောပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ စက်
ပစ္စည်းများဝယ်ရန်အတွက် ရန်
ကုန်သို့ တစ်လတစ်ကြိမ် ရောက်
ရှိတတ်သည်။ ရန်ကုန်နှင့် ညောင်
တုန်းမြို့မှာ ကားလမ်းဆက်သွယ်
မှုရှိ၍ သွားရေးလာရေး မခက်
ခဲ့ပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူ ရန်ကုန်သို့သွား
သည် အခါတိုင်း လိုက်ပါခွင့်
တောင်းခဲ့သည်။ ကလေးဖြစ်
သော ကျွန်မကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်
သွားသည့် ဖခင်က ခေါ်ယူချင်
စိတ်မရှိပါ။ အဖေ့အတူ ရန်ကုန်
သို့ မလိုက်ရ၍ ကျွန်မမှာ အမြဲလို
လို ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုခဲ့ရသည်။

ကျွန်မက ရေးစပ်နေသော
ဗျာကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်
သည်။ ပြင်သည်။ ဖတ်ရင်းပြင်ရင်း
ဆင်ဆင်တွင် လိုက်လိုက်ဆူ၍ မျက်

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းလိုသော ဆန္ဒပြင်း ပြသခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မ၏မိဘများ သည် စက်လှေပိုင်ရှင်များဖြစ်ပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်သမားများဖြစ် ၍ အမြဲလိုလို ခရီးထွက်ရလေ့ရှိ သည်။

ညောင်တုန်းမြို့မှ ရောဝတီ တိုင်းဒေသကြီး အတွင်းရှိ မြို့ များသို့ လှည့် လည်သွားလာကာ ကုန်ဝယ်သည်။ ကုန်ရောင်းသည်။

ကျွန်မ နေ ထိုင်သော ညောင် တုန်းမြို့ဆိပ်ကမ်း တွင် ရန်ကုန်-နေ ပြ။ သဘော ၁၊ ရန်ကုန်-ဟင်္သာ တ သဘော ၁၊

ရောဝတီသင်္ဘောများ နေ့စဉ်ဆိုက် ကပ်၍ ခရီးသွားများ အရောက် အပေါက်များသောမြို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် နေ့စဉ် လှုပ်ရှား သွားလာနေကြသူများကိုကြည့်ရင်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ချင်သည်။ ပညာတတ်ဖြစ်လျှင် ကျွန်မ နေ ထိုင်လိုသော ရန်ကုန်တွင် နိုင်ငံ ဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့

သည်။

ပညာတတ်ကြီး မဖြစ်လျှင် လည်း ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ် ငန်းဖြင့် ငွေကြေးချမ်းသာသူ ဖြစ် ချင်သည်။ နယ်တကာလှည့်လည် သွားလာ၍ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ပြုနိုင်မည်။ ငွေကြေးချမ်းသာလျှင် ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေစိုက်

နေထိုင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ သည်။

ပညာတတ်၊ အရာရှိအရာခံ ဘဝသို့ မရောက်လျှင်ပင် ငွေကြေး ချမ်းသာပါက သူတကာကို လက် ညှိုးထိုးခိုင်းစေနိုင်သော ငွေရှင် ကြေးရှင် ဖြစ်လာမည့်ဘဝကို အိပ်မက်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိ သည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများက

ကျွန်မကို ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သူဖြစ်အောင် နေ ထိုင်ကျင့်ကြံရမည်ဟု အမြဲတစေ ဆိုဆုံးမခဲ့သည်။

ကျွန်မ ပညာသင်ခဲ့သော် လည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးတစ် ယောက် မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သည်လိုဖြစ် မလာရခြင်းကလည်း မိဘများ

အရောင်းအဝယ် ကိစ္စနှင့်ခရီး ထွက် လျှင် လိုက်ပါလို သော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဖေတို့ ဘယ်နေ့ပင် လယ် ဘက်ကို ခရီးထွက် မှာလဲ၊ ကျွန်မ လည်း လိုက်ပါရ စေ၊ အဖေတို့လို ကုန်ရောင်း ကုန် ဝယ် ကျွမ်းကျင်

ချင်တယ်”

ကျွန်မက ခရီးထွက်ခွာမယ့် မိဘနှစ်ပါးကို ပူဆာမိပါတယ်။ ကျွန်မ၏မိဘနှစ်ပါးသည် ရန်ကုန်မှ ဝယ်ယူရရှိသော စားသောက်ကုန် များ အဝတ်အထည်ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်-ဗျာပုံ သဘော ၁ဖြင့် လိုက်ပါ ၍ ရောင်းဝယ်ကြသည်။

ကျွန်မ၏ မကြာခင်ပူဆာမှု ကြောင့် အဖေအဖေတို့နဲ့အတူ

www.burmeseclassic.com

ထိုက်ပါပြီး အရောင်းအဝယ်ပညာများ သင်ယူခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုသွားလာရင်း ဘယ်ဒေသမှာ ဘာပစ္စည်းရောင်းရင် အရောင်းသွက်မယ်၊ ဒေသထွက်ပစ္စည်းဝယ်ယူပြီး ဘယ်ဒေသမှာ ငြိန်ရောင်းရင် ဘယ်လောက် အမြတ်အစွန်းရမလဲဆိုတာတွေကို သွက်ချက်တတ်လာတယ်။

အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ် ခရီးသွားလာရာမှာ လူ့သဘာဝအတိုင်း စိတ်ဝင်စားမှုခံရတာတွေနဲ့ ငည်း ကြုံရပါတယ်။

“သမီး၊ သင်္ဘောသားဆိုတာ ရေထဲမှာ မစင်စွန့်တဲ့သူတွေကွဲ့၊ ချေးကျရာ ပျော်ရတဲ့သူတွေ၊ နယ်ဘကာလှည့်သွားနေသူတွေဖြစ်လို့ ချောက်လေရာအရပ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရင် သင်္ဘောသားကိုစိတ်မကူးနဲ့”

ကျွန်မကို အဖေနဲ့အမေက သတိပေးရင်း ဆုံးမတယ်။ ကျွန်မက ဖျာပုံ ဒေးဒရဲ စသည်ဖြင့် ရောသထီတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းရှိ မြို့နယ်များကို ရေလမ်းခရီးနဲ့ သွားလာရင်း အရောင်းအဝယ် ထုပ်နေရတော့ မိဘများက ဆိုဆုံးမ သတိပေးတဲ့အတိုင်း ကြားမြင် တွေ့သိနေရတယ်။

ဒါကြောင့် ဘယ်ယောက်ျား

ကိုမှ အထင်မကြီးဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ငွေကြေး ချမ်းသာသူဖြစ်ဖို့ အရောင်းအဝယ် အလုပ်မှာပဲ စိတ်ကိုမြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။

အဖေနဲ့သမီး ခရီးသွားလာချိန်မှာ အဖေက ကြာလာတော့

သမီး၊ သင်္ဘောသားဆိုတာ
ရေထဲမှာ မစင်စွန့်တဲ့သူတွေကွဲ့၊
ချေးကျရာ ပျော်ရတဲ့သူတွေ၊
နယ်ဘကာလှည့်သွားနေသူတွေဖြစ်လို့
ချောက်လေရာအရပ်မှာ
အိမ်ထောင်ပြုတတ်တယ်၊
ဒါကြောင့်
အိမ်ထောင်ပြုရင်.....

စိတ်မသက်မသာနဲ့ ညည်းညူရှာတယ်။

ဖျာပုံမြို့ကိုရောက်တော့ ပွဲဈေးနဲ့ကြုံတယ်။ ပွဲဈေးထဲလျှောက်လည်ချင်တော့ အဖေ့ကိုပူဆာမိတာပေါ့။

“အဖေ၊ အဖေနဲ့သမီး ပွဲဈေး သွားရအောင်”

“သွားချင်တာပေါ့ သမီးရယ်”

ဒါပေမဲ့ မသွားချင်ဘူး”

“ဟင်.....အဖေ့စကားကလည်း ဘာကြီးလဲ”

“အဖေ ပွဲဈေးသွားဖို့ သမီးကို သင်္ဘောပေါ် တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ဖို့ကလည်း စိတ်မချရဘူး၊ လူတွေအကြောင်း သမီးလည်းသိတာပဲ၊ အချောင်သမားတွေချည်းပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် အဖေနဲ့သမီး သွားမယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရဲ့”

“ပွဲဈေးထဲမှာ အဖေနဲ့သမီး ယှဉ်သွားတော့ မသိတဲ့သူတွေက ဒီအဘိုးကြီးက အငယ်အနောင်းနဲ့ လို့ ဝေဖန်ကြလိမ့်မယ်၊ တချို့က နွားအိုမြက်နုကြိုက်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုငါမသိ၊ ငါ့ကိုသူမသိတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ သမီးနဲ့အဖေ တွဲပြီးမသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

အဖေက ရှင်းပြတော့ ကျွန်မလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ဦးတည်း ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ခရီးတွေကို စွန့်စားသွားခဲ့မိတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်မဟာ

ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်လာခဲ့တယ်။ လမ်းခရီးလည်း ကျွမ်းကျင်လာတယ်။ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းမှာ အသိအကျွမ်းတွေ ပေါလာတာကြောင့် စီးပွားရေးကို ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်သူအဖြစ် စွန့်စားလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။

ရာဇဝတ်တိုင်းဒေသကြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့များမှထွက်ရှိတဲ့ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေကို အထက်အညာဒေသအထိ သယ်ယူရောင်းချသူအဖြစ် လုပ်ငန်းကို ချဲ့ထွင်ခဲ့ပါတယ်။

အရောင်းအဝယ်အောင်မြင်ပြီး ပြန်လာရင် အဖေခွဲအမေက ချီးကျူးစကားနဲ့ ကြိုဆိုခဲ့ပါတယ်။

“ငါ့သမီးက အရင်တော်တာပဲ၊ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ထွန်းကားမယ့်ကံဇာတာ ပါလာတယ်ထင်ပါ့”

“ဟုတ်ပါတော်၊ သမီးရေအရောင်းအဝယ်ထွန်းကားစွာ အမေဂုဏ်ယူပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်နော်”

“ဟာ.....အမေကလည်း သမီးက အရောင်းအဝယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သမီးဘဝဟာ ငွေကြေးချမ်းသာသူပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ယောက်ျားယူဖို့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အေးပါဟယ်၊ သမီးရဲ့ လောဘစိတ်က အိမ်ထောင်ရေးကို မေ့သွားအောင် လုပ်ထားခဲ့တာကိုး”

အမေခွဲကျွန်မ အပြန်အလှန် ပြောနေချိန်မှာ အဖေက ကျွန်မကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့ပြီး တစ်ဦးတည်းခရီးသွားလာနေတဲ့ ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ပခုက္ကူကို သွားခဲ့ပါတယ်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာကကုန်ကို အထက်မြန်မာပြည်အထိ သယ်ယူရောင်းချတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ်။

ပခုက္ကူက အသိအိမ်လိပ်စာကို အဖေက ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း စွန့်စားပြီး ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ သွားခဲ့တယ်။

ရေနံချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကို ငှက်လိုခေါ်တဲ့ လက်ခတ်သမ္ဗန်နဲ့ ကူးခဲ့ရတယ်။

ငှက်သမ္ဗန်ပေါ်မှာ အမျိုးသားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်။ အသက်ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမပျိုလေးမို့ လူစိမ်းနှစ်ယောက်က လေ့လာတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မက မာန်တင်းပြီး မသိသလို နေခဲ့တယ်။

ကားဂိတ် ရောက်တော့

ကျွန်မက ပခုက္ကူကားလက်မှတ်ဝယ်လိုက်တယ်။ လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကလည်း ပခုက္ကူအထိ ကားလက်မှတ်ဝယ်တယ်။

ကျွန်မက သူတို့ကို အချိန်ပြည့် သတိထားပြီး လေ့လာနေခဲ့တယ်။ တစ်ခုခု မဟုတ်တာလုပ်ရင် တုံ့ပြန်ခုခံမယ့် အနေအထားကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားခဲ့တယ်။

“သမီး ခရီးသွားရင် ယောက်ျားတွေကို ကြောက်စိတ်နဲ့ မကြည့်နဲ့၊ ကြောက်နေမှန်းသိရင် ပိုပြီးအတင့်ရဲတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မာန်အပြည့်နဲ့ နေရမယ်။ အဲဒါဆိုရင် သူတို့ဘက်က အတင့်ရဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခရီးမထွက်မီက အဖေပြောဆိုခဲ့တဲ့ သတိပေးစကားကို ကျွန်မနားထဲ ကြားယောင်နေခဲ့တယ်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ သတ္တိခဲမလေးလို နေပြခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ လမ်းခရီးမှာ ရင်ထဲက ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်ကြောင့် ဘုရားစာတွေကို မပြတ်ရွတ်ဆိုနေခဲ့တယ်။ ကြောက်စိတ်မပေါ်လွင်အောင် ဟန်ဆောင်ထားခဲ့ရတယ်။

ပခုက္ကူကိုရောက်တော့ မြင်းလှည်းနဲ့ ကိုအောင်ရွှေ မကြည့်ဋ္ဌေးတို့အိမ်ကို လိုက်ရှာခဲ့ရတယ်။

အိမ်ကိုတွေ့တော့ မကြည်
ဋ္ဌေးနဲ့ အဘွားအိုတစ်ဦးပဲ အိမ်
မှာတွေ့ရတယ်။ မကြည်ဋ္ဌေးတို့
အိမ်က ရက်ကန်းရက်တယ်။

အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး
မိတ်ဆက်တော့မှ အဖေအမေတို့နဲ့
ရင်းနှီးသူရဲ့သမီးမှန်း သိသွားပြီး
တည်းခိုခွင့်ပေးခဲ့တယ်။

အိမ်ရှင်က ကျွန်မကို ရေ
အရင်ချိုးခိုင်းပြီး ထမင်းပွဲနဲ့ညှပ်ခံ
တယ်။ ပြီးတော့ အနားယူဖို့ အိပ်
ရာပြင်ဆင်ပေးရင်း ညှပ်ဝတ်ကျော
ပွန်ခုံကြတယ်။

ကျွန်မ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့
ခဏအိပ်ပြီး အနားယူလိုက်တယ်။

“ညီမတို့အိမ်မှာ ညှပ်သည်
ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကလဲ”

“ညောင်တုန်းကပါ၊ အရောင်း
အဝယ်ကိစ္စနဲ့လာတာ”

အပြင်ကပြန်လာတဲ့ ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူကို အိမ်ရှင် မကြည်ဋ္ဌေးက
ပြောပြသံကြားရတယ်။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပဲ မကြည်ဋ္ဌေးရဲ့ အော်
ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ညှပ်သည်ညီမလေး၊ မအိပ်
သေးရင် ထွက်ခဲ့ပါဦး။ အစ်မရဲ့ခင်
ပွန်း ရောက်လာလို့ မိတ်ဆက်ပေး
မလို့ပါ”

အိမ်ရှင် မကြည်ဋ္ဌေးရဲ့အော်
ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ခန်းထဲကနေ

အပြင်ကိုထွက်ခဲ့မိတယ်။

ကျွန်မ အံ့ဩသွားခဲ့ရတယ်။

လမ်းခရီးမှာ လူဆိုးလားလို့
ထင်မိခဲ့သူဟာ အိမ်ရှင် မကြည်
ဋ္ဌေးရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်နေတာကို တွေ့
ရလို့ပါပဲ။ ကျွန်မက အလိုက်သင့်
ကူခြေဆယ်ရင်း ထွက်ခဲ့တယ်။

“ဪ.....လမ်းမှာဆုံခဲ့တဲ့
မိန်းကလေးပဲ၊ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့
ခရီးဝေးကို တစ်ယောက်တည်းလာ
ဝံ့တာ ချီးကျူးတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မက
ပခုက္ကူကထွက်တဲ့ ရက်ကန်း
ထည် တွေကို ရသလောက်ဝယ်
ပြီး ပြန်ရောင်းချင်လို့ပါ”

“ကဲ.....မိန်းမရေ သူလိုချင်
တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရသလောက်စု
ဆောင်းဝယ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒါနဲ့
ညီမလေးရဲ့ အဖေအမေရော နေ
ကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကို
တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်ချင်
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အရမ်း
သွားချင်ပါတယ်ဆိုလို့ လွှတ်
လိုက်တာ”

“ညီမလေးက ငွေတွေနဲ့
တစ်ယောက်တည်းလာရတာဆို
တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊
ပစ္စည်းလိုသလောက်ရပြီဆိုရင်
အပြန်မှာ ရေနံချောင်းအထိ လိုက်
ပို့ပေးပါမယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ရင်းနှီးသွားလာရာ
က မိသားစုလို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။
ကျွန်မကလည်း မျက်နှာမြင် ချစ်

ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ကံဇာတာပါတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ ဝယ်ချင်တဲ့ ပခုက္ကူ ဒေသထွက် ရက်ကန်းထည်တွေ ဝယ်ယူပြီးနောက် ညောင်တုန်းကို ပြန်ခဲ့တယ်။

ကိုအောင်ရွှေတို့လင်မယားက ရေနံချောင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးကြ တယ်။ ကျွန်မက ပခုက္ကူဒေသ ထွက် ပစ္စည်းတွေကို အများအပြား ဝယ်ယူ ရောင်းချခဲ့လို့ အမြတ် အစွန်းကြီးစွာ ရရှိခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်မ အိမ်ကိုပြန် ရောက်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူစုဆောင်း ကာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မြို့များ အထိ အရောင်းအဝယ် ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အပြန် မှာ ရေထွက်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပြီး ပြည်မြို့အထိ သွားရောက် ရောင်းချ ခဲ့တယ်။

ကျွန်မအတွက် ငွေ ကိုရေလို သုံးနိုင်တဲ့အခြေ အနေရောက်ခဲ့တယ်။

“သမီး ဒီလောက်

ခရီးထွက်နေတာ ရည်ရွယ်သူ တွေ့ပြီလား”

“အမေရာ ယောက်ျားဆိုတာ စဉ်းစားချိန်တောင် မရပါဘူး။ ငွေ တွေပဲ မျက်လုံးထဲမြင်နေတယ်”

အမေက ပြုံးရင်း သတိပေး စကားပြောပြန်တယ်။

“အိမ်ထောင်ပြုရင် မှီခိုထိုက် တဲ့ အရည်အချင်းရှိသူကိုသာရွေး

နော်၊ တော်ကြာ သမီးက လုပ် ကျွေးရသူဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကြည့်ထားပါ အမေရယ်၊ ယူဖြစ်ရင်တော့ သမီးစကားကို မပယ်ဝံ့တဲ့ မြေစွယ်ကျိုးယောက်ျား မျိုးပဲ ယူပြမယ်”

“အပြောမကြီးနဲ့ သမီး”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ အမေ”

“အမေ မျက်လုံးနှစ်လုံး မပိတ်မီ သမီးကို စိတ်ချရသူ အဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်ချင်တယ်”

“သမီးက ချမ်းသာတဲ့ အပျိုကြီးလုပ်မှာအမေရဲ့”

အိမ် မှာ နေ တုန်း အမေကဆုံးမတယ်။ သတိ ပေးတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကုန်ရောင်းကုန် ဝယ်က လွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စား ဘူး။

ကျွန်မလေ ရလေ လိုလေဖြစ်ပြီး လောဘတွေ တက်လာတယ်။ ဟိုတုန်းက ဆန်ဆိုတာ နယ်မြေကူး သန်းသယ်ယူခွင့်မရှိဘူး။ အစိုးရက ဆန်အရောင်း အဝယ်ကို ထိန်းချုပ်ထား တဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။

ဆန်အရောင်းအဝယ်က အမြတ်အစွန်းများတယ်။ ကျွန်မက နယ်ကူးပြီး ဆန် ရောင်းဖို့လုပ်တော့ အဖေက

ထားမြစ်တယ်။

“သမီး ဆန်ရောင်းဝယ်တာ ကို အဖေမကြိုက်ဘူး။ အစိုးရက ကြေညာထားတာပဲ။ မှောင်ခိုသယ် ယူရောင်းချရင် လူလည်းအဖမ်းခံရ မယ်။ ပစ္စည်းလည်းအသိမ်းခံရ မယ်”

“အဖေရယ် ကြောက်နေရင် သူဌေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူများ အစွမ်း ခိုးရောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“သူများပစ္စည်း မခိုးပေမယ့် အစိုးရက ကန့်သတ်ထားတာကို ခိုးရောင်းတာလေ။ အဖေ ခွင့်မပြု သူ သမီး”

အမေကပါ ကျွန်မကိုတား မြန်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ ဆိပ်ပြီးလောဘမကြီးနဲ့ အကျနာ အတ်တယ်။ ဥပဒေဘောင်အတွင်း တပဲ ရောင်းဝယ်ပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

အဖေအမေတို့ကျေနပ်အောင် ပြောပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ထွက် ခဲ့တယ်။ အပျိုဘဝမို့ သွားလာရ ထာ အပူအပင်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပျော် ပျော်နေဘဝပေါ့။ မဟုတ်တာ တော့ တစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်မလေ မိဘစကားနား မထောင်ဘဲ ဘဝတူကုန်သည်တွေ နဲ့ပေါင်းပြီး ညောင်တုန်းမြို့မှာ တစ် အိတ်ကို ကျပ် ၁၂၀ ပေါက်တဲ့

ဆန်တွေကို အဖေအမေတို့မသိ အောင် ဝယ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသိတစ်ဦး က ဗေဒင်ဆရာဆီခေါ်သွားပြီး တွက်ချက်စေခဲ့တယ်။ ညောင်တုန်း မြို့တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ထောင် ကလွတ်ဘုန်းကြီးကျောင်းနားက ဆရာဆီ သွားမေးရတာပါ။

“ခင်ဗျားဇာတာက ခရီး သွား ဆင်ခြင်ရမယ့်အချိန်ပဲ။ ၁၄ရက်မကျော်မီ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ မနာခံရင် ဒုက္ခရောက်မယ်။ အဖမ်းအဆီးခံရမယ်။ လုပ်ချင် တာရှိရင် ၁၄ရက် ကျော်မှလုပ် ပါ”

ကျွန်မက ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမ ဖျိုဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်နေတဲ့ ကုန်သည်လည်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ကို ကျွန်မယုံတယ်။ ဗေဒင် ကိုလုံးဝမယုံဘူး။ သူငယ်ချင်းက ခေါ်သွားလို့သာ တွက်ကြည့်တာ ပါ။

ဗေဒင်မေးပြီး နောက်တစ် ရက်မှာ အဖော်ကုန်သည်တွေက ပြည်မြို့ကို ဆန်သယ်ယူရောင်း ချမယ်လို့ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး ဆန် အိတ် ၃၀၀ ဝယ်တယ်။

ဆန်အိတ်တွေ နောက်တစ် နေ့မှာရောက်မယ်လို့ ပြည်မြို့က ဖောက်သည်တွေဆီ လှမ်းပြီးတော့

အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့ ညအချိန်မှာ ညောင်တုန်းဆိပ်ကမ်းကနေ သင်္ဘောနဲ့ခိုးသယ်ကြတယ်။ ပြည် မှာဆိုက်ကပ်ပြီး ရောင်းတယ်။ ကျန်တဲ့ဆန်အိတ်တွေကို ရေလမ်း အတိုင်း မြန်အောင်ကို သယ်ကြ တယ်။

ပြည်မြို့ဆိပ်ကမ်းကထွက်ခွာ ပြီး ရေလယ်အရောက်မှာ ရဲက အလံရိုက်ပြီး လှမ်းခေါ်တယ်။ မတတ်သာလို့ ကမ်းကိုကပ်ပေး လိုက်ရတယ်။ အချို့ရဲတွေက စက် သမ္ဗန်နဲ့ ဝိုင်းရံထားကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဆန်တွေအားလုံး အဖမ်းခံရတယ်။ လူလည်းအဖမ်းခံ ရတယ်။ ရိုသမျှငွေလည်း အကုန် ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။

ခွတ်ခြံကျတဝနဲ့ ပြည်မြို့မှာ ရှိတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲအိမ်ကိုရောက် သွားခဲ့တယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ အားလုံးက စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်မကို အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ဆုံးမပြန်တယ်။

“ညီမလေးက မိဘစကားကို နားမထောင်လို့ ဒုက္ခကြုံရတာ”

“ညီမလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစား မိတယ်”

“အခု ညီမလေး ဘာလုပ် မလဲ”

“ညောင်တုန်းကိုပြန်ရင် ရှက်စရာကြီး၊ ဒီတော့ သီလ ရှင်ပဲဝတ် တော့မယ်”

“ညီမလေး အဲဒီလိုဆုံးဖြတ် တာဟာ ဘဝကိုအခွံးပေးတာပဲ၊ သီလရှင်တော့ မဝတ်နဲ့၊ ယောဂီ ဝတ်ပြီး တရားကျင့်ပေါ့”

“ညောင်တုန်းကို မပြန်ချင် ဘူး၊ ညီမ ရှက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ယောဂီဝတ်ဖို့ အစ်ကိုပဲ ကူညီပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းမှာရှိတဲ့ ဇေယျဝတီစာသင်တိုက်ကို ပို့ပေး မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကို ရယ်၊ အဖေနဲ့အမေကို လုံးဝမပြော နဲ့နော်၊ ညီမလေး ငွေကြေးပြည့်စုံ အောင် ကြိုးစားပြီးမှ မိဘစကား နားထောင်သူ သမီးအဖြစ်နဲ့ ညောင်တုန်းကိုပြန်မယ်”

အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ရန်ကုန်ကို ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ငယ် စဉ်ကလေးဘဝကပင် အိပ်မက် မက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အလျင်အမြန် ပို့ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်။

ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ငွေ က တစ်ကျပ်ပဲရှိတော့တယ်။ ဘုန်း ဘုန်းနှစ်ပါးက ယောဂီဝတ်စုံနှစ်စုံ စွန့်လှူပြီး တရားစခန်းဝင်စေခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်မ တရားကျင့်တဲ့အချိန်

မှာ ဘုန်းဘုန်းက မကြာခဏ ရောက်လာပြီး တရားစစ်ပေး တယ်။

စီးပွားပျက်သွားတဲ့ ကျွန်မ ဘဝအတွက် အားကိုးစရာမှာ တရားစခန်းပဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်ကို လုံးဝမပြန်ရဲဘူး။ မိဘစကား နား မထောင်လို့ ကြုံရတဲ့ဒုက္ခကို ရင် စည်းပြီး ခံခဲ့ရတယ်။

စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရရှိလာချိန် မှာ စီးပွားရေးပြန်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ စီးပွားရေးပြေ လည်မှ ညောင်တုန်းကိုပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ဘုန်းဘုန်းနဲ့ အစ်ကို အဒေါ်တွေ က အိမ်ငှားပေးကြတယ်။ လှိုင်မြို့ နယ်၊ (၁၃)ရပ်ကွက်မှာ အိမ်သေး သေးကို ငှားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အိမ်လခက သက်သာတယ်။

ငွေကျပ် ၃၀၀၀ ကို အရင်း အနှီးထုတ်ပေးတော့ မီးသွေးဆိုင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ချေးငွေ ၃၀၀၀ ကို နေသွင်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ရတယ်။

ကျွန်မဟာ စီးပွားဖြစ်ချင် လွန်းလို့ တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ် ပဲစားတယ်။ မနက်ပိုင်း ထမင်း ချက်တယ်။ ထမင်းညှပ်သောက်ပြီး နေခဲ့တယ်။ ညကျမှ မနက်က ချက်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ညစာ စားတယ်။

ရန်ကုန်ကို အိပ်မက် မက်ခဲ့ တဲ့ ကျွန်မဟာ ရန်ကုန်မှာနေရပြီ မို့ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းဖြစ်အောင် မြိုးခြံပြီးနေခဲ့တယ်။

မိဘနှစ်ပါးကို သတိရလွန်း သွတ်လို့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာက လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ စီးပွားရေး အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်မှန်း ချက်နဲ့ အလွမ်းတွေကို ဘေးဖယ် ထားပြီး စီးပွားရေးကိုပဲ လုပ်ခဲ့ပါ တယ်။

ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ အဖေနဲ့အမေဟာ ကျွန်မ သွားလာတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ မနားမနေ လိုက်ရှာနေခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်း သတင်းကြားသိရပါ တယ်။

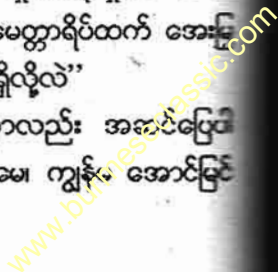
နောက်တော့ ပြည်မြို့မှာနေ တဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲက လမ်းညွှန် လိုက်လို့ အမေဟာ ကျွန်မရှိတဲ့ အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

“သမီးရယ် ရှာလိုက်ရတာ အိမ်ကိုတာဖြစ်လို့ မပြန်လာတာ လဲ”

“စီးပွားပျက်တော့ ရှက်လို့ပါ အမေ”

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ အဖေ အမေရဲ့ မေတ္တာရိပ်ထက် အေးမြ တာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေပါ တယ် အမေ၊ ကျွန်မ အောင်မြင်

မှ အမေ့ဆီပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“ဒီမှာသမီးနေရတာ တခြား သူတွေနဲ့ စုပေါင်းနေရတာမဟုတ် ထား။ ညောင်တုန်းမှာပြန်နေပြီး ဇီးပွားထပ်ရွာပါကွယ်”

“သမီး ရှက်တယ် အမေ။ သမီး အောင်မြင်မှ ပြန်လာခဲ့ပါ မယ်”

အမေက ကျွန်မကို အမျိုး ချီး ချောပြီးခေါ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရလို့ ငိုယိုပြီး ပြန်သွား ခဲ့တယ်။

ကျွန်မက အလုပ်ကြိုးစား တော့ ငွေကြေးလေး စုဆောင်းမိ ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အောင်မြင် ကြောင်း သိစေချင်လို့ မိဘများထံ ခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မက ရရှိတဲ့ငွေလေးနဲ့ နန်ကုန်မြို့လယ်၊ (၃၅)လမ်းထိပ်မှာ

ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ အောင် မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ကံကြမ္မာကြောင့်လားမသိပါ ဘူး။ မထင်မှတ်ဘဲ ရန်ကုန်သား တစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျကြောင်း အိမ်ကို လုံးဝအသိမပေးခဲ့ပါဘူး။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ တဲ့ ကျွန်မဟာ ရှက်တရက် အိမ် ထောင်ပြုလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အချစ်ဆုံး ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့တဲ့အတွက် ညောင် တုန်းကို ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ပြန် သွားခဲ့ပါတယ်။*

ဖခင်ရဲ့နာရေးကိစ္စပြီးတော့ ရန်ကုန်ကိုပြန်လာချိန်မှာ မိခင်ကြီး ကပါ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ပါ

တယ်။

“ဟင်....ညည်း အိမ်ထောင် ကျနေပြီလား”

ကျွန်မနေတဲ့ အခန်းကို အမေရောက်တော့ ယောက်ျား အဝတ်အစားတွေ တွေ့တာနဲ့ မေးခဲ့တယ်။

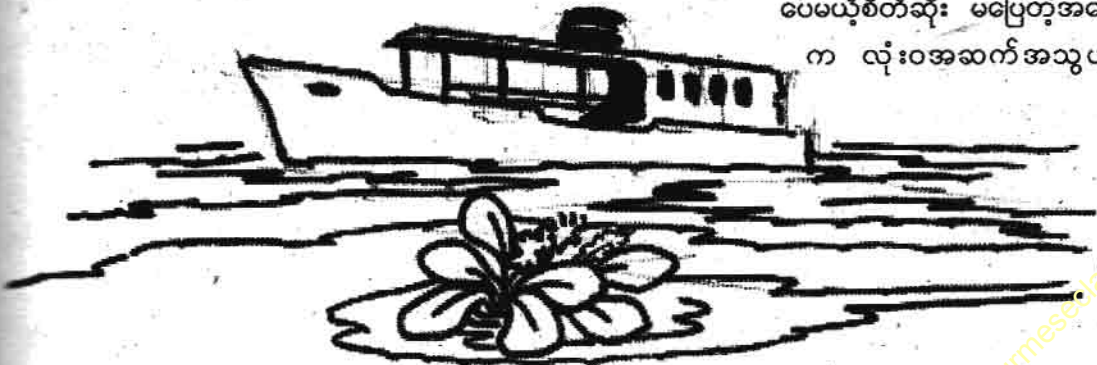
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

“ညည်း မိုက်လှသည်လား”

“သမီးလည်း မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတာပါ”

“တော်ပြီ၊ ညည်းက ဒီ အကြောင်းကို လိမ်ထားပြီး မိဘ နှစ်ပါးကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာမုန်းတယ်၊ ညည်း နဲ့ ငါသေခန်းပြတ်၊ ရှင်ခန်း ပြတ်ပဲ”

တောင်းပန် လို့မရတဲ့ အမေ ဟာ ငိုယိုပြီး ပြန် သွားခဲ့ တယ်။ ကျွန်မကကြိုးစား ပြီး ဆက်သွယ် ပေမယ့်စိတ်ဆိုး မပြေတဲ့အမေ က လုံးဝအဆက်အသွယ်

ဖြတ်ထားခဲ့တယ်။

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ် အကျော်မှာ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရရှိခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မ မီးဖွားတဲ့နေ့မှာ အမေဟာ ကျွန်မရှိတဲ့ ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ်။

အမေရောက် လာတော့ ကျွန်မဟာ ပျော်ခဲ့မိတယ်။

သားသမီးရလာတော့ မိဘ မေတ္တာကို ပိုပြီးနားလည်ခဲ့တယ်။ မိဘရဲ့ စေတနာကိုလည်း နား လည်ခဲ့ရပါတယ်။

အမေက ကျွန်မ မီးဖွားပြီး သည်အထိ ပြုစုပြီး သောင်တုန်း ကို ပြန်သွားတယ်။ မိဘရဲ့မေတ္တာ ကို နားလည်ခွင့်ရရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ မိခင်ရှိရာ သောင်တုန်းကို မကြာ ခဏ သွားခဲ့ပါတယ်။

မိခင်ရဲ့မေတ္တာကို အပြည့် အဝ ခံစားရပြီမို့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်မဟာ မိခင်ကြီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ ကြိုး စားခဲ့ပါတယ်။

“သမီးရယ် အမေ့ရဲ့အသက် က သူ့အို အဘွားအိုပိုင်း ရောက် နေပါပြီကွယ်။ အမေ့ကို စောင့် ရှောက်ပေးဖို့ သမီးကို အမေက အနားမှာရှိစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ အဖေ့ ကို မပြုစုလိုက်ရတဲ့သမီးဟာ

အမေ့ကို ပြုစုတဲ့သမီး ဖြစ်စေရပါ မယ်”

“သာဓုပါ သမီးရယ်၊ သမီး ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ပြုစုမှုကို အမေ အလိုချင်ဆုံးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သောင် တုန်းမှာပဲ အခြေချပြီး စီးပွားရှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ မိခင် ဘဝရောက်လာတဲ့ သမီးဟာ မိဘ နှစ်ပါးရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာချင်လွန်းတဲ့ လောဘစိတ်ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိပါတယ်။ သမီး အမေ့နားကို ရောက်စေရပါ မယ်”

“တကယ် ပြောတာလား သမီး၊ အမေဟာ သမီးကို အချစ် ဆုံး၊ အမျှော်လင့်ဆုံးပါ”

“သမီး အမေ့နားမှာပဲ နေ မှာပါ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ခင် ပွန်းဟာ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခဲ့ ပါတယ်။ အပြောကျယ်ပြီး လူမှု ပတ်ဝန်းကျင် အားနည်းတဲ့ ရန် ကုန်မြို့မှာ မနေလိုတော့ပါ။

တောမြို့တောရွာဆိုတာ မရှိ အတူ၊ ရှိအတူနဲ့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် မရှိတဲ့ဒေသဖြစ်ပြီး အားလုံးရဲ့ မေတ္တာစေတနာများဟာ မိသား ခင်ဝန်းနဲ့သာတူပါတယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့ ရန်ကုန်ကို

www.burmeseclassic.com

သံစဉ်ဘဝကပင် အိမ်မက် မက်
ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်အရပ်၊
ကိုယ့်ဒေသထက် သာလွန်
ကောင်းမွန်တဲ့ နေရာမရှိကြောင်း
သဘောပေါက်ခဲ့တဲ့ အတွက်
ညောင်တုန်းမြို့မှာ ပြန်လည်
အခြေစိုက်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။

အထီးကျန်မိခင်ကြီးကိုပြုစု
ရင်း နေထိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်
က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း
တွေကို ညောင်တုန်းမြို့ကို ကားနဲ့
ပို့ပေးခဲ့တယ်။

အမေက စာဖတ်ဝါသနာပါ
တယ်။ အမေဖတ်ဖို့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာ
နယ်တွေကို ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး
ပို့ပေးတယ်။ အပတ်စဉ် ကားကြိုနဲ့
စာစရာနဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ပို့
ပေးခဲ့တယ်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ
လ ၅ ရက်နေ့မှာ အမေက ဖုန်းနဲ့
ဆက်သွယ်ပြီး.....

“သမီးပို့လိုက်တဲ့ စားစရာနဲ့
စာအုပ်စာစောင်တွေ ရတယ်
သမီး”

“အမေကော နေကောင်းရဲ့
ထား”

“နေကောင်းတယ် သမီး။
သမီးလာနေမယ်ဆိုလို့ ရွာထဲကလူ
တွေနဲ့ အိမ်ရှင်းထားတယ်။ သမီး
ညို့မိသားစုအတွက် အခန်းပါဖို့”

ထားပြီးပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ
အမေရယ်၊ သမီးတို့လာမှလုပ်မှာ
ပေါ့”

“သမီးတို့လာမှလုပ်တော့
ပင်ပန်းမှာပေါ့။ သမီး တယ်အရွယ်
ရောက်နေပါစေ သမီးဟာ အမေ
ရဲ့ ကလေးအရွယ်သမီးလို့ပဲ သတ်
မှတ်ထားတယ်”

“ဪ..... အမေရယ်။
သမီးလည်း မိခင်ဘဝရောက်မှ
မိဘမေတ္တာကို နားလည်မိပါပြီ။

**ငယ်စဉ်ဘဝကပင်
အိမ်မက် မက် ခဲ့တဲ့
ကျွန်မဟာ ကိုယ့်အရပ်၊
ကိုယ့်ဒေသထက်
သာလွန် ကောင်းမွန်တဲ့
နေရာမရှိကြောင်း
သဘောပေါက်ခဲ့တဲ့အတွက်
ညောင်တုန်းမြို့ မှာ....**

မိဘစကား နားမထောင်ဘဲ ဆင်
သေပေါ်နားပြီး လိုက်ပါမိတဲ့ ကျီး
မိုက်ဘဝလိုဖြစ်နေလို့ သမီးလေ
အမေ့နားမှာနေပြီး အမေ့ကို ပြုစု
ပါ့မယ်”

“ကျေနပ်တယ် သမီး၊ သမီး
ဘယ်နေ့ အပြီးပြန်လာမှာလဲ”

“ကျွန်မ (၁၃)ရက်၊ စနေနေ့
အရောက် အပြီးပြောင်းခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သမီးကြိုက်တဲ့
ဟင်းတွေချက်ထားမယ်၊ အမေ့ရဲ့
မြေးလေးက ဘာကြိုက်သလဲ”

“သမီးကြိုက်တဲ့ဟင်းမျိုးပါပဲ
အမေ”

“အေး.....အေး၊ အမေမျှော်
နေမယ်”

အမေ့နဲ့ ဖုန်းစကားပြောပြီး
နောက် ကျွန်မဟာ ညောင်တုန်း
မြို့ကို ပြောင်းဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်
ရွပ်နေခဲ့ပါတယ်။ ရစရာရှိတဲ့
အကြွေးတွေသိမ်းပြီး ကုန်တင်
ကားကိုပါ ငှားခဲ့ပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ (၁၂)ရက်၊
သောကြာနေ့.....

မမျှော်လင့်ဘဲ ညောင်တုန်း
မြို့က သားချင်းတစ်ဦးက ဖုန်းနဲ့
ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။

“မသန္တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီနေ့မနက် (၉)နာရီမှာ နင့်

အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့
ညောင်တုန်းဆေးရုံကို ပို့လိုက်
တယ်။ မနက် (၁၀)နာရီမှာ ဆုံး
သွားတယ်”

“ရှင်.....”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ထွက်
ခါနီးမှာ ညည်းနာမည်ကို တတွတ်
တွတ် ခေါ်ရင်း
အသက်ထွက်သွား
ရှာတယ်”

ကျွန်မဟာ
ဖုန်းကိုင်ထားရင်း
သတင်းဆိုးကြောင့်
သတိ လစ် ပြီး
လဲ ကျသွားခဲ့ပါ
တယ်။

ညောင်တုန်း
မြို့မှာ အတူနေ
ချင်တဲ့ အမေဟာ
ကျွန်မပြန်ရောက်
မယ့် နေ့မတိုင်ခင်
တစ်ရက်အလိုမှာ
လူ့ဘဝက အပြီးအပိုင်ထွက်
သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မဟာ ချမ်းသာချင်တဲ့
စိတ်နဲ့ နယ်တကာလှည့်လည်
သွားလာရင်း မိဘကိုပြုစုဖို့ ပျက်
ကွက်ခဲ့ပါတယ်။

မိဘစကားကို နားမထောင်
လို့ စီးပွားပျက်သွားတဲ့အခါ

ညောင်တုန်းကို မပြန်ဝံ့တာ
ကြောင့် ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးခဲ့
တယ်။

အတ္တကြီးစွာနဲ့ စီးပွားရေးကို
လုပ်နေချိန်မှာပဲ ဖခင်ကြီး ဆုံး
သွားခဲ့တယ်။ သားသမီးရ လာလို့
မိခင်စိတ်ရှိလာချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါး

ရဲ့မေတ္တာကို နားလည်လာခဲ့
တယ်။

ကျွန်မဟာ ချမ်းသာလိုစိတ်၊
လူတကာကို လက်ညှိုးထိုးပြီးခိုင်း
နိုင်တဲ့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ဖြစ်လိုစိတ်
ကြောင့် မိဘစကားကို နား
မထောင်ဘဲ နေရာသစ်ကိုရှာခဲ့
တယ်။

ကျွန်မ အင်မတန်နေချင်
လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ
ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့တဲ့ဘဝ
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

လယ်မြေနဲ့ စီးပွားရေးအလုပ်
အကိုင် ပေါများတဲ့ ဇာတိမြို့ကို
ကျော်ခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့
ကျွန်မဟာ မိဘများကိုပြုစုဖို့
မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်ဖို့
မေ့နေခဲ့ တယ်။

အထီးကျန်
မိခင်ကြီးကို ကျေးဇူး
ဆပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်
မှာ မိဘရဲ့ မေတ္တာ
ရိပ်ကို ခိုလှုံနိုင်တဲ့
အခွင့်အရေးမရှိ
မိအောင် မိခင်ဖြစ်
သူက လောကကြီး
ထဲက ထွက်ခွာသွား
ခဲ့ပါပြီ။

မိဘနှစ်ပါးက
မေတ္တာပေးခဲ့ ပေမယ့်
ပေးသောမေတ္တာကို မရရှိခဲ့သူက
ကျွန်မပါ။ လောက ကြီးက
ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှား
များကို ပြန်လည်ဒဏ်ခတ်
လိုက်ခြင်းပဲလို့ ယုံကြည်မိပါ
တယ်။

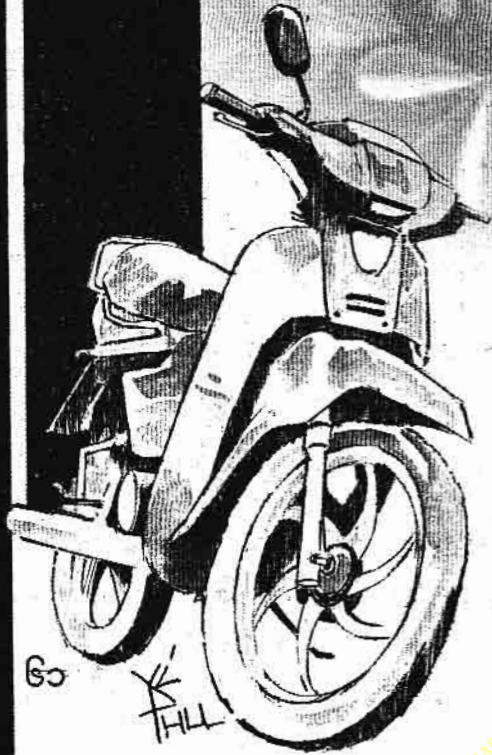
ညောင်တုန်းစိုးကြီး

www.burmeseclassic.com

မာမိမိမိ

ခြေရာလည်းပျောက်

ရေလည်းနောက်ပေါ့

ခြေရာလည်းပျောက်
ရေလည်း နောက်ပေါ့

ပုဆိပ်မင်းလွင်

ဝါဆိုဝါခေါင် ၊ ဖောင်ဖောင်၊
တော်သလင်းမိုး ကန်သင်းကျိုးဆို
တဲ့ ရှေးလူကြီးများဆိုစကားရှိခဲ့၏။

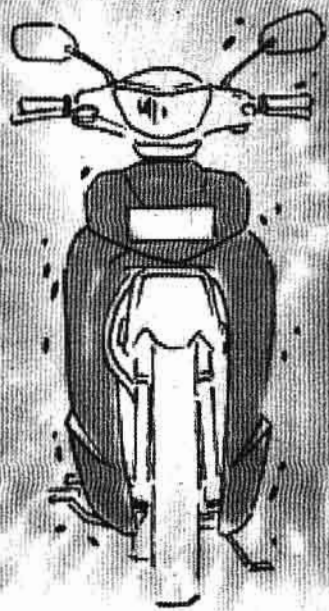
ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး
အတွက် မိုးလေဝသခန့်မှန်းချက်က
လည်း ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့်ဆိုထား
တော့ နံနက်စောစောဆို
ပေမယ့်လို့ အချိန်အားဖြင့်
နံနက် ၉ နာရီကျော် နေပြီ။

ကျောက်ချောင်း၊ ပြင်
ခရိုင်၊ ချောင်းဝ၊ လပွတ္တာ
အစရှိသည့် ရွာသင်္ဘော
များ၊ ပဲ့ထောင်ရေယာဉ်
များကလည်း အချိန်မှန်
အတိုင်း ပြေးဆွဲလျက်။
ခရီးသွားပြည်သူတို့ သည်
လည်း သူတို့၏ ခရီးစဉ်များ
အတိုင်း လှုပ်ရှားသွားလာ
လျက်။ လပွတ္တာရေယာဉ်
(ကျော်မိုးသူ) ပဲ့နင်းကြီး

ကိုစံသိန်းလိုက်ပါသော ရေယာဉ်
ကြီးသည် ကျောက်ချောင်းရွာ
သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကျင်လည်စွာဖြင့်
ရောက်ရှိလာသဖြင့် ခရီးသွားများ
မှာလည်း သူ့ထက်ငါ အလှ
အယက် မိမိတို့သွားလိုရာခရီးသို့
သွားနိုင်ကြရန် ကျောက်ချောင်း၊
မြ သစ္စာတံတားဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်

ရောက်လာကြ၏။ တက္ကစီသမား၊
ဆိုင်ကယ်၊ မော်တော်ကား၊ ကား
ကြီး၊ ကားငယ် စသည်တို့ကလည်း
ဆိပ်ခံဗောတံတားကြီးအနီး၌ ပြည့်
နက်လျက်ရှိနေကြဆဲဖြစ်၏။

ကျောက်ချောင်း၊ သံကြိုး
လမ်းတံတားထိပ် “ယွန်းနဒီ”
ကဖီးလက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှလည်း
နံနက်စော စောမို့ လက်ဖက်
ရည်၊ မုန့်ဟင်းခါးများ ရောင်း
ချကာ ခရီးသွားနှင့် ကြိုဆို
သူများဖြင့် ပြည့်နက်လျက်
ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ
လည်း နံနက်စောစော၌ပင်
လမ်းဘေးရှိ စားပွဲထောင့်
ထိုင်ခုံလွတ်တစ်နေရာတွင်
ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်
များမှာယူလျက် တက္ကစီသမား
လူငယ်များဖြစ်ကြသော ကိုဖိုး
ကုလားလေး၊ ကိုမိုးကြိုး၊
ကိုနိုင်လင်းအောင်၊ ကိုဘိုဘို
ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကိုမြင့်

www.burmeseclassic.com

နိုင်တို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြစဉ် ကျောက်ရောင်း၊ သံကြိုးသင်းရွာမှ လယ်စိုက်ရှင်း (အငြိမ်းစား)အရာရှိ ဦးတင်ဝင်း အား ဆောင်းဝမှပြန်အလာတွင် တွေ့ဆုံကြသည်။

ဦးတင်ဝင်းအား ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သူက ဆွဲခေါ်သူ၏လက်တွင်ပါလာသော ပစ္စည်းများသယ်သူကသယ်၊ ကန်ဘိုဆိုင်ကယ်အသစ်အားလည်း ယူဆောင်သွားကြသည်။ လူငယ်တို့အဘာဝ ပင်စင်ထုတ်ရာမှပြန်လာသော ဦးတင်ဝင်းအား စုပြီးညှဉ်း

ကြဖို့ ဆိုင်ထဲခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန် မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာလာ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ မိုးနည်းနည်းပါးသွားချိန်၌ ခရီးသွားများပင် ရှင်းလုနီးဖြစ်နေ၍ ပြန်ရန်အတွက် အိတ်နှင့်ပစ္စည်းများယူပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီသို့သွားခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဦးတင်ဝင်း ရပ်ထားခဲ့သောဆိုင်ကယ်မှာ ကမန်းကတန်းနှင့် ထားခဲ့ကြ၍ သော့ကိုလည်းမခတ်မိလိုက်သဖြင့် ပျောက်နေ၍ ရှာဖွေခဲ့ကြရသည်။

အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် မေးလားစမ်းလားလုပ်တော့မှ သင်္ဘောဆိုင်စဉ် (ရှုထောင့်သစ်)လက်ဖက်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ မိုးနည်းနည်းပါးသွားချိန်၌ ခရီးသွားများပင် ရှင်းလုနီးဖြစ်နေ၍ ပြန်ရန်အတွက် အိတ်နှင့်ပစ္စည်းများယူပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီသို့သွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်ဦးတင်ဝင်း ရပ်ထားခဲ့သောဆိုင်ကယ်မှာ.....

ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်တိုင်း သောက်နေကြသော ကိုလွင်၊ ကိုဘိုဘို၊ ကိုထွန်းမင်းဇော်တို့က ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူနှင့် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ရှာထိုး ဦးထုပ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ကျောတွင်လွယ်ထားသူက ဆိုင်ကယ်အား သော့ဖွင့်ပြီးမောင်းသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၏။ ခရီးသွားများဟုပင်ထင်ပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာပင် သတိမထားလိုက်မိကြဟုဆို၏။ အခုမှ သူပြောပါပြောနှင့် သိရ၏။ တက္ကစီသမားများ အားလုံးကလည်း တစ်နှစ်

တည်းသားချင်းများ ဖြစ်နေ၍ ယခု ကဲ့သို့ ဆိုင်ကယ်အခိုးခံရမှုကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ဆိုင်ကယ်များကို ဆီအပြည့်ထည့်ကြပြီး လူစုခွဲကာ ရှာဖွေကြ၏။ အချို့တွင် ဆက်သွယ်ရန် လက်ကိုင်ဖုန်းပါရှိကြ၏။

တောသူလေးကြောင့် မကြီးမငယ်နှင့် ခေါင်းကဆံပင် ပြောင်ရချည်သေးရဲ့ဟု ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဆိုသလို ပြောသူက ပြောခဲ့ကြ၏။

နီးသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပြီး ပိုင်းဝန်း၍ ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြသည်။

သတင်းကားမရဘဲ ခြေရာပျောက်နေပါတော့သည်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်ရက် မြောက်သည် နေ့၌ ခမောက်မော်တံတားသစ်ကြီး

ဪကောင်းတောင်၊ ဖောင်တိုး၊ သံတောင်၊ ရေသိုး၊ ဇီးချိုင့်ရွာများသို့ အချိန်မီလိုက်ကြပြီးဦး တင်ဝင်းအားလည်း သက်ဆိုင်ရာ ဟိုင်းကြီးရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားရန် ဆက်သွယ်ခိုင်းခဲ့၏။ ခရီးသွားအားလုံးကို မေးလားစမ်း

လားနှင့် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်ဆိုင် ကယ်ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြပါသော်လည်း အချိန်သာကုန်သွား၍ မိုးချုပ်ခဲ့ရ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်များမရတော့ဘဲ တစ်ညကုန်ဆုံးခဲ့ကြသည်။

ဦးတင်ဝင်း(အငြိမ်းစား)သည် ကန်ဘိုဆိုင်ကယ်အသစ်လေးအား ယခုလ ပင်စင်လစာနှင့် ဝယ်ခဲ့ပြီး ခုလိုဖြစ်ရတော့ အိမ်ကမယားချော

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့အချိန်ထိ အဆက်အသွယ် မရခဲ့ကြပေ။ သံကြိုးလမ်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို နိုင်လွင်ကိုလည်း အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်ပြောပြီး ရဲစခန်းသို့ အကူအညီတောင်းခံလိုက်ရာ ရင်း

အနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် တွဲလျက်ရှိသော ပွဲရုံတစ်ရုံမှ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသော လူတစ်စုတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ နံနက်ဇနားရီလောက်၌ ကမ်းစစ်မှ ရေများတက်လာ

၍ ရေမြုပ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဆိုင်ရှင်ကဆိုင်အနီးရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် မနက်မိုးလင်းကတည်းက ရပ်ထားခြင်းကို တွေ့ရသဖြင့် အဏ္ဏဝါ၊ စံပြု ဟိုင်းကြီး ခရီးသွားများက ခဏထားခဲ့သလားဟု ထင်မိသော်လည်း ယခုထိ လာမယူသေးကြောင်း ပြောပြခဲ့၏။

ထိုစကားကြောင့် တက္ကစီသမားများဖြစ်ကြသော ကိုမိုးကုလားလေး၊ ကိုမိုးကြိုး၊ ကိုလွင်

www.burmeseclassic.com

တို့ကကြားသဖြင့် ဒါဆိုသွားကြည့် ဦးမယ်ဆိုပြီး ဆိုင်မှထွက်သွားခဲ့ကြ၏။ ဆိုင်ကယ်မှာ ဦးတင်င်း (ငြိမ်း) ၏ ဆိုင်ကယ်ဖြစ်နေလေသည်။ အဲဒီတော့မှ အားရဝမ်းသာဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားခဲ့ကြ၏။ နံနက် (၁၀)နာရီလောက်၌ အားလုံးရောက်ရှိလာကြပြီး ဆိုင်ကယ်အား စစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။ ဆိုင်ကယ်မှာ သော့တန်းလန်းနှင့် ဝင်။

ထိုအခါမှ ရာအိမ်မှူး ကိုငတိုးက ဆိုင်ကယ်၏နောက်ဖုံးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တွေ့ရှိမှုမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ ခမောက်မော်မှ လူငယ်ခေါင်းဆောင်

ဖြစ်သော ကိုမိုးကျော်နှင့် သံကြိုးလမ်းရွာမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုနိုင်လွင်နှင့် ရဲများပါရောက် ရှိလာကြ၏။ ဦးတင်င်းရှေ့၌ပင် အဆိုပါစာအိတ်အား ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အားလုံးပင် အံ့အားသင့်ပြီး

ဦးတင်င်း၏ဆိုင်ကယ်ကိုမှရွေးပြီး ခုလိုဖြစ်ရတယ်ဟုဆိုပြီး ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကယ်သူခိုးမှာ ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အားလုံးအတွက် သင်ခန်းစာယူစရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပျောက်ဆုံး ဆိုင်ကယ်နှင့်အတူ

ပိုင်)ကျေးဇူးပေး၍ သွားလုပ်၍ ဆိုင်ကယ်ငှားနေရင်လည်း ဂျီရာဇာကမည်မဟုတ်၍ သော့တန်းလန်းနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရသော ဂျီကြီးမင်း၏ဆိုင်ကယ်ကို ယခုဂျီ ယူစီးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အားလည်း ခွင့်လှစ်ပေးခေ့ခင်ပါသည်။ ကိုဗျားလည်း မော့မော့ရှုရှု ပြီးစီးသွားပြီမို့ ဒီနေ့ မနက်ပင်ကျွန် ပုသိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြန်ပြန်

သွားပါပြီ။ ဒီစာကို စတုရန်းချိန်မှာ ဆိုင်ကယ်လည်း ဂျီကြီးမင်းပက်၍ ဇောက် ခို နေပြီဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မကြာခင်ရက်များအတွင်း ဆိုင်ကယ်ယူဆောင်စီးခင်းခ ကျသင့်ငွေကို ခံပြုစာတိုက်မှတစ်ဆင့် ဂျီကြီးမင်းအိမ်အရောက် ပို့ပေးမည်ခင်ဗျား။

ကျေးဇူးအထူးတင်စွာဖြင့် အနိဗ္ဗာန် ငြိမ်းချမ်းစေပါမည်။

ဟူ၍ပင်ဖြစ်လေသည်။ မိမိ၏ဆိုင်ကယ်ကို သော့တန်းလန်းဖြင့် မျက်ကွယ်ပြုမိသူ၏ အမှားဟုပင် ဆိုရလေမည်လား မသိပေ။

ပုသိမ်မင်းလွင်

တွေ့ရှိသောစာကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်ခဲ့ကြ၏။

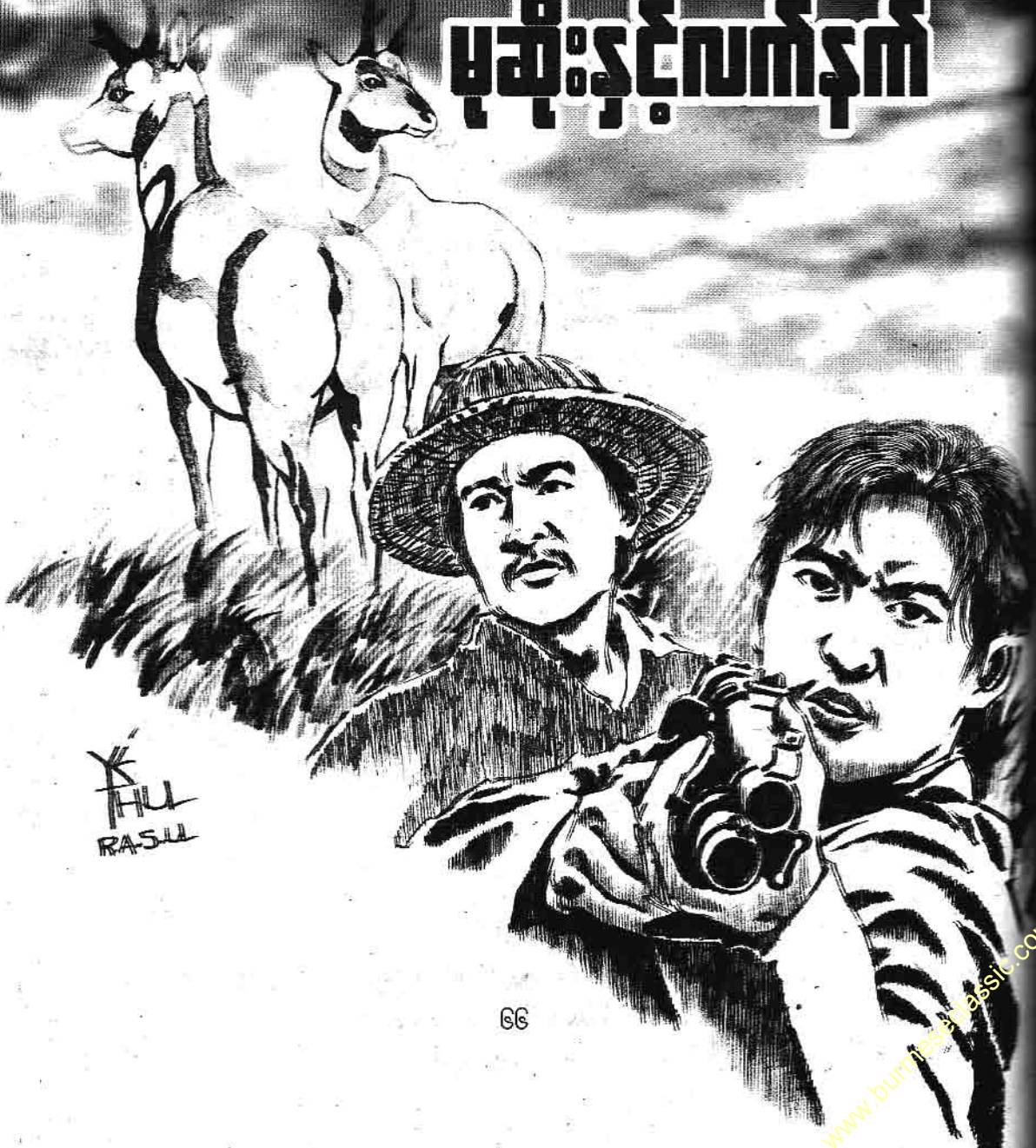
ဘီ၊ ဂျီကြီးမင်းခင်ဗျား

အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ရေးလုပ်ကိစ္စက အရေးကြီးနေတော့ ပြန်ကောင်းတောင်စွာနားဖို့ (ညောင်

စောစောလွင်

ဆွတ်ဆွတ်

ပုဆိုးနှင့်လက်နက်

K
HUI
RASU

မုဆိုးနှင့်လက်နက်

မောင်မောင်လွင် (ညောင်ထောင်)

ပြန်သတိရမိသည်။

“မယားလင်နောက်လိုက်သွားလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်သေနတ်ပျောက်ရင် ထောင်ကျဖို့သေချာတယ်” ဟူ၍ပင်ဖြစ်သည်။

သေနတ်ကိုင်တွယ်က လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကို မုဆိုးအတွေ့အကြုံများ ရေးသားသော

စာရေးဆရာတစ်ဦးက အလျဉ်းသင့်တိုင်း ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် ရေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် အထက်တွင်ရေးထားသကဲ့သို့ အသက်အန္တရာယ်ပေးတတ်သည့် လက်နက်ကိုင်သည်နှင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆမနော့ အလေးထားကာ တိတိကျကျ စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့လိုသည်။

ကိုယ်တိုင် သေနတ်မုဆိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကိုင်တွယ်ရာ၌ လိုက်နာခဲ့သော လက်နက်စည်းကမ်းကို မုဆိုးများ၊

လက်နက်ကိုင်ဆောင်သူများအတွက် ဝေငှချင်သည့်ဆန္ဒမှာ-

- တောထဲ၌ဖြစ်စေ၊ အိမ်တွင် ဖြစ်စေ အကြောင်းမဲ့ကျည်အိမ်မှာ ကျည်ထည့်ခြင်း၊ သေနတ်ကျည်ထိုးခြင်း

မုဆိုးအလုပ်ကျွမ်းကျင်သူကို မုဆိုးဟုခေါ်၍ သေနတ်ကျွမ်းကျင်သူအား သေနတ်သမားဟုဆိုနိုင်သည်။ မုဆိုးအလုပ်နှင့် သေနတ်စစ်ချိုးလုံးကျွမ်းကျင်လျှင် “သေနတ်မုဆိုး” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသော်များ ပေ။

သေနတ်မှာ သေနိုင်သည့် လက်နက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုင်ဆောင်သူအတွက် ကော့အခြားသူအတွက် ပုံအန္တရာယ်ရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် အထူးအလေးထား သတိချပ်ရသည့် အရာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သေနတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာများ မှာကြားသည့်အတိုင်း တစ်ခွန်းကို

မပြုပေ။ ကျွန်
 တော်ကိုင် ဆောင်
 သော သေနတ်
 အား တောထဲမှာ
 မည် သူ့ ကို မှ
 ပေးမကိုင်ခြင်း၊
 ကျည်ထိုး၊ ကျည်
 ထုတ်၊ သေနတ်
 မောင်းတင် သည့်
 မှအစ စခန်းချ
 သော တဲကထွက်
 ပြီး အန္တရာယ်မရှိ
 သည့်နေရာတွင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊
 အခြားသူကို နောက်ပြောင်ကာ
 သေနတ်ဖြင့်ချိန်ခြင်း၊ ကျည်မရှိဟု
 ထင်၍ မောင်းကုတ်ခြင်း၊ ဖြုတ်
 ခြင်းအား လုံးဝမလုပ်ခြင်း၊ သေ
 နတ်မပစ်လျှင် ကျည်အိမ်တပ်
 မထားခြင်း၊ မိမိရောက်ရာအရပ်မှာ
 ကျည်ပါသေနတ်ကို ထောင်မထား
 ဘဲ လှဲထား၊ ချထားခြင်း၊ အထူး
 သဖြင့် အရေးအကြီးဆုံးမှာ ကိုယ်
 တိုင်ပြင်သော ကျည်က အလိုလို
 ထွက်တတ်သည့် နှစ်လုံးပူးသေ
 နတ်၊ တစ်လုံးထိုး ပြောင်းချောသေ
 နတ် ကိုင်တွယ်ရာမှာ ရှေ့လူထမ်း
 ၍ နောက်လူကို မှန်တတ်ခြင်း၊
 တောထဲတွင် “စိုင်မောင်း” ခလုတ်
 တောချိုတိုးသည့်အခိုက် နွယ်နှင့်
 ပတ်ကာ ကျည်ပေါက်၍လူသေ
 ခြင်း။

တောမောင်း၊ တောခြောက်
 ပစ်တတ်သော မုဆိုးများအတွက်
 “တာတင်” ပြန်သောကျည်၊ မိမိ
 စောင့်သည့်နေရာနှင့် တောမောင်း
 လာမည့်သူတို့၏ အကွာအဝေး၊
 ထောင့်ချိုးဒီဂရီကို မတွက်ဆဘဲ
 ကျည်လွတ်မြေမဟုတ်သည့်နေရာ
 များကို ရမ်းပစ်၊ မှန်းပစ်မုဆိုး
 ကြောင့် လူကိုထိမှန်တတ်ခြင်း
 စသည် လက်နက်နှင့်သက်ဆိုင်
 သော စည်းကမ်းချက်များ အများ
 အပြားရှိသည်ကို ကိုယ်တွေ့ဖြင့်
 သတိထားလိုက်နာပြီး ကိုင်တွယ်ဖို့
 လိုပါသည်။ အလေးထားမှာလို
 သည်မှာ “သေနတ်လက်နက်က
 သေစေနိုင်သည်” ဟူသောအချက်
 ပင်။

သည်။ ကျွန်တော်
 တို့ မုကွမူရွာ
 ဦးတိုးနီ ဆိုသ
 ကရင်အမျိုးသား
 အဘိုးကြီးတစ်ဦး
 တွင် ၁၂ ခု နှစ်
 လုံးပူးသေနတ်
 တစ် လက် ရ
 သည်။ ထိုအခိုက်
 က နှစ်လုံးပူးမှ
 သူကြီးခေတ် သ
 ကြီးများသာ ကိုင်
 တွယ် ခြင်းကြောင့်
 “သူကြီးသေနတ်” ဟု သိထား
 ဦးတိုးနီက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသဖြင့်
 လိုင်စင်နှင့်ကိုင်နိုင် ခြင်းဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော့်ဖခင်ကို ဦးတိုးနီက
 သားအရင်းမခြား ချစ်ခင်၍ အိမ်
 တွင်ခေါ်ထား၏။ တစ်နေ့ “စွန်က
 အင်း” ဘက်သို့ ဗျိုင်းပစ်ရန် အထူး
 ဦးတိုးနီက လှည်းမောင်းပြီး ကျွန်
 တော့်အဖေက သေနတ်ကိုင်ကာ
 လှည်းပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ အဖေ
 သေနတ်ထဲထည့်ထားသောကျည်
 က ကျွန်တော့်အဘိုးသူကြီး ဦးကြ
 ဝင်းနှင့်အပြိုင် သူကြီးနေရာလှေ
 သူ ဦးချစ်လှိုင်ပေးသည့်ကျည်။
 ရွာနှင့် (၃) မိုင်ခန့်အကွာမှ “ရွာ
 ကနအင်း” သို့အရောက် ကွင်းသို့
 ကျွဲကျောင်းဗျိုင်းအုပ်မှာ ဖွေးဖွေး
 လှုပ် နေသည်။ အနည်းဆုံး

www.burmeseclassic.com

အကောင် ၅၀ ခန့်ကျလျက်ရှိ၏။

“ကဲ...မြမောင်ရေ ဗျိုင်းတွေ နည်းဘူး၊ မင်း အကာအကွယ်ယူ ဦး သွားပစ်ပေတော့”

အဘိုးဦးတိုးနီက လှည်းရပ် အပြောသည်။ လှည်းနောက်မြီးမှ ကျန်တော့အဖေ သေနတ်ကိုင်ဆင်း သွားသည်။ ကွင်းအလယ်ရှိ မြက် နှိုင်း ကိုင်းနှင့် ချုံပုတ်ငယ်များကို အကာအကွယ်ယူလျက် အဖေက သူ့ကိုတရွေ့ရွေ့တိုးသွားသည်။ နှိုင်းများမှာ အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော လှည်းကိုတွေ့သော် ထည်း မကြာမကြာ ခရီးသွားလှည်း များ ရင်းနှီးထား၍ တုတ်တုတ်မျှ ထွက်ပုံ၊ စားမြ၊ စားဆဲ၊ အနေ အထားမပျက်။

ဗျိုင်းနှင့်အဖေ ကိုက် (၅၀) အတွာအရောက် ကုန်းကမူလေး တွင် သေနတ်၏ ရှေ့နောက်မောင်း တိုက်ပြီး နေရာချလိုက်၏။ ဗျိုင်း အုပ်ကိုကြည့်သည်။ ဗျိုင်းသတ္တဝါ သာ ပုရစ်၊ မြေခွေး၊ စားခုတ်ကောင် နှင့် ဖိုးပုရွက်များ စားသည့်ကောင် များ ရပ်သည့်အကောင်ကရပ်နှင့်။ အဖေမျက်စိထဲ အကောင် အပိတ်နေရာကိုရှာကာ စရိတ် အညီထားသောကျည်ကို မောင်း ထုတ်ကုတ်၍ အပိုင်ဖြုတ်လိုက် တော့၏။

“သွားဟ”

“ဒိုင်း.....”
ပြင်းထန်သော နှစ်လုံးပူးကျည် ၏ပေါက်ကွဲသံ၊ နွေခေါင်ခေါင် မိုး ခြိမ်းသည်အလား ထင်ရသည်။ သေနတ်သံနှင့်အတူ သေနတ် ပြောင်းနှင့် ကိုယ်ထည် တခြားစီ။ အဖေမှာ နောက်သို့နှစ်ပတ်ကျွမ်း ပစ်ပြီး ကျသွား၏။ တကယ်မှာ ဗျိုင်းက ဘာမှမဖြစ်။ အဖေ “သွား ပြီး”။
အဘိုးဦးတိုးနီမှာ လှည်းကို ထားခဲ့၍ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ခလုတ်

အဘိုးဦးတိုးနီက
လှည်းရပ်ကာပြောသည်။
လှည်းနောက်မြီးမှ
ကျွန်တော်အဖေ
သေနတ်ကိုင်ဆင်းသွားသည်။
ကွင်းအလယ်ရှိမြက်ရိုင်း၊ကိုင်းနှင့်
ချုံပုတ်ငယ်များကို
အကာအကွယ်ယူလျက်
အဖေက.....

ကန်သင်းကြားက အဖေဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားသည်။

“မြမောင်.....မြမောင်၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

မြေပေါ်၌ ခွေခွေလေးလဲနေ သော အဖေကိုလှုပ်၍လှုပ်၍မေး သည်။ အဖေ သတိရလာသည်။ မမေးရန် လက်ကာပြလိုက်၏။

“အဲဒီတုန်းကအဖြစ်ကို ဒီနေ့ အထိ အဖေမမေ့သေးဘူး၊ ဦးချစ် လှိုင်က သားတို့အဘိုးနဲ့ သူကြီး အပြိုင်လုနေလို့ အဘိုးသေအောင် နှစ်လုံးပူးကျည်ကို ယမ်းအများကြီး ထည့်လုပ်ပြီး အဖေကိုပေးလိုက် တာ၊ နှစ်လုံးပူးပေးသေနတ်ပြောင်းနဲ့ ကိုယ်ထည်ပြုတ်ထွက်သွားတာကို သာကြည့်တော့လေ၊ မင်းတို့အဘိုး ကို အဖေပေးမိရင် အဘိုးဒုက္ခဖြစ် ပြီပေါ့ကွာ၊ ကံကောင်းလို့ဟေ့”

အဖေပြောပြသဖြင့် ကျွန် တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သေ နတ်အကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

“ဒါနဲ့ အဖေကို ဦးတိုးနီက မြ မောင် မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲလို့ စိုးရိမ်ပြီးမေးတော့ အဖေက လက် ကာပြလိုက်တာဆို”

အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းမြင့်ကမေး သည်။ ကျွန်တော်တို့သားသမီးများ

ဖြစ်ကြသော မမအေးမြင့်၊ အစ်ကို ကိုတင်မောင်၊ ကိုမောင်မောင်စိုး၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့က အဖေ့နားတွင် ဝိုင်းပတ်ထိုင်ရင်း အဖေပြောမည့် စကားအား စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“အဖေ့ရဲ့နားစည် သေနတ်သံကြောင့် ကွဲသွားပြီလို့တောင် ထင်လိုက်မိတာ ဘာသံမှ မကြားတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် စကားမပြောနိုင်တာနဲ့ ဆက်မပြောဖို့လက်နဲ့အချက်ပြလိုက်တာ၊ နားထဲ ‘စီ’ခနဲအော်နေတဲ့အသံက တစ်လနဲမပျောက်ဘူး။ နောင်ကို သူများပေးတဲ့ကျည်ကို မပစ်ရဲလို့ အဖေကိုယ်တိုင် ကျည်ပြင်ပြီးမှပစ်တော့တယ်။

ကြောက်စရာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲကွာ”

“သစ်ကြီးလေလာ” စခန်း၌ ကျွန်တော်တောပစ်ခိုက် မုဆိုးတစ်ဦးနှင့်ဆုံခဲ့၏။ မုဆိုးဖိုးစိန်ဖြစ်သည်။ ဖိုးစိန်မှာ ငယ်ငယ်က ကျည်းသားတုတ်ရိုက်တမ်းကစားရင်း ထိခိုက်မိ၍ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတစ်ဖက်က တိမ်စွဲနေသည်။

ဖိုးစိန်ထံတွင် သရက်သုံးပင်ရွာမှ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးမောင်လှ ငှားထားသည့် နှစ်လုံးပူးသေနတ်တစ်လက်ရှိ၏။ သေနတ်

က တောရဲသည်။ ဖိုးစိန်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကို ကျင်ကျင်လည်လည် ပစ်တတ်ခြင်း၊ တောထဲအနေများခြင်းကြောင့် တောကျွမ်းကာ သားကောင်စားကျက်နေရာများ သိထားသဖြင့် မုဆိုးတစ်ယောက်၏ အားသာချက်အရ မကြာခဏ သားကောင်များရသည်။ သေနတ်ရှင် ဦးမောင်လှမှာ ဖိုးစိန်ဆီက သားကောင်ရတိုင်း သေနတ်အတွက် ဇွဲတူဖို့မျှ ဝေစုရ၍ မိမိအန္တရာယ်ကို မသိဘဲ ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

ဖိုးစိန်က စာမတတ်၊ အသိနည်း၏။ ရောက်သည့်တဲ၊ ရောက်ရာအရပ်၌ လူပေါင်းစုံပါတတ်ရာ အရက်သမားအုပ်စုနှင့်တွေ့လျှင် ပုလင်းလဲ၊ လူလဲသောက်သည်။ လူလွတ်သမားတစ်ဦးမို့ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုမောင်အေးတဲတွင်နေသော်လည်း အထိန်းအကွပ်မရှိ။ ပရမ်းပတာဘဝဖြင့် သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစားလျက် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ် “မောင်ဘချစ်” အလား ခံယူထားသူ။

ဖိုးစိန်တစ်ယောက် နှစ်လုံးပူးကျည်ကို ကိုယ်တိုင်ပြင်သည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မရှိ၍ ကျည်က ပေါက်သည်အခါပေါက်မပေါက်သည့်အခါ မပေါက်နှင့်ကြုံ သလိုပစ်သည်။ သေနတ်မှာ

www.burmeseclassic.com

ပြောင်း တစ်ဖက်ကောက်သည်။ ကိုယ် ထည်လှုပ်လှုပ်၊ ပြောင်းက ပြုတ် ထွက်မတတ်မို့ မုဆိုးပဲ့ပဲ့၊ သေနတ်ခွဲခွဲဖြင့် မုဆိုးနှင့်သေနတ် လိုက်ဖက်၏။

တောတိုးပြေးသွားသည်ကို ဖိုး စိန်ကြားရသည်။ လဲမလဲတော့ မသိ။

ဖိုးစိန်က နှစ်လုံးပူးသေနတ် ခါးချိုးပြီး ပစ်ပြီးသားကျည်ခွံထုတ်

ဖြတ်ထားသကဲ့သို့ရှိသော်လည်း ကျည်ဖြတ်ကိန်းမှာ ပရမ်းပတာဖြင့် တချို့ ခေါက်ရိုးကျိုးကြေမှုသည်ကို မြင်ရ၏။ ခြေရာအနေအထားပျက် ကာ ခွာပြီနေသည်။

သားကောင်အား ထိ၊

မထိ အသေအချာ

ဆုံးမှာ နှစ်လုံးပူး

ကျည်က သား

ကောင်မှန်လျှင်

အမွှေးကို ခဲလုံး

များက ချေး

တွန် သလှို

တွန်းသည်။ အဝါ

ရင့်ရောင် ချေ(ဂျီ)

မွှေးများ နှမ်း

ကိန်းနှမ်း ခက်များ

ပေါကျန်ခဲ့၍ မှန်သွားမှန်းသိ

သည်နှင့် ဖိုးစိန် ချေ(ဂျီ)

သွားရာလမ်း ကြောင်း

အတိုင်းခြေရာ၊ သွေး

စက်ခံလိုက်သည်။ တစ်နေရာတွင် ချေ(ဂျီ)မှာ လဲနေ၍ ပွဲသိမ်းပစ် သည်။

ချေ(ဂျီ)ကိုထမ်းပြီး တဲသို့ အပြန် ဖိုးစိန်မှာ ခွက်လက်ကျန် မမော့ခဲ့ရသဖြင့် ကြိုထိုးကာ ရင်း ထလျက်ရှိသည်။ တဲသို့အရောက် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ချေ(ဂျီ)ကို မြေ ဖော်ပစ်ချသည်။

တောကြီးထဲ၌ ကိုမောင်အေး ခုတ်ထွင်ပြီး နှမ်းများစိုက် ထားသော ယာခင်းတစ်ခင်း ရှိသည်။ လူပြတ်ကာ အဝင်အထွက် နေရာ ကောင်းဖြစ်၍ သား ကောင်များ နှမ်းခင်းမှာ စားသည့် အခါစား၊ ဖြတ်သည့်အခါ ဖြတ်ဖြင့် ခြေရာထပ်နေသည်။

မနက်ခင်း နှင်းလုံးမကွဲမီ တဲနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ယာခင်း သို့ သားကောင်ပစ်ရန် ဖိုးစိန် တစ်ယောက် သေနတ်ထမ်းပြီး လျှောက်ခဲ့၏။ ယာခင်းရောက် သောအခါ သေနတ်အသင့် ကိုင်ကာ မုဆိုးချောင်း လှည့်ပတ် ချောင်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ ထင် ထားသည့်အတိုင်း နှမ်းခင်းတစ်နေ ရာတွင် ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် ချေ (ဂျီ)တစ်ကောင် အစာစားသည်ကို တွေ့၍ သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၏။

သေနတ်သံနှင့်အတူ ချေ(ဂျီ) က မြောက်ပါသွားသည်။ ပြန်အကျဉ် ခွေးတစ်ကောင်အလား

သည်။ ကိုးလုံးကျည်ပြောင်းတွင် ထည့်၏။ ပြီးမှ သေနတ်ထမ်း လျက် ချေ(ဂျီ)သတ္တဝါ စားသောနေ ရာသို့ ကြည့်သည်။

နှမ်းကိန်းအနုများ ပြတ်လျက် ရှိသည်။ ချေ(ဂျီ)ကိုက်စားသဖြင့် ပြတ်သည့်ကိန်းနှင့် ကျည်ဖြတ်၍ ပြတ်သောကိန်းက အနေအထား မတူ။ စားကိန်းမှာ ညီညီညာညာ

“ဟာ....ဖိုး စိန် တယ် ဟုတ်ပါလားကွ၊ တို့ရောက်လာ တာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့၊ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် စားရက်ကြုံတာပဲကွာ၊ မင်းအတွက် ရွာကမိခွေးချက်တဲ့ တောအရက် တစ်ပုံးပါသဟေ့”

“သရက်သုံးပင်” ရွာက သစ်ဆွဲရန် တောတက်လာ ကြသော ကိုစိန်၊ ကိုမြ သောင်း၊ ဦးသူတော်တို့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရာမှ ဦးသူ တော်က ဖိုးစိန်ကို လှမ်းပြောသည်။

ထိုစဉ်.....
ဖိုးစိန်က အရက် မသောက်ရသေး၍ ဒေါသဖြစ် ဖြစ်နှင့် တဲဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ နှစ်လုံးပူးသေနတ်ကို ပြောင်းမှ ကိုင်ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့..ဟေ့ ဖိုးစိန်၊ သေနတ် ကို အဲဒီလို မလေးမစား မလုပ်နဲ့ လေ၊ သေနတ်အကြောင်း မင်းသိ သားနဲ့ကွာ”

ကိုမြသောင်းက တပ်ထွက် တစ်ဦးမို့ စိုးရိမ်ပြီး သတိပေးရာ....

“ခင်ဗျားတို့တွေကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဒီလောက် ပဲ သွေးကြောင်ရသလားဗျာ၊ ကဲ... ဒီမှာကြည့်”

ဖိုးစိန်က မထီဟန်ပြောလျက်

နှစ်လုံးပူးသေနတ်ပြောင်းကိုင်၍ ကြမ်းပေါ်ဆောင့်တွန်းသည်တွင်...

“ဟာ.....ဟာ၊ ဒီကောင် ပြော မရပါလား”

ဦးသူတော်၏စကားအဆုံး ဌ...
“ဒိုင်း.....”

“အား.....အစ်ကို”

“ဘုန်း.....”
သေနတ်ကျည်ပေါက်ကွဲသံနှင့်

အတူ ကိုးလုံးကျည်က ဖိုးစိန်၏ရင် ထဲကို ကျည်စုဝင်သွားသည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာပြင်းထန်ခြင်းကြောင့် ဖိုး စိန်မှာ “အစ်ကို” ဟု တစ်ချက် ခေါ်ပြီး လဲကျသွားတော့၏။

“ညီလေး....ညီလေး၊ အဖြစ် ဆိုးလှချည်လားကွာ”

ကိုမောင်အေး တဲပေါ်မှ ခုန် ဆင်း၍ ညီအားပြေးပွေ့သည်။ ဖိုး စိန်ကား အသက်မရှိ၊ သေနေပြီ။

“ဖိုးစိန်ရာ ကိုမြသောင်း အချိန်မီတားတာတောင် မင်းဆက် လုပ်သေးတယ်၊ မိုက်လိုက်တဲ့ညီ လေးကွာ၊ ဟီး.....ဟီး.....ဟီး”

ကိုမောင်အေးတစ်ယောက် ဖိုးစိန် ကိုကြည့်ကာ ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောရင်းငိုသည်။ ဖိုးစိန်မှာ ‘နှောင်း နှောင်းတံ’ပင် မရလိုက်။ မလှမပနှင့် ဘဝဇာတ်တစ်ခန်း ရပ်ခဲ့ရ၏။

“ဖိုးစိန် သေနတ်က မီး လိုပဲ၊ မသုံးတတ်ရင် အသက် ဆုံးတဲ့အထိ ဘေးတွေ တတ် တယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီမဟုတ် လား”

ကိုမြသောင်းမှာ ကိုမောင် အေးနှင့် ဖိုးစိန်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်စွာဖြင့် တီးတိုးရေ ရွတ်လိုက်သည်။

ဪ.....သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မ သကာပါလား။ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံ တစ်ခုဖြစ်ချေတော့သည်။

မောင်မောင်လွင် (ညောင်လေးပင်)

www.burmeseclassic.com

မောင်မြင့်မား (အိမ်ကား)

၆၀၃၄၇

ဝေဒနာ

မောင်မြင့်မား (မိုလ်ကလေး)

အခုအချိန်မှာ ခေတ်စားနေတာက သင်္ဘောလိုက်တယ်။ ရှိုးဂျော့သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးလို၊ ညီငယ်တစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က.....

“အစ်ကိုရေ ကျွန်တော်တော့ အလုပ်ထွက်တော့မယ်၊ စင်ကာပူသွားမလို့”

ဆိုတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩမိသွားပါသည်။ သူ့ဝန်ထမ်းလုပ်သက်က မနည်းတော့ပါ။ ပင်စင်ယူရင်တောင်ရနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက ပင်စင်ကို မမက်ပါတဲ့။

“အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ပင်စင်ယူလို့ ဂရက်ဂျူတီ(လုပ်သက် ဆုကြေး)ရရင်တောင်

ခြံတစ်ကွက်၊ အိမ်တစ် လုံးဝယ်လို့ မရပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် စင်ကာပူသွားလို့အဆင် ပြေရင် တစ်လဆယ်သိန်းလောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ”

“သေချာလှချည်လား။ မင်းဥစ္စာက ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ၊ ငါကစာတွေဖတ်နေရတော့ အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်းတွေ တော်တော်များများ ကြားနေရတာ၊ ထွက်တာက လွယ်ပါတယ်၊ မင်းအတွက် ပြောတာပါ”

“ကျွန်တော်လေ့လာပြီးပါပြီ အစ်ကိုရ၊ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ဦးလေး ရှယ်ယာပါထားတဲ့ ပြည်ပအလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး အေဂျင်စီကနေသွားမှာပါ။ သူတို့ အကျိုးဆောင်ပေးတာ အတော်များနေပါပြီ၊ အလိမ်အညာလည်းမရှိပါဘူး”

“အေး...ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဆွေမျိုးလို၊ ညီငယ်တစ်ယောက်လို ခင်မင်ရတဲ့သူက သူ့ဝန်ထမ်းလုပ်သက်တွေကို လျစ်လျူရှုကာ အလုပ်ကထွက်သွားတော့သည်။ ပြီးနောက် စင်ကာပူကို ရှိုးဂျော့ပေါ့ဗျာ။ သူ အလုပ်ကထွက်တော့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာကလည်း ဖယ်ပေးရတော့သူ မိသားစုနှင့် ဝေးသွားပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ သူ့ဇနီးဖြစ်သူ က ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် သံယောဇဉ် မပြတ်။ အိမ်ကို မကြာခဏ အလည်လာသောကြောင့် သူ့ မိသားစုအကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျား အကြောင်းတွေကို မကြာခဏကြား ရသည်။ အဆင်ပြေကြောင်း၊ သွား တုန်းက ကုန်ကျစရိတ်တွေကျေလို့ လစဉ်လိုလို၊ တစ်လခြားလိုလို ငါး သိန်းလောက် ဟွန်ဒီနှင့်ပို့ကြောင်း၊ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ အလုပ် အဆင်ပြေကြောင်း စသည်ဖြင့်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာရသည်။ သူ့မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးလို ခင်မင် နေကြတော့ သူတို့ ကြီးပွားအဆင် ပြေလျှင် သူတို့အရှိန်အဝါနှင့် ကိုယ်

လည်း ဂုဏ်ယူရသည်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်မှာအဆင်မပြေလို့ ငွေချေးချင် လျှင်တောင် တခြားမှာရှာစရာမလို။ သူတို့ဆီက ရနိုင်သည်။

ညီအရင်းမဟုတ်တောင် တခြားလူက စပ်စုပြီးမေးလိုက်လျှင် ငါ့ညီကွ၊ ဘယ်လိုအဆင်ပြေနေ တာ၊ တစ်လတစ်ခါ ဘယ်နှသိန်း လောက် ပို့နေတာ စသည်ဖြင့် ကြားကအချောင်ကြားရသည်။

နိုင်ငံခြားသွားလို့ ကြီးပွားနေ တာကို တချို့က မနာလိုကြဘူး လေ။ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့လူ တွေရဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ အဆင်မပြေတာ တွေ၊ ပြန်ပြေးလာရတာတွေ ကြားနေရတော့ ဟိုမှာ ကာယကံ

ရှင်က ဒုက္ခ ရောက်လေ ဒီမှာရှိတဲ့ ဇနီးသည်ကို စပ်စုသလိုလို၊ နိမ့် ချသလိုလို၊ မှတ်ပြီလား၊ ယောက်ျား ကို နိုင်ငံခြားပို့ပြီး ကြီး ပွားချင်တဲ့ကောင်မ၊ ခံပေတော့ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် စပ်စုလေ့ရှိကြ သည်။

ကျွန်တော်က သူတို့အခြေ အနေကို သိပြီးဖြစ်၍ ကြားကမခံ ချင်လို့ အဆင်ပြေကြောင်း၊ ငွေမှန် မှန်ပို့ကြောင်း သာသာထိုးထိုးလေး တောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ စပ်စပ်စုစု ဝါသနာ မပါတဲ့ ကျွန်တော်က သူ့မိသားစု ဆီကို စင်ကာပူရှိူးဂျော့သွားနေ တဲ့လူက တစ်လငါးသိန်း ပို့နေ တာတောင် သူ့မိန်းမကို ကျွန်တော် က နင့်ယောက်ျား စင်ကာပူမှာ ဘာအလုပ် လုပ်နေလဲမမေးမိ။ ဝါသနာမပါလို့ပါ။

ဂျပန်ကိုရောက်နေတဲ့ ငယ်သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျွန် တော်နှင့် စာအဆက်အသွယ် မပြတ်ပါ။ လူကြုံရုံတိုင်း ကျွန် တော်အတွက် လက်ဆောင်များပို့ တတ်သည်။ သူက မာတုဗေဒနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား။ သူ ဂျပန်ရောက်နေ

တာ ၁၀နှစ်ကျော်ပြီ။ မြန်မာပြည် မှာရှိတဲ့ သူ့မိန်းမဆီလည်း ပိုထား တာတွေများပါပြီ။ အသုံးအစွဲတတ် သော သူ့မိန်းမကြောင့် တိုက်ရော၊ ကားရောရှိနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ သွဲ့ရပြီးသား ကျွန် တော်သူငယ်ချင်း အလုပ် လုပ်တာက ဗဟိုတယ်မှာ စားပွဲထိုး။ ထို အလုပ်အပြင် အားသည် အချိန်မှာ တခြား အလုပ် တစ်ခုလုပ်ရ သေးသည်။ ဒါမှ ဇနီးထံကို ငွေပို့နိုင်သည်။ နို့မို့ချခြင်းမ ဟုတ်ပါ။ သူ့ရိုးရိုးသားသား ရှာ ဖွေပြီး သူ့မိန်းမကို တစ်လ ၁၀ သိန်းလောက်ပို့နိုင်တာ အားကျ စရာပါ။

စင်ကာပူကို လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်ကတည်းက ရောက်နေ ကာ ယခုအခါ မိသားစုပါ သွား ရောက်နေထိုင်နေကြသော သူငယ် ချင်းတွေ မိတ်ဆွေတွေ သုံးလေး ယောက်ရှိသည်။ စာအဆက် အသွယ်ရှိသည်။ သူတို့ စရောက် ခါစက အဆင်မပြေကြ။ မကြာ

ခဏ အလုပ်ပြောင်းရသည်။ အခု တော့ အလုပ်ကောင်းတွေရကာ ဟန်ကျနေကြပါပြီ။

အခု အလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့

ကိုယ့်ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်တဲ့ သူ့အတွက် သူ့အလုပ်အဆင်မပြေ လျှင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာရေးပေးကာ အကူအညီတောင်း လျှင် ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် ကူညီ နိုင်ပါသည်။

အဲဒါကြောင့် စင်ကာပူကို ရှိုး ဂျော့နဲ့ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီ ငယ်ရဲ့မိန်းမကို တစ်နေ့ စကားစပ် မိရင်း နို့မို့ချချင်လို့လည်းမဟုတ်ပါ။ စပ်စုတာလည်းမဟုတ်ပါ။ မေးမိပါ သည်။

“ဟဲ့.....နင့်ယောက်ျားက အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူ့ အလုပ်က ဘာအလုပ်လဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး ကျွန်မကလည်း မမေးမိဘူး၊ စာ ရေးတော့လည်း သူ့အလုပ် အကြောင်း ဘာမှမပြော ဘူး”

“ဪ.....ဟုတ် လား”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ယောက်ျား အကြောင်း ဆက် မမေးမိတော့ပါ။ ဒါပေ

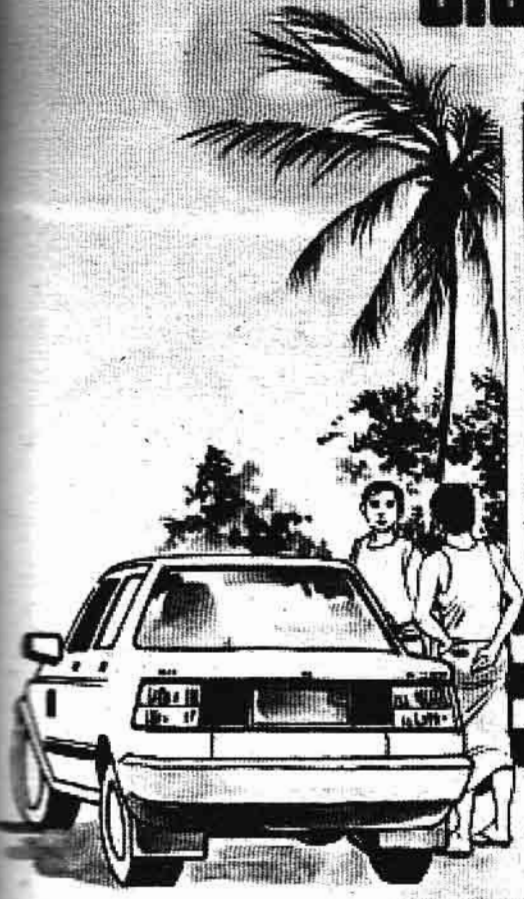
မဲ့အိမ်က ထွက်သွား၍ လမ်းပေါ်ရောက်သွား သော အခါ သူနှင့်သိသော ပတ်ဝန်းကျင် က သူ့အသိမိတ်ဆွေတွေကို အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် ပြော သွားသည်ကိုကြားလိုက်ရသော ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောကြသည်။ ဘာပြောသလဲဆိုတော့.....

“ခက်တယ်၊ လူတွေက ကျွန်မယောက်ျား နိုင်ငံခြားမှာ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သိပ်သိချင် နေကြတာ”တဲ့။

မောင်မြင့်မား (ခိုလ်ကထေး)

www.burmeseclassic.com

မင်းသား
စန်းကို
လေးကောင်
ဂျင်

လေးကောင်လျင်

စမ်းချောင်းစန်းကို

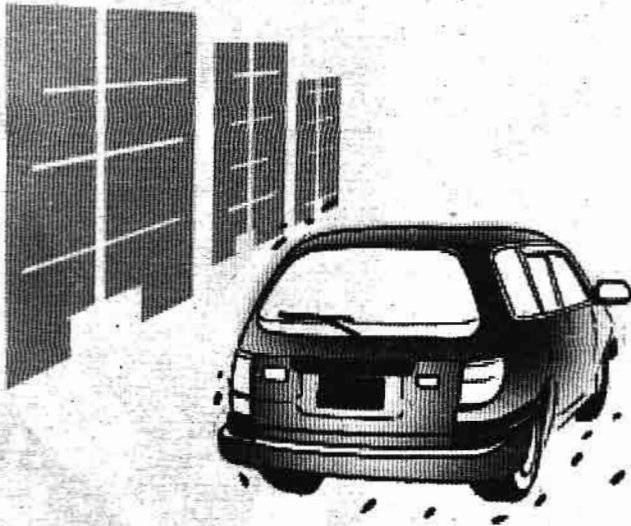
ကျုပ်နာမည် မိုးသီး.....
 မိုးသီးတွေကြွေတဲ့အချိန်မွေး
 လို့ အမေပေးထားတဲ့နာမည်။
 ဪ...အသက်လား။ ကျုပ်
 အသက် ၂၀ ကျော်ပေါ့။ အလုပ်
 အကိုင်ကတော့ လစရပဲ။ လစရဆို
 လို့ သိပ်အထင်ကြီးမသွားနဲ့ဦး။
 အရှည်ကောက်က လည်ရာပြန်စား
 ရေးပေါ့ဗျာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်
 ၁၀၉/၁၀၀၊ အလုပ်
 မရှိ အာဝါဒါ၊ ကြံ့ခို
 သမားပေါ့။

အဖေရော၊
 အမေရော ကျုပ်ကို
 မွေးပြီး သိပ်မကြာ
 ဘူး။ သေကုန်ကြ
 တယ်။ ကျုပ်မှာ
 မောင်နှမသားချင်း
 လည်းမရှိတော့ သူ
 ငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ

ကျူးကျော်တဲ့တွေမှာ နေကြတယ်။
 ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း
 ကျုပ်လိုပဲ ၁၀၉/၁၀၀တွေ။
 ဗလကြီးတဲ့၊ လောရှည်တဲ့၊
 ဖြူ ဖွေးတဲ့။ ဗလကြီးဆိုတဲ့
 ကောင်က နာမည်သာ ဗလကြီး၊
 လူကဗလံလေး။ လောရှည်က
 လည်း နာမည်နဲ့လူနဲ့ တခြားစီ။
 အရပ်ကပုယု၊ လူ စဉ်မမီတဲ့ကောင်။
 ဖြူဖွေးလည်း ဘာထူးလဲ။ တစ်
 ကိုယ်လုံးမည်း လိုက်တာ။ ကပ္ပလီ

တောင် အရှုံးပေး ရမယ့်ကောင်
 အဲဒီလို ဥပမိရွပ်ကောင်းတဲ့သူ
 တွေနဲ့ ကျုပ်ကပေါင်းသင်းတာ
 ဟဲ.....ဟဲ။

ကျုပ်တို့လေးယောက်က
 မည် မည်ရရ အလုပ်သာမရှိတာ
 မဟုတ်တာ လုပ်ရမယ့်နေရာ
 မကောင်းတာ လုပ်ရမယ့်အရာဆို
 တစ်စိတ်တည်း၊ တစ်ဝမ်းတည်းပဲ။
 ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြဿနာ
 မဖြစ် လိုက်နဲ့။ ကျုပ်တို့လေး
 ယောက် ရှေ့ဆုံးက
 ပါပြီးသား။ ဖဲလိမ်
 ရိုက်မလား၊ ကလိမ်က
 ကျစ်လုပ်မလား၊ လုရ
 မလား၊ ရိုက်ရမလား
 အကုန်လုပ်တယ်။
 ဒါကြောင့် ရဲမှတ်တမ်း
 မှာ ကျုပ်တို့က ကျော်
 ငှာစာစာရင်းဝင် တွေ
 အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်
 နေခဲ့တာပေါ့။

အခုလည်း ရဲစခန်းမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြေရှင်းပြီး၊ ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးပြီးလို့ လေးယောက်ဆားပြန်လာပြီး ရပ်ကွက်ထဲက ဆက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အကြံထုတ်ရင်း လက်ဖက်ရည်အကြွေးမှာ သောက်နေကြတာလေ။

လမ်းထဲကလူတွေက တော့ ကျုပ်တို့နား သိပ်ကပ်ကြဘူး။ ပြဿနာရှာထွန်းလို့ ဖျံကျလွန်းလို့ တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့လေးယောက်ကို ဂျင်လိုလည်ထွန်းလို့ ကွယ်ရာမှာ နာမည် ပြောင် ပေးထားကြတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ ဆိုလား။ “လေးကောင်ဂျင်” တဲ့။

“တို့ဒီနေ့ ရပေါက်ရလမ်းလေးရှာပါဦး”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေတုန်း ဗလကြီးရဲ့စကားသံကြားထိုက်တော့ ကျုပ်လည်း သောက်ဆက်စခွက်ကိုချပြီး.....

“မင်းက ဘာခွင့်တွေ တွေ့ထားလို့လဲ”

“အေး.....အဲဒါပြောမလို့ ငါ

တို့လည်း လက်ထဲမှာ ငွေပြတ်နေပြီ၊ ကြံစမ်းပါဦး မိုးသီးရာ”
လောရည်ရဲ့ အလောတကြီး ထောက်ခံသံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့ ဖြူဖွေး

ပြောလိုက်တော့ သူတို့သုံးယောက် ကျုပ်ကို အထင်တကြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။

“ပြောနေကြာတယ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ရင် ရေကျော်ဘက် သွားကြမယ်”

ကျုပ်ကဦးဆောင်ပြီး လေးယောက်သား ရေကျော်ဘက်ထွက် လာကြတာပေါ့။ ငြောက်မေ့ လို့ ကျုပ်တို့ နေတဲ့ နေရာက ဒေါပုံဘက်မှာ။ ရေကျော် ပုဇွန်တောင်ဘက်ဆိုတာ ကျုပ်တို့က အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို ဖြစ်နေတာ။

သဘာဝတံတားကျော်ကျော် လောက် အရောက်မှာ ကျုပ်တို့ရှေ့ ဓာတ်တိုင် တစ်တိုင်လောက်မှာ ကားအဖြူလေး တစ်စီးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ အချိန်ကလည်း မှောင်စပြုနေပြီဆိုတော့ ကျုပ်အကြံအစည်ကို ဘော်ဒါတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ကျုပ်အကြံက ဒီလို၊ ဖိုထား

အမူအရာကို ကျုပ်မြင်လိုက်တော့ ကျုပ်က.....

“ကဲ....မင်းတို့ ဘာမှမပူကြနဲ့ ငါကြံမယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

ကျုပ်က ဆရာကြီးလေသံနဲ့

တဲ့ကားဖြူလေးနားသွားမယ်၊ ပြီးရင် အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးကို အကူအညီပေးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လူရှင်းရင် ကားရော၊ လူရော အနုကြမ်းစီးပြီး မ၊သွားမယ်။ ဒါဆို အိုကေပြီပေါ့။

ပြောမယ့် သာပြောတာ။

ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဓားနဲ့ တူတာဆို လို့ ခဲ တံ ချွန် စက်တောင် ပါမလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကို ယ့် ဖို တော့ လုပ်သင့်လုပ် ရမှာပေါ့။

“ဒီ ကညီမလေး ဘာအခက်အခဲ ဖြစ် နေလို့လဲ”

ကျုပ်စကား သံကြောင့် မိန်းမပျိုလေး လှည့်ကြည့်လိုက်တာတွေ့ လိုက်တယ်။ အားပါး.....တော်တော်ချောတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။

“ကားပျက်သွားလို့ရှင့်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့”

“အို.....ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ အစ်ကို ပြင်တတ်တယ်”

ကျုပ် ပြောရင်း ကားခေါင်းဘက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး စက်ဖုံး

ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်က အရင်က ဝပ်စ်ရှော့တစ်ခုမှာ လုပ်ဖူးတော့ ဆီ ပျောက်၊ မီးပျောက်လောက်တော့ အသာလေးပဲလေ။

ဘော်ဒါသုံးကောင်ကလည်း ကောင်မလေးကိုကပ်ပြီး အာလူးပေးနေကြတာပေါ့။

“ကဲ.....ညီမ စက်နိုးကြည့်ပါဦး”

ကောင်မလေး စက်နိုးလိုက်တဲ့အခါ စက်သံ ထွက်လာလို့ အဆင်ပြေမှန်း ကျုပ်သိလိုက်တယ်။ ကားက စက်သံတည့်တည့်နဲ့ အိုကေသွားပြီပေါ့။

“ကဲ.....ညီမရေ အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ ဘယ်ပြန်မှာလဲ”

ကျုပ်က စပ်စပ်စုစုမေးလိုက်တယ်။

“ညီမက မန္တလေးဘက်သွားမလို့၊ အဲဒါ ကားက အစ်ကိုတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေလို့၊ ကူညီတာ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ကျေးဇူးတင်ရင် အစ်ကိုတို့ကို လမ်းကြိုလိုက်ခွင့် ပေးပါလား”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ လာ... တက်ကြပါ”

ကောင်မလေး ရဲ့ဖိတ်ခေါ်သံဟာ ကျုပ်တို့အတွက် တော့ ထိပေါက်တာပဲပေါ့ဗျာ။ သိတယ် မဟုတ်လားလေးကောင်ကောင်လေး ငါးမရ ရေချိုးပြန်မယ့်သူတွေဆိုတာ သူမသိတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့က ဘယ်သွားကြမှာမို့လို့လဲ”

ကောင်မလေးအမေးကို ကျုပ်ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

“တို့က မင်းသွားမယ့်ခရီးမှာ အတိုင်း လိုက်မယ့်သူတွေပဲ၊ ဘာမှာ ဓားပါတယ်နော်၊ မင်း အအေးအေး

www.burmeseclassic.com

ဆေးဆေးမောင်း၊
တစ်ခုခုပြဿနာ
သုပ်ရင်တော့ မင်း
လွယ်ဘူး”

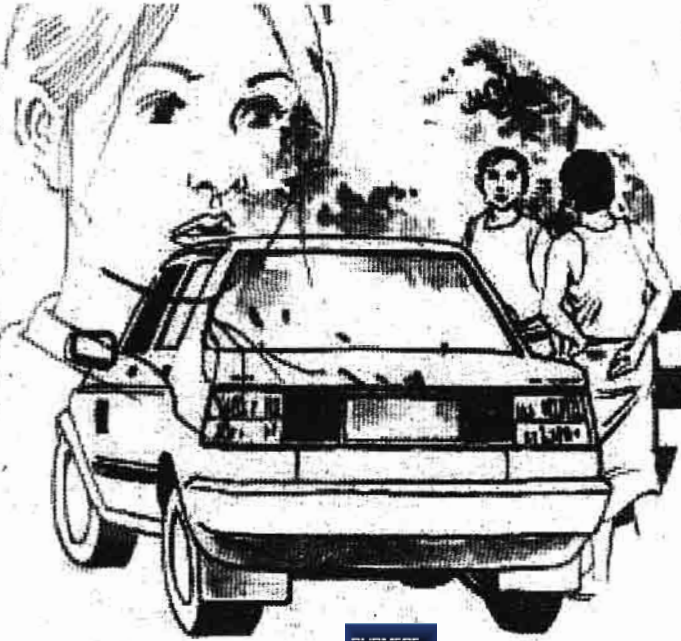
ပြောရင်
ကောင်မလေးဘေး
နားက ကြိုးသိုင်း
ထွယ်အိတ်ကို ဆွဲ
ယူရင်း ကားမောင်း
နိုင်လိုက်တယ်။

ညက အတော်
နက်နေပြီဆိုတာ
ကျုပ် သတိထားမိ
လိုက်တယ်။ ကား
နောက်ခန်းက ကျုပ်
သူငယ်ချင်း သုံးယောက်က လည်း
အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ ပျော်နေ
ကြတာပေါ့။

ကျုပ်တို့အစီအစဉ်ကတော့
ကောင်မလေးဆီကကားကို နယ်
ဆက်ယူသွားပြီးရောင်းမယ်။
ကောင်မလေးကိုတော့ လမ်းတစ်
ခုရာမှာ ချထားခဲ့မယ်ပေါ့။

သူ့ဆီက ဆလင်းဘက်အိတ်
ပြီးကလည်း ဖောင်းနေတာပဲ။ ငွေ
ထော်တော်ပါမယ့်ပုံပဲ။

ကျုပ်တို့ ကားမောင်းလာတာ
မင်္ဂလာဒုံအထွက် ရန်ကုန်အဝေး
ပြေးလမ်း တိုးဂိတ်နား ရောက်ခါနီး
ပြီဆိုတော့ ကားခဏရပ်ပြီးတော့

BURMESE CLASSIC

ကောင်မလေးကို နောက်ခန်းပို့၊
ကျုပ်က ကားမောင်းဖို့ နေရာယူ
လိုက်တယ်။ အားလုံးအဆင်ကိုပြေ
နေတာပဲ။

ကားကို ကျုပ် တဖြည်းဖြည်း
တိုးဂိတ်နား မောင်းသွားလိုက်
တယ်။ တိုးဂိတ်မှာ ရဲတွေတော်
တော်များများကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ကျုပ်တို့ကား တိုးဂိတ်က
အထွက် ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်
က မီးပြတုတ်အနီယမ်းရင်း ကား
ကို လမ်းဘေးချရပ်ခိုင်းနေ
တာတွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျုပ်လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း

မောင်းရင်း လမ်း
ဘေးချ ရပ်ပေး
လိုက်တယ်။

“ညီလေးတို့
ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ဪ...မန္တလေး
သွားမလို့ပါ။ မိသားစု
ခရီးထွက်လာတာပါ”

ကျုပ်က မှင်
သေသေပြန် ဖြေ
လိုက်တယ်။

“ဒါဆို ညီ
လေးတို့ ကားပေါ်က
ခဏဆင်းကြပါဦး”

ယာဉ်ထိန်းရဲရဲ

စကားကို ကျုပ်နားမလည်သလိုနဲ့
ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တယ်။
ဆင်းရင်း ကောင်မလေးရဲ့
ဆလင်းဘက်အိတ်ကို လက်ထဲမှာ
ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ နောက်ခန်း
က သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ကောင်မ
လေးရော ဆင်းလာကြတယ်။

ကျုပ် တစ်ခုစီရိမ်တာက
ကောင်မလေးက ရဲတွေရှေ့မှာ သူ့
ကို ကျုပ်တို့က ပြန်ပေးဆွဲပြီး သူ့
ကားကို ယူလာတယ်ပြောလိုက်မှာ
စိုးရိမ်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက
ကောင်မလေးက ဘာတစ်ခွန်းမှ
မပြောတဲ့အပြင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ခပ်

ကုပ်ကုပ်ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။

ခဏချင်းပဲ ကျုပ်တို့ကားကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဝိုင်းလိုက် ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ တစ်တွေကို ကင်းရုံလေး ဆီ ခေါ်သွားပြီး မေးပါတော့တယ်။

“ညီလေးလက်ထဲက ဆလင်းဘက်အိတ် ခဏ ပေးပါဦး”

ရဲမှူးတစ်ယောက်က ကျုပ်ဆီ ကအိတ်ကို ပြောရင်းဆွဲယူဖွင့် ကြည့် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သွန်ချ လိုက်တယ်။

အိတ်ထဲက ထွက် လာတဲ့အရာတွေကြောင့် ကျုပ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။

သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားတစ် ချောင်းရယ်၊ တစ်သောင်းတန်ငွေ စက္ကူပါကင်ထုပ် ခုထုပ်ရယ်၊ ယောက်ျားကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး ရယ် ထွက်ကျလာတာ တွေ့လိုက် ရတယ်။

“ကဲ.....ညီလေး ဒါတွေက ညီလေးဟာတွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်..မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့..

သူ့ဟာတွေပါ”

ပြောရင်း နောက်နားက ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုး လိုက်ရတာပေါ့။

BURMESE CLASSIC

ကောင်မလေးနားမှာတော့ ရဲ မေတစ်ယောက် ရောက်နေပါပြီ။

ရဲမှူးဆက်ပြောတဲ့ စကား တွေကြောင့် ကျုပ်တို့လေးယောက် စလုံး အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းတွေနဲ့ ကျောက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်သွားခဲ့ရ တယ်။

“ဒီကားက ရန်ကင်းဘက်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရဲ့ကား ပဲ၊ ကားနံပါတ်ကိုလည်း အစ်ကိုတို့

တိုက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့ထဲမှာပါ လာတဲ့ အမျိုးသမီးလေးက မြို့ထဲ က တည်းခိုခန်းတစ်ခုထဲမှာ အဲဒီ လုပ်ငန်းရှင်ကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ

ယူသွားတဲ့ လူသတ် သမားပါပဲ၊ သူ့နာမည် က ညဗွေးပန်းတဲ့ လူဆိုး စာရင်းဝင်ပေါ့၊ ထောင်ကလွတ်လာတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ အစ်ကိုတို့ အခုလို ဖမ်းရတာက လည်း တည်းခိုခန်းမှာ တစ် ဆင်ထားတဲ့ CCTV ကင်မရာတွေရဲ့ မှတ် တမ်းတွေအရ သူ့လူ သတ်ပြီး ကားခိုး သွား တာ သိရလို့ ဒီလိုဖမ်း ခံတာပဲ၊ မင်းတို့ပဲကလည်း သူနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းဆို

တော့ ကြံရာ ပါအနေနဲ့ အစ်ကိုတို့ ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

စကားပြောရင်း ကောင် မလေးနဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံး လက် ထိတ်ခတ်လိုက်တဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ထံ တွေ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ငေးပြီးကြည့် နေမိပါတော့တယ်။

စမ်းချောင်းစင်္ကြံ

ပုဂံလေး: မြေအောက်
မိတ်ခေတ်ကတော့
တောကန်နဲ့ပိုတ

ဟုတ်မှာပေါ့
CCTV တွေပေါ်လာလို့
ထစ်မှာပေါ့ကုန်

၈/၂၅/၂၀၁၃

ငမာမာ
(အိမ်နဲ့)
မိုက်တွင်းနက်လေလေ

၈၄

မိုက်တွင်းနက်လေသောအခါ

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း၏ည
လေးတစ်ည။ ထိုလ၊ ထိုရာသီတွင်
မိုးကောင်းကင်၌ ကြယ်တာရာ
နက္ခတ်များ စုံစုံညီညီရှိလှပါ၏။
အထူးသဖြင့် ရွှေကျီးတာရာနှင့်
ကြတ္တိကာနက္ခတ်တို့သည် လနှင့်
အတူ စန်းယှဉ်နေကြ၏။ လလေး
တား လဆန်းလဖြစ်ခြင်းကြောင့်
ဆောလျင်စွာ အနောက်
ဘက်သို့ ယိုင်နေပါ၏။
အမှတ်မထင်တိုက် ခတ်
ထားသော မြောက်လေ
သရမ်းလေးကြောင့်
ကျေးဥတစ်ယောက်
ချစ်ရသူ၏ရင်ခွင်ထဲ၌
နို့နေလင့် ကစားစိမ့်ခ
နဲဖြစ်သွားရ၏။ ကျေးဥ
၏ချစ်ရသော ထွန်းအောင်
သည် သူမ၏ချစ်ဦးသူ၊ ချစ်ရလွန်း
သူဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။
ကျေးဥတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဘဝ

ကြင်ဖော်အဖြစ် မလျှောက်လှမ်း
သေးခင်ကာလ ယခုအချိန်တွင်
ကျေးဥတစ်ယောက် အနာဂတ်
ဘဝ ခိုင်လုံမှုရှိစေဖို့ ရန်ကုန်ရှိ
စက်မှုဇုန်တစ်ခုတွင် သွားရောက်
အလုပ်လုပ်ရန်အတွက် ဖွင့်ဟ
တိုင်ပင်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်
သူမမှ စက်ရုံများသို့ သွားရောက်

ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်များ
ကို ထွန်းအောင်က ကန့်ကွက်ခဲ့
သည်။

“တို့နှစ်ယောက် ဘဝရှေ့ရေး
အတွက် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့
ခေါင်းစဉ်နဲ့တော့ မြို့ကြီးပြကြီးဆီ
သွားဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ဟာ၊ တို့ရွာ
မှာလည်း ငွေကြေးရနိုင်တဲ့ မိရိုး
ဖလာလုပ်ငန်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဖြစ်
နိုင်မယ်ဆိုရင် နင်လေ
ရွာကနေ မြို့ပြကို
ထွက်ပြီး အလုပ်
မလုပ်ပါနဲ့လား ကျေး
ဥရယ်”

လုပ်ကိုင်မည်ဆိုခြင်းအပေါ် ထွန်း
အောင်တစ်ယောက် ဘဝင်မကျ
ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျေးဥ၏

ကျေးဥ၏ 'ရည်
ရွယ်ချက်များအား ကန့်
ကွက်စကား၊ တားမြစ်
စကားပြောလာသည့် ထွန်း
အောင်အား သူမ မကြည်မလင်
ဖြစ်ရ၏။ သူမ၏စိတ်သည်လည်း
ကသိကအောက် ဖြစ်စေရ၏။
သို့ကြောင့် သူမသည် ထွန်းအောင်
၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းလှလျက်

ထွန်းအောင်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့် လိုက်ပါ၏။

“တကယ်တမ်းပြောရရင် ကျေးဥကိုယ်တိုင်က မြို့ကြီးပြကြီး တွေမှာရှိတဲ့ အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံတွေ ဆီ မသွားချင်ပါဘူး ကိုထွန်းအောင်၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာပဲ နေချင်တာ ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းအောင်နဲ့ အတူတူမနေရခင်ကာလမှာ ငွေ ကြေးစုမိဆောင်းမိဖို့လိုသလို ကိုယ့် ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုတဲ့စကားလို ပဲ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ခွဲခွာသွား ရမယ့် ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ ကိုထွန်း အောင်လည်း သိပြီးသားပါ၊ ကျေး ဥရဲ့အမေက အရွယ်ရှိသေးတော့ နောက်အိမ်ထောင်ထူလိုက်တယ် လေ၊ ကျေးဥတို့ရဲ့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်း လေးထဲမှာ ကျေးဥအနေနဲ့ အမေ တို့နဲ့ အတူနေဖို့ဆိုတာ အတော်ခဲ ယဉ်းတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လာရတယ်၊ နောက် တစ်ခုက အမေတို့နဲ့ အတူ နေတယ် ဆိုပေမယ့် ကျေးဥက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရှာမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျေးဥကိုယ်ကျေးဥ နားလည်လာရတယ်၊ ပြောရရင် တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းရ တော့မယ့် သဘောပါပဲ၊ ရွာမှာရှိ ရင်းအလုပ်ဖြစ်တဲ့ ကောက်စိုက် တယ်ဆိုတာက တစ်မိုးတွင်းအလုပ် ပဲလေ၊ မိုးကုန်ရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ပဲနဲ့တိ၊ ကောက်ရိတ်တို့ပဲရှိတာ၊

နေ့စဉ်၊ လစဉ် ဝင်ငွေရှိမယ့် အလုပ်၊ လုပ်အားနဲ့ဝင် ငွေထိုက် တန်တဲ့အလုပ်ရမှ ဘဝပြောင်းရ မှာကြောင့် အထည်ချုပ် စက်ရုံ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပါကို ထွန်း အောင်”

ထွန်းအောင်သည် ကျေးဥ၏ ပခုံးနစ်ဖက်အား လက်နစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် မချီတင်ကဲလေသံ ဖြင့်.....

“ဒါဆိုရှင် နင်နဲ့ငါ အနေထေ ကြရတော့မှာပေါ့ ကျေးဥရယ်၊ ဒီ လိုသာ နင်နဲ့အကြာကြီးခွဲနေရမယ် ဆိုရင် ငါ အသည်းကွဲလိမ့်မယ်နဲ့တူ တယ်၊ ဒီမှာ ကျေးဥ၊ ဒီရွာကနေ နင်ထွက်မသွားပါနဲ့ဟယ်၊ ငါလေ နင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး ကျေးဥ၊ မထူး တော့ဘူး၊ ဒီညတွင်းချင်း နင့်ကိုငါ ခိုးပြေးမယ် ကျေးဥ”

ထွန်းအောင်၏ စည်းချက်ငါး ချက်မညီသော အပြောများကြောင့် ကျေးဥမှာ မချိပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ “ပြီးစလွယ် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ကို ထွန်းအောင်ရယ်၊ အခုအချိန် မှာ ကိုထွန်းအောင်နဲ့ ကျေးဥ အတူတူနေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုအခြေအနေက နှုတ် ခမ်းပဲချင်း မီးမှုတ်သလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ရှင်၊ အရာရာ လေ့လာသုံးသပ် ပြီးမှ စဉ်းစားဝေဖန်ပြီး ရှေ့ကို လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ကိုထွန်း အောင် သိသင့်တာက ကျေးဥဟာ မျက်နှာများတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ် သလို ကိုယ့်ချစ်ရတဲ့သူကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ အဆက် ဖြတ်မယ့် သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေတ္တာတရားကို သစ္စာတရားနဲ့ ထပ်တူပြုဆုံးဖြတ် တဲ့သူဆိုတာ ကိုထွန်းအောင် ဆုံး ဖြတ်တဲ့သူဆိုတာကို ထွန်းအောင် သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်၊ ကို ထွန်းအောင် ကျေးဥကို

www.burmeseclassic.com

တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနဲ့ အတူတူနေရအောင် အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး စုဆောင်းပါ။ ကျေးဥလည်း အလုပ်ကြိုးစားပြီး စုဆောင်းမယ်”

ထွန်းအောင်တစ်ယောက် ကျေးဥပြောသမျှ နားထောင်ပြီး အင်းမလုပ်အဲမလုပ် ဖြစ်နေ၏။ ကျေးဥမှ ဆက်လက်၍.....

“အခုလိုပြောတော့ ကျေးဥက ဥစ္စာမက်တယ်၊ ပကာသနမက်တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဥက မိန်းမချင်းတူပေမယ့် ထခြားမိန်းမတွေလို လင်နဲ့မယား အတူနေရပြီးရောဆိုပြီး အိမ်ထောင် ထူလိုက်တာကိုတော့ မလိုလားတာ အမှန်ပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတို့ အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ်ပြောင် ထားနိုင်တဲ့၊ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါ ကျေးဥရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ပဲ တဲ့ထွန်း အောင်”

ကျေးဥပြောသောစကားများတို့ ထွန်းအောင်တစ်ယောက် ပြန်ထည်ချေပနိုင်ခြင်းမရှိ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျေးဥအား ထေးကြည့်နေ၏။ ညသည် ညည့်နတ်လာ၏။ လေပြည်အေးကြောင့် ညမွှေးပန်း၏ရနံ့တို့သည် သင်းကြိုင် ပျံ့နှံ့နေ၏။ ထွန်းအောင်သည် ကျေးဥအား အချိန်ဆွဲ၍

တွေ့ဆုံလိုသော်လည်း ကျေးဥက လက်မခံပေ။ ထွန်းအောင်အား အချိန်သတ်၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ ထွန်းအောင်သည် မကျေမနပ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့လေ၏။

ကျေးဥသည် ထွန်းအောင်နှင့် တစ်ရွာတည်းသားတွေ့မို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်ကားမှန်၏။ ကျေးဥသည် ထွန်းအောင်အား ဖြူစင်စွာချစ်ခဲ့၍ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ပေါင်းသင်း ရန်ဆန္ဒရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျေးဥ

သူမပြောသောစကားမှာ
အမှားလုံးဝမပါ။
ရိုးသားစွာဖြင့်
ပကတိအနေအထားအရ
ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
မိမိပြောသော
စကားများသည်အမှားမပါ။
မှန်ကန်သည့်အတွက်
ထွန်းအောင်
မကျေမနပ်ဖြစ်ပါကလည်း.....

အနေဖြင့် ချစ်သူတို့လျှောက်မည့် ဘဝခရီးလမ်းတွင် မပူပင်မကြောင့် ကြစေရန် အခုကတည်းကပင် ငွေကြေးအရင်းအနှီး စုဆောင်းလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွန်းအောင်သည် စာရင်းငှား လယ်လုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်၍ အတန်းစာအဖြစ် လေးတန်း အထိသာ သင်ကြားခဲ့ရ၏။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှု နည်းပါးလှ၏။

ကျေးဥသည် ထွန်းအောင်အား ပြောခဲ့သောစကားများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှားများပါလေပြီလားဟု ပြန်လည်စဉ်းစား၏။ သူမပြောသောစကားမှာ အမှားလုံးဝမပါ။ ရိုးသားစွာဖြင့် ပကတိအနေအထားအရ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မိမိပြောသောစကားများသည် အမှားမပါ။ မှန်ကန်သည့်အတွက် ထွန်းအောင်မကျေမနပ်ဖြစ်ပါကလည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ယောက်ျားကောင်း၊ ချစ်သူကောင်းမှန်ပါလျှင် ထွန်းအောင်သည် သူမပြောစကားကို နားထောင်၍ ကြိုးစားမည်ဖြစ်၏။ မကြိုးစား၊ မလုပ်ဆောင်ပါက သူမ၏အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသည်ဟု မှတ်ယူ၍မရနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထွန်းအောင် ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ သူမ၏ဘဝရှေ့ရေးအတွက် သက်လုံ ကောင်းနိုင်စေရန် စက်ရုံများ ဆီသို့ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရ

မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျေးဥသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဘဝကြမ်းတမ်းသူလေးဖြစ်၏။ သူမ၏ဖခင်သည် ကျပန်းလုပ်သားတစ် ဦးဖြစ်ပြီး အတည်တကျ အလုပ် မရှိ။ ရေထမ်း၊ လွှဲဖြတ်၊ သစ်ခုတ်၊ ငါးထောင်၊ ဖားရိုက်စသည်များ လုပ်သည့်အပြင် လယ်ယာမြေများ တွင် ပျိုးနုတ်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် သူမ၏ဖခင်သည် သားသမီးများ၏ ဘဝရှေ့ရေးကောင်းမွန်စေရန် စာသင်စေသည်။ မိဘများမှ သားသမီးအပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာစေတနာကြောင့် ကျေးဥတစ်ယောက်ရှစ်တန်းအထိ ကျောင်းနေလိုက်ရ၏။ သို့သော် သူမသည် ရှစ်တန်း၌ စာမေးပွဲပင်မဖြေလိုက်ရ။ ဖခင်ဖြစ်သူ သစ်ကိုင်းပိန္နဲ ဆုံးပါးသွားခြင်းကြောင့် မတောက်

တခေါက်ပညာဖြင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရ၏။ ကျေးဥအနေဖြင့် သူမသင်ယူခဲ့သော ရှစ်တန်းပညာသည် မမြင့်မားသော်လည်း သင့်တင့်သော ဆင်ခြင်မှုမျိုးကို ရရှိခဲ့ပါ၏။ ဘာသာရေးစာပေများကိုရသမျှ ဖတ်မှတ် ခဲ့ခြင်းဖြင့်လည်း အမှားအမှန်ဝေ ခွဲစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကျေးဥသည် ကျေးလက်ရွာသူပီပီ ဘဝကြမ်းတမ်းသော်လည်း ဘာသာ၊ သာသနာကို ကိုင်းရှိုင်းမှု ရှိပါ၏။ ယဉ်ကျေး၏။ သိမ်မွေ့၏။

မိခင်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျေးဥသည် တစ်ရွာတည်းနေ သူငယ်ချင်း ထွေးလှ၊ မိအေးတို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ဆင်း၍ စက်မှုဇုန်အတွင်း အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကျေးဥနှင့်သူမ၏သူငယ်ချင်းများ သည် ကျေးလက် ရွာသူလေးများဖြစ်သည့်အပြင် အခြေခံဘဝများကို ဖြတ်သန်းခဲ့သူများဖြစ်သဖြင့်

စက်ရုံတွင် ဇွဲရိုရှိလုပ်ကိုင်နိုင်ကြ၏။ အချိန်ပိုလည်းဆင်း၍ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ စက်ရုံမှ နေထိုင်စရာ အဆောင်ရရှိသကဲ့သို့ စက်ရုံမှပင် ထမင်းကျွေး၏။

စက်ရုံတွင် သူမကဲ့သို့ မိန်းကလေး အများအပြားရှိသော်လည်း ကျေးဥသည် သူများတကာထက် အလုပ်ကိုကြိုးစား၏။ မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လကိုပြု၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် အလုပ်သမားအချင်းချင်းသာမက စက်ရုံရှိခေါင်းဆောင်လူကြီးများ၏ အလေးပေးမှုခင်မင်မှု ရရှိလာရ၏။ အလုပ်လုပ်၍ရရှိသော လစာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံအား မိခင်ထံပြန်ပို့၍ ကျန်တစ်ပုံကို ဘဏ်တွင်စု၏။ ကျန်တစ်ပုံကိုမူ ချွေတာစွာသုံးစွဲ၏။

ကျေးဥတစ်ယောက် ချစ်ရသောသူနှင့် အနာဂတ်ကာလတွင်

စက်ရုံတွင် သူမကဲ့သို့ မိန်းကလေး အများအပြားရှိသော်လည်း ကျေးဥသည် သူများတကာထက် အလုပ်ကိုကြိုးစား၏။ မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လကိုပြု၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းကြောင့် အလုပ်သမား အချင်းချင်းသာမက စက်ရုံရှိခေါင်းဆောင်လူကြီးများ၏ အလေးပေးမှု ခင်မင်မှု ရရှိလာရ၏။ အလုပ်လုပ်၍ ရရှိသော လစာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံအား မိခင်ထံပြန်ပို့၍ ကျန်တစ်ပုံကို ဘဏ်တွင်စု၏။ ကျန်တစ်ပုံကိုမူ ချွေတာစွာသုံးစွဲ၏။

အေးဆေးစွာနေရေးအတွက် ကြိုး
စားရန်ကန်နေသော်လည်း ထွန်း
အောင်ကား ရွာတွင် ကြုံရာလုပ်
ထိုင်၍ အရက်သောက်၏။
လောင်းကစားလုပ်၏။ အခြားရွာ
သူများအား ရည်းစားထား၏။
ရပ်ဝေးတွင်လုပ်ကိုင်နေသော
ကျေးဥ၏ မေတ္တာစေတနာကို
နားမလည်။ ကျေးဥကို မေ့နေ၏။
ထို့ပြင် ထွန်းအောင်သည် ပစ္စည်း
ဥစ္စာမက်၏။ ငွေကြေး ရမ္မက်ကြီး
၏။ ဘယ်အရာမဆို တရားသည်
ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ
ယူလို၊ ရလို၏။ ထို့ကြောင့် ပင်
ရွာတောင်ပိုင်းမှ လယ်သမားကြီး
ဦးမောင်ကံ၏သမီးဖြစ်သူ မမြင့်
ကြည်အား အပိုင်ကြံ၏။ ရိုးရိုး
အေးအေးနေတတ်သော မမြင့်
ကြည်မှာ ထွန်းအောင်ကို မကြိုက်
နှစ်သက်သော်လည်း ထွန်း
အောင်၏ကျူးလွန်မှုများအား လူ
အများ သိရှိခြင်းအပေါ် ရှက်
ကြောက်သဖြင့် မိဘများအား လူ
တွင်ပါ၍ နွားကျားကိုက်သည်ဟု
မှန်ဝန်ခံလျက် ထွန်းအောင်အား
ယူလိုက်ရ၏။

လယ်ဆယ့်ငါးကေပိုင်ဆိုင်
သော ဦးမောင်ကံသည် သမီး၏
မျက်နှာကို ထောက်ထား၍ သမီး
ဖြစ်သူ မမြင့်ကြည်အား လယ်ငါး
ကေခွဲပေး၏။ တသီးတခြား အိမ်

ဆောက်ပေး၏။ နွားတစ်ရည်းဝယ်
ရန်လည်း ငွေပေး၏။ အစပထမ
တွင် ထွန်းအောင်သည် လယ်ယာ
မြေများကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကြိုးစား
လုပ်ကိုင်သကဲ့သို့ရှိသော်လည်း
နောက်ပိုင်း လယ်ထဲသို့အသွားပြု၍
အရက်ဆိုင်၊ ထန်းရည်ဆိုင်၌သာ
အချိန်ဖြုန်းတော့၏။ ရိုးသား၍
အေးဆေးသော မမြင့်ကြည်မှာ
ထွန်းအောင်၏ အခြေအနေကိုသိ
သော်လည်း ပြဿနာဖြစ်မည်စိုး၍
ရေးကြီးခွင်ကျယ်မပြော။ သူ့
သဘောအတိုင်း ရှိစေတော့ဟု
စိတ်လျှော့ထားလိုက်၏။
ထိုကာလတွင် ကျေးဥသည်

စက်မှုဇုန်ရှိ အထည်စက်ရုံ၌ အင်
နှင့်အားနှင့် အလုပ်ကိုကြိုးစား
လျက်ရှိ၏။ ထွန်းအောင်တစ်
ယောက် ရွာထဲမှ မမြင့်ကြည်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျနေသည်ကို ကျေးဥ
အနေဖြင့် ချက်ချင်းမသိ။ ထို့
ကြောင့် ပင်ထွန်းအောင်နှင့် တစ်
ဘဝထူထောင်ရန် ကျေးဥကြိုးစား
နေခြင်းဖြစ်၏။ ပြောသာပြောရ
သည်။ ထွန်းအောင်တစ်ယောက်
သူမကို အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ်
ပြောင် မထားနိုင်ပါကလည်း သူမ
အနေဖြင့် ကိစ္စမရှိ။ စကား
အဖြစ်သာ ထွန်းအောင်ကိုပြော
ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုခေတ်၊ ယခုကာ

လသည် ယောက်ျားမဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်တစ်ဆောင်ဖြစ် ဖို့ရန်မလွယ်ပေ။ ကျေးဥ ခွင့်လွှတ် ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျေးဥမှပင် အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် သုံးနှစ်သုံး မိုး အလုပ်လုပ်ပြီးပါက သူမချစ် သော ချစ်သူထွန်းအောင်နှင့် လက် ထပ်မည်ဟု စိတ်ကူးကြံစည်ထား

၏။ သူမ၏ဇာတိရွာ၌ ထွန်းအောင် နှင့်အတူ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူ ထောင်၍ အနာဂတ်ဘဝကို လျှောက်လှမ်းမည်ဟူသော ရည် ချက်ချက်ဖြင့် အလုပ်မှရရှိသော ငွေ ကြေးများကို မစားရက်မသောက် ရက် စုဆောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျေးဥ၏လှပ သော စိတ်ကူးအိပ်မက်များသည် မကြာမီသောကာလ၌ပင် ပျောက် ကွယ်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့သော စက်ရုံ ပိတ်ရက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာမှ လူကြုံရောက်လာ၏။ ထိုသူမှာ ရွာ လယ်မှ ကိုတင်အေးဆိုသူဖြစ်၏။ ကိုတင်အေးသည် ထွေးလှ၏အစ် ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သကဲ့သို့ ကျေးဥတို့နှင့် လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး၏။ ပြောမနာ စိုမနာများလည်းဖြစ်၏။

“အစ်ကိုတင်အေးရယ် ရွာက လူတွေ နေကောင်း

ကြရဲ့လား၊ ကျေးဥအမေရော ကျန်းမာရဲ့လား မသိဘူး၊ အစ်ကို တင်အေးရွာပြန်ရင် ကျေးဥ အမေ အတွက် မုန့်ထုပ်နဲ့ပိုက်ဆံ လူကြ ပေးလိုက်ချင်လို့၊ ယူသွားပေးပါ ဦးနော်”

“အေးပါဟ၊ ငါယူသွားပေးချီ မယ်၊ ခုတလော ရွာမှာက အလှူ ရော၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေရော ထင် နေတာပဲ၊ အခုလည်း ထွေးလှ အစ်မ မခင်မြင့်လေ လာမယ် တပို့တွဲလ ဆန်းမှာ ရွာထိပ်က တင်လုံးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ်လေ နင်တို့တွေ စက်ရုံ ပိတ်ပိတ်မပိတ် ပိတ်ရွာကို ပြန်လာဖို့ကောင်းတယ် အလှူတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့က နင်တို့မိန်းကလေးတွေရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်ကလည်း ထွန်းအောင်ဆို တဲ့အကောင် စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ် ရောက်တာလား မသိဘူး၊ လူမိုက် ကံကောင်းဖြစ်သွားတာ ဦးမောင် ကံရဲ့သမီး မမြင့်ကြည်နဲ့ ခိုးရာ လိုက်ပြေးပြီး လူကြီးတွေက ထင် ရှက်က နှစ်ရှက်မဖြစ်အောင် ဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင် ပေးစားလိုက် တယ်”

ကျေးဥတစ်ယောက် မှင်တက် သွား၏၊ တွေဝေသွား၏၊ တုန်လှ သွား၏၊ ရင်နာသွား၏။

www.burmeseclassic.com

“ ရှင်ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကို တင်အေးရယ်၊ ကိုထွန်းအောင် မမြင့်ကြည်ကိုယူတယ် ဆိုတာဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ မမြင့်ကြည်ကရော သူ့ကိုယူတယ် ဆိုတာ ယုံတမ်းစကား လိုပဲ”

“ဟ.....ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေးနဲ့လားဆိုသလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူတို့ ဖက်လာဆောင်တို သွားလိုက်ရ သေးတယ်၊ မမြင့်ကြည်ကတော့ ရိုးလွန်းအလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့သိထားတာက မမြင့်ကြည် တစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြု တော့ဘဲ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး သီလရှင်ဝတ်တော့မယ်လို့ သိထား တာ၊ ဒါကို မမြင့်ကြည်ရဲ့ ရည် ခွယ်ချက်ပျက်အောင် လုပ်လိုက် တာက ထွန်းအောင်ပဲလေ၊ သူက တော့ရယ်နိုင်း၊ ပြုံးနိုင်မှာပေါ့၊ ထွန်း အောင်က လူလည်ပဲလေ၊ အခု သူတို့အတွက် ဦးမောင်ကံက လယ်ငါးဂေ ပေးထားတယ်”

ထွန်းအောင် သစ္စာဖောက် သွားသည့်အတွက် ကျေးဥ ခံပြင်း နေမိ၏။ ရိုးသား၍ အချစ်ကိုတန် ခိုးထားသော သူမသည် ထွန်း အောင်လို လူစားမျိုးနှင့် ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် အလွန်ယူ တျားမရ ဖြစ်နေမိ၏။ အမှန်စင်စစ်

ထွန်းအောင်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ခြင်းတွင် ဘဝတူများဖြစ်သဖြင့် ဘဝအသိ များရှိ လိမ့်မည်ဟု သူမထင်မိ၏။ ယခုတော့ ထွန်းအောင်ကား ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်၊ ပိုင်း လုံးယောက်ျား မှန်းသိရပါတော့၏။ အကျင့်စရိုက် မကောင်းသော သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းအတွက် ကျေးဥအထူးဝမ်းသာ မိပါ၏။ ထွန်းအောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျေးဥမငိုပါ။ ထွန်းအောင်နှင့် အကြောင်းပါသော မမြင့်ကြည် အတွက်သာ ကံကောင်းပါစေ ကြောင်း ဆုတောင်းနေမိတော့၏။ သို့သော် သူမသည် မငိုပါဟုဆို သော်လည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲ၍ မျက်ရည်ကျရ၏။ ထိုမျက် ရည်ကား ဝမ်းနည်း၍ မဟုတ်ပေ။ မိမိအား လူအပေါ် ခွေးကျော်ခြင်း ဟု ခံပြင်းလျက် နာ ကြည်း၍ကျ သော မျက်ရည်များ သာဖြစ်ပေ ၏။

တန်ခူးလ သင်္ကြန်အခါ ကာလတွင် စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ ပိတ်သည့်အတွက် ကျေးဥတို့မိန်း ကလေးတစ်သိုက် ရွာသို့ခေတ္တပြန် ခဲ့ကြ၏။ တစ်သွေးတစ်မွေးဖြင့် ရွာ

သို့ပြန်လာကြသော ကျေးဥတို့အဖွဲ့ အား ရွာသားများက ပိုင်း၍ချီးကျူး ကြ၏။ တချို့ မလိုသူများကမူ နှုတ် ခမ်းမဲ့ကြ၏။

တချို့သောရွာသားများက အကောင်းမြင်သော်လည်း တချို့ က အကောင်းမမြင်ခြင်းနှင့် ပတ် သက်၍ ကျေးဥကမူ လောကဓံ တရားများဟု သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ် ၏။ သို့ကြောင့်ပင် ပြုံးသောသူနှင့် မဲ့သောသူ နှစ်ဦးစလုံးကိုပင် လောကဓံကို ကြုံကြုံခံလျက် ပြုံးပြ

**ယခုတော့ထွန်းအောင်ကား
ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်၊
ပိုင်းလုံးယောက်ျား
မှန်းသိရပါတော့၏။
အကျင့်စရိုက်မကောင်းသောသူနှင့်
တွေ့ကွင်းရခြင်းအတွက်
ကျေးဥအထူးဝမ်းသာမိပါ၏။
ထွန်းအောင်နှင့်ပတ်သက်၍
ကျေးဥမငိုပါ။
ထွန်းအောင်နှင့်
အကြောင်းပါသော.....**

ပါ၏။ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကျေးဥ
သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့်
လမ်းခွဲလျက် မိခင်၏အိမ်သို့ပြန်
လာရာ လမ်းခုလတ်တွင် ထွန်း
အောင်နှင့် ဆုံစည်းကြ၏။ ထွန်း
အောင်သည် တစ်ချိန်ကထွန်း
အောင်မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါ
၏။ ယခုထွန်းအောင်ကား အရက်
သောက်၍ ဟိုယိုင်သည်ယိုင်နှင့်
ရှိနေသော ထွန်းအောင်ဖြစ်၏။
ကျေးဥသည် ထွန်းအောင် အရက်
မူးနေသဖြင့် ရှောင်ထွက်ရန်
ကြိုးစား၏။

သို့သော် အဝေးမှပင် ကျေးဥ
လာနေသည်ကို ထွန်းအောင်မြင်ပါ
၏။ ထွန်းအောင် အခြေအနေ
မကောင်းမှန်းသိ၍ ကျေးဥ ရှောင်
ထွက်သော်လည်း သူမ၏လက်ကို
ထွန်းအောင်က မရအရဆွဲ၏။
သူမက ရုန်း၏။ ထွန်းအောင်
က.....

“ငါမှန်းသိလျက်နဲ့ ရှောင်
ထွက်မသွားစမ်းပါနဲ့ ကျေးဥရယ်၊
နှင်နဲ့ငါနဲ့ဆိုတာက ငယ်ငယ်ကချစ်
ခဲ့တဲ့ ငယ်ချစ်တွေပါ။ အခုထိ
ကျေးဥကို ချစ်မြဲချစ်လျက်ဆိုတာ
သိထား စမ်းပါဟာ၊ နှင်ရွာက
ထွက်သွား ကတည်းက ငါ့ရဲ့ရုပ်
နာမ်တရားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ
ဒွန်မတွဲခဲ့ဘူး၊ ငါ့ကို သနားစမ်းပါဦး

တော့ ကျေးဥရယ်”
နေခင်းကြောင်တောင်တွင်
ထွန်းအောင်၏ ရမ်းကားမှုကို ကျေး
ဥ ရင်ဆိုင်နေရ၏။ ကျေးဥသည်
ထွန်းအောင်အား ကြောက်ရွံ့မှုမရှိ
သော်လည်း လူအများဝိုင်းကြည့်ကြ
မည်ကို စိုးရိမ်ရှက်ရွံ့မိ၏။

“ဒီမှာထွန်းအောင်၊ ငါ့အပေါ်
ရမ်းကားမှုတွေက ခရီးရောက်
မဆိုက်ပါပဲလား၊ နှင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ရွာ
တည်းသားလည်းဖြစ်တယ်၊ ခင်မင်
ရင်းနှီးမှုကို တလွဲဆက်ဆံတာ
မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒီလို ဆွဲလား
လွဲလားလုပ်တာ ငါသည်းမခံနိုင်ရင်
နှင် ရဲစခန်းရောက်လိမ့်မယ်”

“ငါ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး
ကျေးဥ၊ ရင်ထဲက ငါ့အကျိတ်အခဲ
တွေကို နှင့်ကိုရှင်းပြချင်လို့ပါဟာ၊
ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာသမျှ အရာအား
လုံးဟာ အမှားတွေဖြစ်တယ်ဆိုရင်
အဲဒီအမှားဟာ နှင့်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့
အမှားပဲ ကျေးဥ၊ နှင့်မှာတာဝန်
တယ်၊ အခု ငါ့အမှားကို ငါသိတဲ့
အတွက် နှင်နဲ့ငါ တစ်နေရာထွက်
ပြေးမယ်လေ၊ နှင်ကျေနပ်တော့
ဟာ”

ကျေးဥသည် သူမ၏လက်ကို
တစ်အားရုန်းထွက်လိုက်ပြီး.....

“တယ်လည်းတရားကျင့်
ကောင်းလှချည်လား ထွန်းအောင်

www.burmeseclassic.com

အလေး...ငါကလည်းငါပဲ၊
 တောင်ပိုမှန်းသိရတာ
 လည်း ပြီးပါစေတော့၊
 နှင့်မှာ အိမ်ထောင်ရိုနေ
 ဝတ်တွေ မထားနဲ့တော့၊
 နှင့်လမ်းနှင်လျှောက်နေ
 လည်း ငါ့လမ်းငါ
 နေပြီဆိုတော့ ညီ
 မောင် နဲ့ မလို
 တော့ပေါ့ဟာ”
 သယ် သူ အာ
 ငြာ ငါက
 ဆွပ်ဦး၊ နှင့်
 သယ်တော့
 လွတ်ဘူး
 သိထားစမ်း
 မချစ်မနှစ်
 သူကို ငါယူခဲ့
 နှင့် ဟာငါ
 ဆိုတာ မမေ့နဲ့။

ထွန်းအောင်သည် ကျေးဥ
 တိုး၍ကပ်လာ၏။ ကျေး
 နောက်ဆုတ်၍နေရ၏။
 ထွန်းအောင်နှင့် ကျေးဥ
 ကားသံများကြောင့် အိမ်
 ရွာသားများထွက်လာ
 ထွန်းအောင်သည် ပိုင်း၍
 ညီညီလူများအား ဆဲဆို
 နေ၏။ ထွန်းအောင်နှင့်ရွာ

သားများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေ
 စဉ် ကျေးဥသည် လူအများကြားမှ
 တိုးထွက်လျက် မိခင်အိမ်သို့ ခပ်
 သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့၏။
 ကျေးဥ အိမ်သို့ရောက်၍ သိပ်
 မကြာလိုက်။ ထွန်းအောင် ဓားထိုး

ခံရ၍ ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ရသည်ဟု
 ကြားရ၏။ ဓားဒဏ်ရာရရှိထား
 သော ထွန်းအောင်သည် ဆေးရုံ
 ရောက်၍ ဘာမှမကြာလိုက်။ ဓား
 ဒဏ်ရာဖြင့်ပင် သေဆုံးသွားရ၏။
 ထွန်းအောင်အား ဓားဖြင့်ထိုးသူမှာ
 တခြားသူမဟုတ်။ ထွန်းအောင်၏
 မိန်းမ မမြင့်ကြည်၏ မောင်အငယ်

ဆုံး မြင့်မောင်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ည
 ညီပင် မြင့်မောင်သည် ရှုပ်သော၊
 ပွေသော၊ ရမ်းကားသော
 ယောက်ဖဖြစ်သူ ထွန်းအောင်
 အား ကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ခဲ့
 ကြောင်း ရဲစခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်
 ဖြောင့်ချက်ပေး၍ အဖမ်းခံခဲ့သည်။

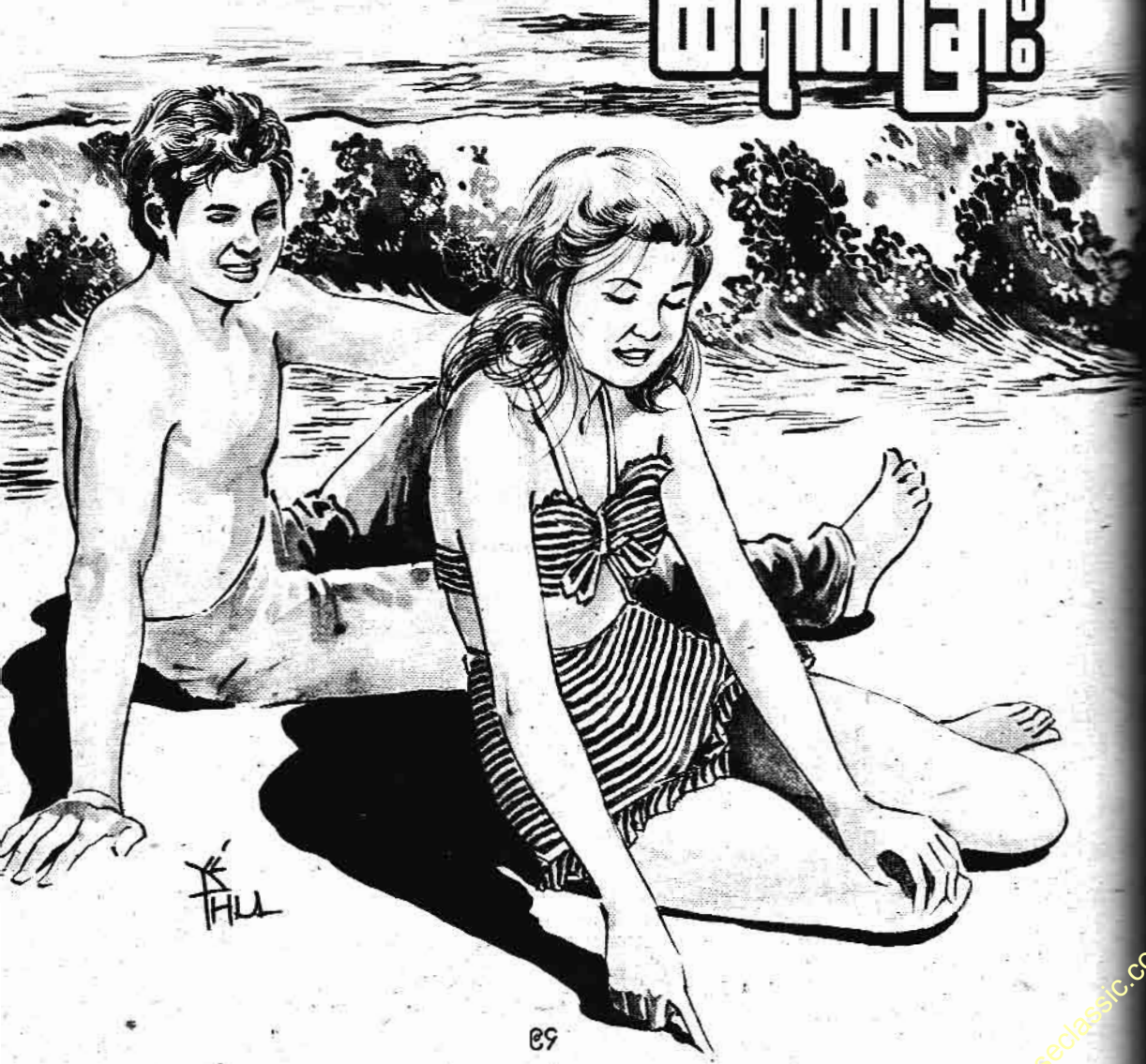
ကျေးဥသည် နောင်
 တွင် အကြောင်းကြီး
 ငယ်မရှိဘဲ မည်သည့်
 အကြောင်းနှင့်မျှ ရွာ
 သို့မပြန် တော့ဟု
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့၏။
 ကျေးဥသည် သူမ၏
 နှလုံးသား၌ ထွန်းအောင်
 မရှိသည်ကို စက်မှုဇန်သို့
 မထွက်လာခင် ညကပင်
 သိရှိထား ပြီးဖြစ်သော်လည်း
 မသိစိတ်ကမူ ထွန်းအောင်နှင့်
 ဘဝတစ်သက် အတူနေရန်
 ငွေကြေးစုဆောင်းမိ ခြင်းသာ
 ဖြစ်ပါတော့သည်။

မောင်သာမန် (စီးကုန်း)

www.burmeseclassic.com

ဆုမွန်ဦး (ဟယ်တ)

ခုတ်ကစားရုံ ထိကစားခြင်း

ရတ်ရာတလွဲ ထိရာတခြား

ဆုမွန်ဦး (တစ်ခဲး)

ထွန်းသူရမှာ သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ယောက်ဖြစ်သည် အပြင် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကံကောင်း ထူးသည်။ မိဘများ ဆုံးပါးခဲ့လေ သည်မို့ ရှိစဉ်တုန်းကတည်ဆောက် ခဲ့သော လုပ်ငန်းများနှင့် စီးပွားရေး ထုပ်ငန်းများအား ဦးဆောင်ကာ အချိန်တိုအတွင်း၌ပင် စီးပွားရေး ထောက်ပံ့ ကျား တစ်ကောင်ဖြစ်လာ ခဲ့တော့သည်။

ထွန်းသူရတွင် မေသန္တာဟူသော ချောမောလှပသည့် ဇနီးချောလေး တစ် ယောက်ရှိ၏။ မေ သန္တာမှာ ရုပ်ရည်ချော ဆာလှပ သော်လည်း ခက်တရားကတော့မူ

ရုပ်ရည်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ အကျည်း တန်ခဲ့ရလေသည်။

ကာလတစ်ခုကဖြစ်၏။

“ထွန်း ချစ်တို့ဇနီးမောင်နှံက အလုပ်တွေကြားမှာပဲ အချိန်ပြည့် နှစ်နေ့ခွဲကြရတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်လောက် အလုပ်တွေ နားပြီး ပြင်ဦးလွင်ကို အနားသွား ယူချင်တယ်”

“ချစ်သဘောပဲလေ၊ ဒါဆို ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

“အင်း.....မနက်ဖြန်ပဲ သွား ကြမယ်လေ”

ထိုမှ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးကို ဒရိုင်ဘာ ညှိမောင်ဆိုသူကမောင်း ရင်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အားလုံး သည် သာသာယာယာနှင့်ဖြစ်၏။ မန္တလေးတွင် တစ်ညအိပ်ကြ သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြင်ဦး လွင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကံကြမ္မာဟူသည် နေသာတစ်

လှည့်၊ မိုးအုံ့ တစ် ခါဖြစ် သည် မို့ မကြာမီ ကြုံတွေ့ရ တော့မည့် အဖြစ် ဆိုးတစ်ခုကို ကား ပေါ်ပါသူ လူသုံးဦး မှာ မသိရှိနိုင်ကြ ပေ။

ပြင်ဦးလွင်သို့ အတက်တူး ကွေ့ ပိုက်လာ တောင်

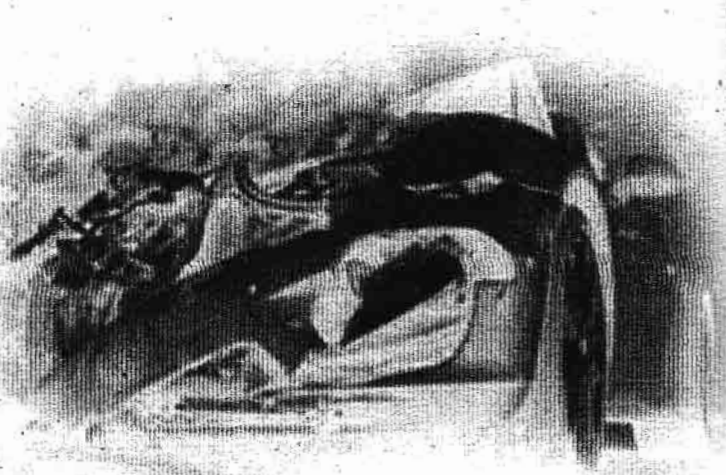

များကိုတက်ရသည်။ တောင်ကြောတစ်ခုကို အကွေ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည့် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွန်းသူရတို့ကားလေးကို ပြေး၍ ဆောင့်၏။ ကားလေးမှာ ဆောင့်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ခါးလယ်သာသာ ချိုင့်ကျင်းတစ်ခုထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ကားဘေးတံခါးမှာ ပွင့်၍သွား၏။ ထွန်းသူရနှင့် ကားဒရိုင်ဘာ ညှိမောင်တို့နှစ်ယောက် လွင့်စဉ်၍ ကားအပြင်သို့ ထွက်ကျသွားသည်။

ထွန်းသူရ၏ ဇနီးချောလေး မေသန္တာမှာမူ ခေါင်းကိုထိခိုက်မိပြီး အသက်အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မကြုံလေသော်လည်း မန္တလေးဆေးရုံကြီးတွင် တစ်ပတ်ခန့်ကြာမျှ သတိလစ်နေခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တိုင်ကျမှ သတိပြန်၍ လည်လာခဲ့တော့သည်။

ခေါင်းကိုပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရထားသည်မို့ ပြန်လည်နေကောင်းလာသော်လည်း မကြာခဏဆိုသလို မေသန္တာတွင် ခေါင်းကိုက်ကိုက်၍လာလေသည်။ ထိုမှ အမှတ်အာရုံများ လျော့ပါးလာကာ မည်သည့်အဖြစ်အပျက်များကိုမဆို တစ်ရက်သာ မှတ်မိသောအဖြစ်များ ကြုံလာတော့၏။ ဇနီးသည် ထိုသို့ဖြစ်လာတော့ သူဌေး ထွန်း

သူရမှာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်ရှိ ဆေးရုံများသို့ပင်သွားရောက်ကာ အမျိုးမျိုး ကုသ၏။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ 'ဝဋ်နာကံနာ'တစ်ခုအဖြစ်သာ ခံယူရင်း မေသန္တာအား လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။ မေသန္တာ ထိုသို့ တစ်ရက်သာမှတ်မိသော အမှတ်အာရုံချို့တဲ့ရောဂါ ခံစားနေရသည်ကို သူဌေးထွန်းသူရနှင့် ကားဒရိုင်ဘာ ညှိမောင်တို့နှစ်ဦးသာ သိကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ညှိမောင်အား ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ပစ္စည်းများ ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ညှိမောင်သွား၍အပို့လမ်းတွင် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များက စစ်ဆေး၍ အကောက်ခွန်မဲ့ပစ္စည်း

အချို့ကို သိမ်းယူလိုက်၏။ ကိစ္စများ ပြီးဆုံးသောအခါ ညှိမောင်ပြန်လာ၏။

ထိုအခါ ပစ္စည်းအချို့မှာ ပျောက်နေ၏။ ညှိမောင် မေသန္တာကို ရှင်းပြ၏။ သို့သော် မေသန္တာတစ်ယောက် လက်မခံ။

ညှိမောင် မရိုးမသားလုပ်သည်ဟုသာ စွပ်စွဲလေ၏။ အဘက်ဘက်မှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တင်ပြပါသော်လည်း သူဌေးထွန်းသူရကပင်လျှင် ဇနီးနောက်လိုက်၍ ညှိမောင်အား သံသယဝင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ညှိမောင်မှာ နောက်ဆုံးတွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို မကျူးလွန်ရပါဘဲလျက် အပြစ်များကို ဝန်ခံကာ အလုပ်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ညှိမောင်မှာ လွန်စွာခံပြင်းခဲ့လေသည်။ ဒေါသတကြီးလည်း

www.burmeseclassic.com

ကြီးဝါးလိုက်၏။

“မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာ
ထားပေါ့ မေသန္တာရယ်၊ ကမ္ဘာကြီး
က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါကွာ၊ တစ်
နေ့နေ့တော့ သံသရာဆိုတာ လည်
ရင်း တွေ့ကြဉ်းမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါ
ကျမှသာ ညိုမောင်ခံစားခဲ့ရသလို
မင်းတို့လင်မယား ခံစားနိုင်ဖို့ ကြိုး
စားထားကြပေါ့ကွာ၊ ဟား..ဟား..
ဟား”

ညိုမောင် ရယ်သံကို ရပ်ပစ်
ဆိုက်ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်က သူ့
အလိုလို ဆုပ်မိလျက်သားဖြစ်၍
သွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တောက်
ခေါက်သံတစ်ချက် ခါးခါးသီးသီး
ထွက်၍သွားတော့သည်။

“တောက်.....”

မေသန္တာတွင် ရုပ်ရည်ချင်း ခွဲ
မရအောင်တူလေသည့် အမြွှာညီ
အစ်မ မေစန္ဒာဟူ၍ ရှိလေသည်။
ငယ်စဉ်ကပင် နိုင်ငံခြားတွင်နေ၏။

မေစန္ဒာတစ်ယောက် တစ်ခု
သော နွေဦးရာသီတွင် ညီမဖြစ်သူ
ရှိလေသည့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာ
၏။

တစ်ရက်သာလျှင် မှတ်မိ
သော အာရုံကြောချို့တဲ့ရောဂါ ခံ
စားနေရသည့် ညီမ မေသန္တာ၏
အဖြစ်ကိုတွေ့လျှင် ယူကျုံးမရ ခံ
စားခဲ့ရ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေး
ရယ်၊ အစ်မတို့ညီအစ်မတွေ ဘယ်
ဘဝက ဘယ်လိုဆုတောင်းမျိုးတွေ
တောင်းခဲ့ကြတယ် မသိဘူးနော်၊
မမ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သမျှ
တွေကို နောင်တရပါပြီ ညီမလေး
ရယ်၊ နောက်ဆို ငါ့ညီမလေးဘေး
နားမှာနေပြီး ပြုစုတော့မယ်၊ မမ
နိုင်ငံခြားကို ပြန်မသွားတော့ဘူး
နော်”

မေစန္ဒာ ပြောနေသည့်စကား
များကိုတော့ ညီမဖြစ်သူ မေသန္တာ
တစ်ယောက် သိသလိုလို၊ မသိ
သလိုလို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့်
မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်

လုပ်ကာ ကြည့်နေလေသည်။
“ဒါတော့ဒါပေါ့ မေစန္ဒာရယ်၊
ဒါပေမဲ့ မေသန္တာအဖြစ်ကိုတွေ့တိုင်း
ကျွန်တော်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ရ
ပါတယ်”

စိတ်ပြေလက်ပျောက် အာရုံ
လေးများ တစ်ခဏပြောင်းစေရန်
ခရီးထွက်ရန် အကြံရလာ၏။ ထို့
ကြောင့် ချောင်းသာသို့ အပန်းဖြေ
ခရီး ထွက်ကြရန် စီစဉ်တော့၏။

အလုပ်အားလေသော နေ့
တစ်နေ့တွင် မေစန္ဒာ၊ မေသန္တာနှင့်
မကြာခင်ကမှ ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး
အဖြစ် ခေါ်ယူထားသည့် ဦးထွန်း
သာအပါအဝင် လေးဦးသားသည်
နံနက်စောစောတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ မြို့ပြ၏ မွန်းကျပ်မှုများ ပြေ
ပျောက်စေရန်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ကို
ကျော်လွန်လာခဲ့သည်တွင် လေ
ကောင်းလေသန့်များရှူရှိုက်ရသလို
မြင်ကွင်းသစ် စိမ်းစိမ်းစိုစိုမြင်ရ
သော ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဖမ်း
စားညှို့ငင် ရစ်ပတ်လာလေသည်။
မေသန္တာပင်လျှင် ရန်ကုန်တွင်

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်၊ အစ်မတို့ညီအစ်မတွေ ဘယ်ဘဝက ဘယ်လိုဆုတောင်းမျိုးတွေ
တောင်းခဲ့ကြတယ် မသိဘူးနော်၊ မမ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သမျှ တွေကို နောင်တရပါပြီ ညီမလေးရယ်၊
နောက်ဆို ငါ့ညီမလေးဘေးနားမှာနေပြီး.....

နေထိုင်စဉ်ကနှင့်မတူ၊ လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်၍လာ၏။ ချောင်း သာကမ်းခြေသို့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားကြ သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် --ဟိုတယ်တွင် အခန်းနံပါတ် (၁၈)၊ Sea View တွင် နေရာယူရင်း ခဏနား လိုက်ကြတော့သည်။

ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ရှိ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဖြစ်၏။

ညိုမောင်တို့သူငယ်ချင်းများ ဆုံလေသည်။ သက်လွင်က စကား စ၍ဆိုလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ညိုမောင်၊ တို့ ချောင်းသာကိုသွားကြမယ်ကွာ”

“အိုကွာ.....ပိုက်ဆံကုန်မယ့် အလုပ်တွေ မစဉ်းစားပါနဲ့ သက် လွင်ရာ”

“ဘာလဲ ညိုမောင်၊ မင်းက ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့မဟုတ်လား”

“ဒီမှာဟေ့ကောင် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ ကုန်စရာမလိုဘူး၊ ထွန်း ဝေကားနဲ့သွားမှာ၊ မင်း လိုက်မှာ လား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

“အေး.....ဒါဆို လိုက်မယ်”

ထိုမှ နောက်တစ်နေ့တွင် ညို မောင်တို့သူငယ်ချင်းငါးယောက် ချောင်းသာသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ

**မေသန္တာတို့လူစုမှာ
ချောင်းသာကမ်းခြေနှင့်
နှစ်မိုင်ခွဲခန့်ဝေးသည့်
ကျောက်မောင်နှမဘုရားသို့
သွားရန်စီစဉ်နေ၏။**

ထိုခရီးသည်

**‘ခွေးတစ်ဟောင်း၊ မီးတစ်ပြဲ’ ဟူသော
စကားကဲ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်
အနီးလေးဟု ထင်ရသော်လည်း
တကယ်သွားကြည့်တော့.....**

လေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ပင် ဆိုရလေမည်ဖြစ်၏။

မေသန္တာတို့တည်းခိုသော ဟို တယ်တွင်ပင် အခန်းအမှတ် (၁၉)၊ Sea View ဌာပင် ရလေ၏။

ညိုမောင်တို့ ရောက်ရှိလာ သောအချိန်သည် မနက် ၃ နာရီ ခန့်တွင်ဖြစ်၏။ ခရီးပန်းလာလေ သည်မို့ ဟိုတယ်အခန်း၌ နေရာချ ပြီးလေသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ် ပျော်သွားကြတော့၏။

သည်နေ့ညနေစောင်းတွင် မေ

သန္တာတို့ညီအစ်မနှစ်ဦး ရေဆော့ ကစားရင်း လှိုင်းစီးကြရန် ပင်လယ် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းကြ၏။ ထိုသည် ကို ညိုမောင်မြင်၍သွားသည်။

“ဟင်.....ဟို.....ဟိုမှာ ရေ စပ်ကိုဆင်းဖို့လုပ်နေတာ မေသန္တာ နဲ့တူလိုက်တာ၊ ဟိုမှာလည်း သူ့ ယောက်ျား ထွန်းသူရပါတာပဲ၊ အင်း.....တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ မေ သန္တာရယ်၊ တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာ မယ်ဆိုရင်တောင်မှ တွေ့ချင်မှတွေ့ မှာ”

မေသန္တာတို့လူစုမှာ ချောင်း သာကမ်းခြေနှင့် နှစ်မိုင်ခွဲခန့်ဝေး သည့် ကျောက်မောင်နှမဘုရားသို့ သွားရန်စီစဉ်နေ၏။ ထိုခရီးသည် ‘ခွေးတစ်ဟောင်း၊ မီးတစ်ပြဲ’ ဟူသော စကားကဲ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် အနီးလေးဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်သွားကြည့်တော့ မရောက် နိုင်ဘဲရှိတော့သည်။

မေသန္တာသည် ခေါင်းကိုက်နေ ၍ တည်းခိုသော ဟိုတယ်အခန်း ၌ပင် ကျန်နေခဲ့၏။ ညိုမောင်မှာ အခန်းသို့ ပစ္စည်းတစ်ခုယူရန် အသွား အခန်းဝ၌ရပ်နေသော မေ သန္တာကိုတွေ့၏။ သို့သော် မေသန္တာ ဟုသာပင် ညိုမောင် ထင်လိုက် လေ၏။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဒေါ်မေ သန္တာရယ်၊ ဒါနဲ့ ချောင်းသာကို

အယ်တုန်းကရောက်လဲဟင်”

“နေပါဦး၊ ရှင်..ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ပြီးဘာ? ကျွန်မ မေသန္တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေါ့လေ၊ သဘာဝကျပါ ဘယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်မှတ်မိလဲ၊ ပြင်ဦးလွင်သွားရင်း ကားနောက်ပြီးကတည်းက ခင်ဗျားရဲ့ နေရာထိုင်အာရုံတွေဟာ တစ်နေ့သာ မှတ်မိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မိန်းမသားပါ”

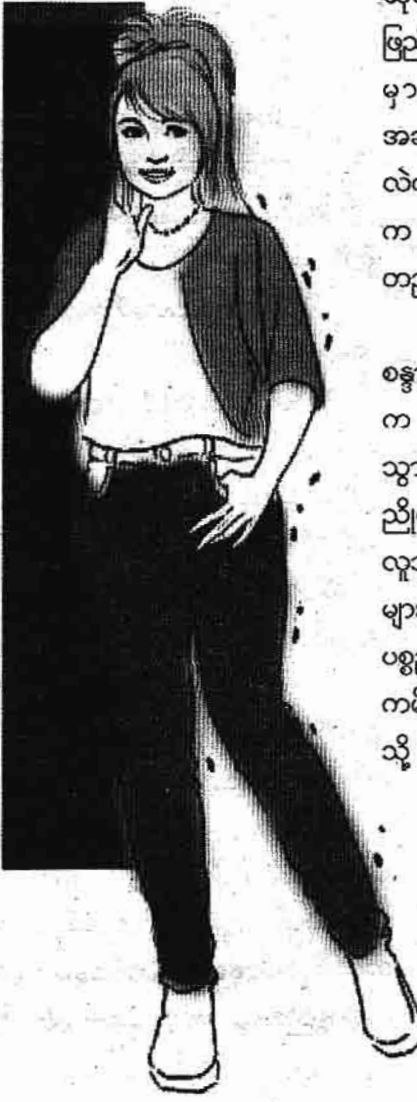
“ရှင်.....ရှင် ဘာတွေပြောတာလဲ၊ ရှင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပါ”

“ပြောမှာပါ၊ ဆန္ဒမစောပါနဲ့ မေသန္တာ၊ ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လောက်က ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်မှာ နိုင်ဘာအလုပ်လုပ်ရင်း မတရား ချစ်ခဲ့ခံရပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ညိုမောင်မှ ညိုမောင်အစစ်ပါ”

“ဘာညိုမောင်လဲ၊ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မက မေသန္တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ဝင်မလာနဲ့ နော် မဝင်လာနဲ့”

တစ်ချိန်က မိမိအား မတရား ချစ်ခဲ့ရင်း အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သော မေသန္တာကို မြင်တော့ ကေဝဋ် ရွာသွားလို နဖူးက ဒဏ်ရာဒဏ်

ချက်တွေက နှလုံးသားထဲအထိ ထိုး လျှိုပေါက် ဝင်လာသည်။ ညိုမောင် အနီးအနားသို့ ကွေ့ ရှိထိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲ ပေါ်တွင် တင်ထားသော ခွဲလက်စ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် ဓားတစ်ချောင်း ကိုတွေ့ရ၏။

ဒေါသစိတ်တို့ ကြီးထွားသွားသည်။ လက်အစုံက ဓားကို ယူမိလျက် သားဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်.....ရှင် မလုပ်နဲ့နော်”
“အလှည့်ကျ မနွဲ့ကြစတမ်း ပေါ့”

လက်ထဲတွင် ဓားကို ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ရင်း မေစန္ဒာနားသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားမိသည်။ မေစန္ဒာ မှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း အဆုတ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။ ညိုမောင်က ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။

အော်ချိန်ပင် မရလိုက်။ မေစန္ဒာ၏ ဖြူဖြူနုနု ခန္ဓာကိုယ်လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပျော့ခွေလဲကျသွားတော့သည်။ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ညိုမောင် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ လူသူကင်းရှင်းနေ၏။ ခြေစလက်စများကို ရှင်း၍ မိမိအခန်းသို့ ပြန်ကာ ပစ္စည်းများ ယူလိုက်ပြီး ချောင်းသာကမ်းခြေမှ ရရာကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

မေသန္တာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် အဖော်တစ်စုမှာ ညနေ ၆ နာရီ ကျော်လောက် မှကျောက်မောင်နှမ သူရား

မှပြန်လာခဲ့ကြသည်။
အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်
လေလျှင်.....

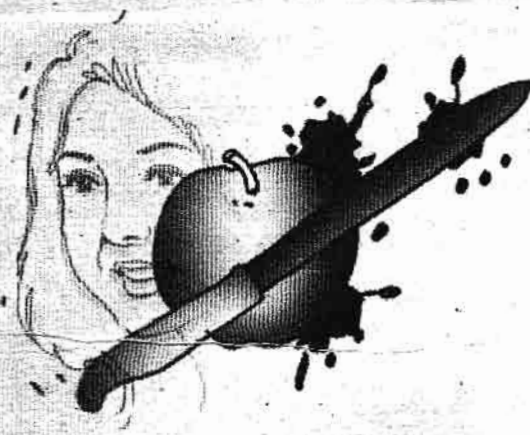
“ဟင်.....ဒါ.....ဒါ
ဘယ်သူ လဲ ဟင်.....မေ
မေစန္ဒာ၊ လာ... လာကြ
ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မအစ်မကို
ဘယ်သူ သတ်သွားလဲ မ
သိဘူး၊ အမယ်လေး....
မမရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊
ဟီး.....အီး.....ဟီး”

“တောက်.....ရက်စက်လိုက်
တာကွာ၊ တော်တော်လူမဆန်တဲ့
လုပ်ရပ်ပဲ၊ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရိုလို့များ
ဒီလိုရက်ရက်စက်စက် သတ်သွား
တာလဲမသိဘူး”

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများကို
အသိပေး၍ သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းသို့
အကူ အညီတောင်းကာ အမှုဖွင့်
လိုက်၏။

ဟိုတယ်တွင် တပ်ဆင်ထား
သော CCTV ကင်မရာအထောက်
အထားများကိုကြည့်၍ တရားခံကို
ရှာဖွေ၏။ တွေ့ပါလေပြီ။

“ဒီ.....ဒီလူပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့
ဘေးချင်းကပ်အခန်းက အသားညှို့
ညှို့၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူ
ပဲ၊ ဟော.....ဟော တွေ့တယ်
မဟုတ်လား၊ အခန်းထဲကိုဝင်သွား
ပြီ”

တာဝန်ရှိ ရဲအုပ်တစ်ဦးက
CCTV ကင်မရာကို ပိတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ထွန်းသူရတို့ဇနီးမောင်
နှံကို မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလူနဲ့ ခင်ဗျားတို့အဆက်
အသွယ်ရှိခဲ့ကြလား”

“အင်း.....အဆက်အသွယ်
တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူ
ဟာ ညှို့မောင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ လွန်
ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော်
တို့ဆီမှာ ကားဒရိုင်ဘာအဖြစ်
အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဒီလိုနဲ့ ခင်
ဗျားတို့ ရန်ငြိုးရန်စ တစ်ခုခုများ
ရော ရှိခဲ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရန်ငြိုးရိုတယ်လို့
ပြောလို့ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ
အလုပ်လုပ်နေရင်း တစ်နေ့မှာ
ကားပစ္စည်းတွေ အလွဲ သုံးစားလုပ်

ရောင်းချခဲ့လို့ သူ့ထံ
ကျွန်တော်တို့ အလုပ်
ထုတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ တစ်ခု မေး
ဦးမယ်၊ သူ့ကို အလုပ်
ထုတ်ပစ်ခဲ့တာက ခင်
ဗျားတို့ဇနီးမောင်နှံ သူက
ဘာဖြစ် လို့ သတ်တော့
ခင် ဗျားဇနီးရဲ့ အစ်မ
မေစန္ဒာကို သတ်ခဲ့တာ

လဲဗျာ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်
အထင် ပြောရရင် ကျွန်တော်ဇနီး
မေသန္တာနဲ့ အခုသေဆုံးသူ မေစန္ဒာ
တို့ဟာ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူကြ
တဲ့ အမြှာညီအစ်မတွေပါ၊ အခင်း
ဖြစ်မယ့် ညနေမှာ ကျွန်တော်
တို့အားလုံး ကျောက်မောင်နှမ
ဘုရားကို သွားဖို့လုပ်ကြတော့
မေစန္ဒာက ခေါင်းကိုက်နေလို့
မလိုက်ဘူးဆိုပြီး အခန်းထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ပါ
တယ်၊ ညှို့မောင်က မေ စန္ဒာကို
လူမှားပြီး ကျွန်တော်ဇနီး မေသန္တာ
အမှတ်နဲ့ သတ်လိုက်တာ ဖြစ်
မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လူသတ်
တရားခံကို သိပြီဆိုတော့ အမြန်
ဆုံးဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဖမ်း
ဖျားတို့လည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး လူ့ညီကြ

www.burmeseclassic.com

ခါ”
စကားဆုံးတော့ လိုအပ်သော
ခဲလုပ်ငန်းများလုပ်ဆောင်ကာ မေ
နွှာအလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေး
ချက်ယူရန် နီးစပ်ရာဆေးရုံသို့
သယ်ဆောင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဂယက်လှိုင်းကလေးများ ငြိမ်
သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု
နှင့် မခြား ညိုမောင်
ညည်းခို တိမ်းရှောင်
နေသော အိမ်လေးတစ်
ခုက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေလေသည်။ ထို
အချိန်တွင် တံခါးခေါက်
သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အိက်...အိက်...အိက်”
“ဘယ်သူတွေလဲဗျ”
ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

ညိုမောင်က တံခါးကို
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အမှတ်မထင်
အထွမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ညိုမောင် အံ့ဩသွား
သည်။ ဟန်မပျက် ကျွဲခြေဆည်
ဆိုက်ရင်း.....

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲခင်ဗျ”
စကားမဆုံးလိုက်ရ။
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက လက်
ညှိတ်ခတ်လိုက်သည်။
“ချောက်.....”

“ခင်.....ခင်ဗျားတို့ ဒါ...ဒါ
ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်
လို့ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တာလဲ”

“ပြောပါ့မယ် ကိုညိုမောင်၊
ဘာကြောင့်လက်ထိတ်ခတ်သလဲဆို
ရင် ချောင်းသာက ---ဟိုတယ်
မှာ မေစန္ဒာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို သတ်ခဲ့လို့ပါပဲ”
“ကျုပ်.....ကျုပ်မသတ်ဘူး၊

ကျုပ် ချောင်းသာလည်းမသွား
ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာမှဖုံးကွယ်မနေ
ပါနဲ့၊ ဟိုတယ်မှာတပ်ထားတဲ့
CCTV ကင်မရာအထောက်အထား
တွေအားလုံး ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိနေပါ
တယ်၊ ပြီးတော့ သူဌေး ထွန်းသူရ
နဲ့ ဇနီး ဒေါ်မေသန္တာတို့ကလည်း
ခင်ဗျားဟာ ညိုမောင်ဖြစ်ကြောင်းနဲ့

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က သူတို့
နဲ့ ရန်ငြိုးရှိခဲ့ကြောင်းတွေ ပြောပြ
ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာ.....ဘာဗျ ထွန်းသူရနဲ့
မေသန္တာက ကျုပ် ညိုမောင်လို့
ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ ဟင်.....ဒါ
ဆို ဘယ်.....ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊
ကျုပ်.....ကျုပ်သတ်ခဲ့တာက မေ
သန္တာဗျ.....မေသန္တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုညိုမောင်၊
ခင်ဗျားက ရန်ငြိုးရှိခဲ့တဲ့ မေသန္တာ
ကိုဟိုတယ်အခန်းမှာ တစ်ယောက်
တည်းရှိတုန်း သတ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေ
မဲ့ ခင်ဗျားသတ်လိုက်တဲ့သူဟာ
မေသန္တာမဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင်
ကမှ ခိုင်ငံခြားကနေ ပြန်
ရောက်နေတဲ့ မေသန္တာနဲ့
ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့
မေစန္ဒာလေ”

“ဟာ.....သွားပါပြီဗျာ”
ရာဇဝတ်ဘေးဟူသည်

ပြေး၍ မလွတ်။ အာဇာတ အငြိုး
တရားဟူသည် နောက်ဆုံးတော့
ပူလောင်ခြင်းအမှားတစ်ခုတွင်သာ
အဆုံး သတ်လေ့ရှိပါကြောင်း
ညိုမောင်၏ အဖြစ်အပျက်လေး
တစ်ခုဆီမှ သင်ခန်းစာယူရတော့
မည်သာဖြစ်၏။

ဆုမွန်ဦး (ဟယ်တ)

နဂါးမိတ် (မိတ်) အောင်မြင်စာတိုက ချစ်ခြင်း

အရောင်ပြောင်းတတ်သောချစ်ခြင်း

မောင်ချောပွင့် (မန္တလေး)

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကိုအကြောင်း
ပြု၍ လွဲမှားစွာသိခွင့်ရခြင်း၏နောက်
သို့လိုက်ရာတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော
ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုသည် အကောင်း
နှင့်အဆိုး တစ်ခုခုသာ ဖြစ်နိုင်တော့
သည်။

သံကို ကြားမှာမဟုတ်။ ခြံချင်းကပ်
လျက်ဆိုပေမယ့်လည်း ခြံတွေက
အကျယ်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး အလယ်
တည့်တည့်လောက်မှာသာ အိမ်
တွေရှိတာမို့ လူချင်းက ခပ်လှမ်း
လှမ်းသာ တွေ့ရသည်။ ကောင်မ
လေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်
ရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ အဖြူရောင်
ခွေးစုတ်ဖွားလေးနဲ့ ကစားလို့နေ

သည်။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်ခြံရဲ့
အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က
နေ ကောင်မလေးကို ကြည့်လို့နေ
သည်။

ဒီလိုကြည့်နေခဲ့တာဟာ လေး
ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ အလုပ်မသွားခင်အချိန်ထိ
ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ရပ်
ကြည့်နေကျ။ ကောင်မလေးရဲ့ နာ

အဖြူရောင်ကောင်မ
လေးက အဖြူရောင်နံနက်
ခင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော်
တို့ကို ကြိုဆိုနေပြန်သည်။
အဖြူရောင်နံနက်ခင်းမှာ
သာယာ လှပလွန်းပါ
သည်။ မင်္ဂလာပါနံနက်
ခင်းရယ်ဟု ကျွန်တော်က
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ကောင်မလေးကတော့
ကျွန်တော့်နှုတ်ခွန်းဆက်

မည်အတိအကျကို
ပင် ကျွန်တော် သိ
ခွင့်မရသေး။ ဒီမြို့
ကိုရောက်တာ ပင်
မကြာလှသေးတဲ့
ကျွန်တော့် အဖို့
ကောင်မလေးနာ
မည်ကို သိနိုင်ဖို့ရန်
ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်
အဘိုးကြီးကို မေး
ကြည့် ရလောက်
အောင်လည်း သာလွှဲ
ကမရှိပြန်။ ကျွန်

တော့ရဲ့ လူပျိုဘဝ ကိုချွတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဒီအဘိုးကြီးသိမှာကိုလည်း ကျွန်တော်ရုက်နေပြန်သည်။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အကြည့်ကို မသိဟန်ဆောင်နေလား မဆိုနိုင်။ ကောင်မလေးရေကိုယ်ကတော့ မင်းကို ချစ်မိနေပြီပဲဟု တဖွဖွရေရွတ်နေပြန်သည်။

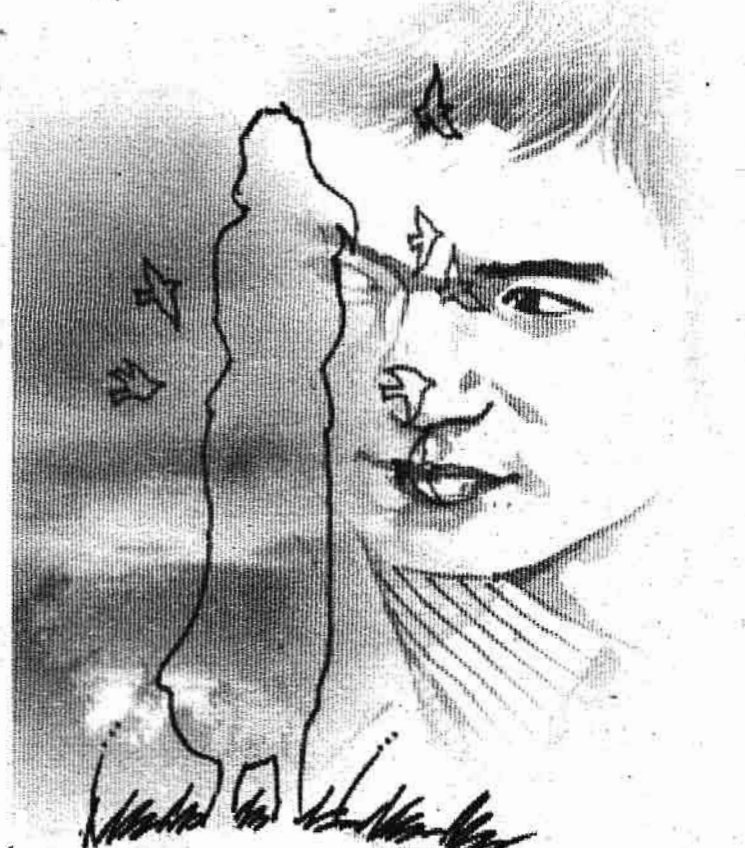

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေးက အဖြူရောင်လေးမို့ စံပယ်ပွင့်လို့

တော့ နာမည်ပေးလိုက်ချင်သည်။ အဖြူရောင် ကောင်မလေးက စံပယ်လိုဖြူဖွေးပြီး မွေးကြိုင်နေမှာပဲဟု စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ဆီ အကြည့်တစ်ချက်လွှဲရင်း လှုပ်လှုပ်ချားချားဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ အမြင်အာရုံနှင့် အကြား အာရုံကို လိုအပ်သည်ထက်ပိုမိုစူးစိုက်လိုက်ရာ ကောင်မလေးတို့အိမ်ထဲမှ ခေါ်သံတစ်ခုကို ခပ်သွဲသွဲ

ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံခေါ်သံကို ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ကောင်မလေးက အိမ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်ရင်း ခွေးလေးကို ပိုက်ကာ အပြေးအလွှားပင် ဝင်ရောက်သွား၍ ခေါ်သံနှင့်အတူ ကောင်မလေးက ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ လေးဆယ်ခြောက်ရက်မြောက်သော မင်္ဂလာဂိုသည့် နံနက်ခင်းတွင် ကောင်မလေးအမည်ကို သိခွင့်ရလိုက်သည်။ ညစဉ်ရေး မှတ်နေကျ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုဖွင့်ကာ ညကရေးမှတ်ပြီးစီးခဲ့သော စာမျက်နှာနှင့်ကပ်လျက်က စာမျက်နှာပေးတွင် 'အချစ်စင်သီယာ'ဟု ရေးမှတ်ကာ နှလုံးသားမှာလည်း စွဲ ထင်သွားတော့သည်။

အဖြူရောင်ကောင်မလေးစင် သီယာက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ရာ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံတွင် ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးမပြလိုက်နိုင်ပါ။ တဒင်၏ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံကို ကျွန်တော်ပြန်ကြားနေရသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ကြားမှာ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံပြောင်းလဲမှုကို အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက အတော်အတန် နှိပ်မိနေတာသေချာ သလောက်ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အထွေထွေ ရောဂါကုဆရာဝန်က
အချစ်ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရ
တာကိုပြောလိုက်ရင် အိမ်ရှင်
အဘိုးကြီးက ဘယ်လောက်တောင်
သဘောကျလိုက် မလဲဆိုတာ
တို့.....။

ပြက္ခဒိန်က ရက်စွဲကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်
ဆည်းနှင့်ပင် တိတ်တခိုးချစ်နေရ
တဲ့ရက်ပေါင်းက ခုနစ်ဆယ့်တစ်
ရက်မြောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဘယ်လောက်တောင်မှ ဝမ်းနည်း
စရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။ ဒီ
မိလားကို လက်ထောက်ဆရာဝန်
အဖြစ် တာဝန်ကျလာတဲ့ ကျွန်
ဆော်က စင်သီယာဆီမှာ အချစ်
ဆရာကုပေးဖို့ အမြန်ဆုံးတင်ပြဖို့
တိုတော့ မေ့လို့မဖြစ်ဟု စိတ်ကူး
နေလိုက်ပြန်သည်။ ဒါကို ဘယ်လို
စာစဉ်း ဘယ်သူ့ကိုပြောရပါမလဲလို့
ဆည်းစားမိပြန်ရာ ကိုယ်နှင့်သက်တူ
ရွယ်တူ မဟုတ်ပေမယ့် လည်း
ဒီအိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကို အရင်
ဆုံးဖွင့်ပြောရမည့်သူဟု စာရင်း
ဆတ်လိုက်သည်။ အမိရယ်၊
အဘရယ်မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်
အတွက် ဒီမြို့က လူကြီးတွေကိုပဲ
အဲဒီအဘအရာထားပြီး တောင်း

ကျွန်တော်အသက်အရွယ်က
ရည်းစားစကားပြောရမယ့်
စာပေး ရမယ့်အရွယ်
မဟုတ်တော့တာကို တွေးတာ
လူကြီးဆန်ဆန် တောင်းယူဖို့ကို
စိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းဖြစ် သည်။
ကျွန်တော်ကတော့.....

ယူဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မိပြန်သည်။
ကျွန်တော်အသက်အရွယ်က
ရည်းစားစကားပြောရမယ့် စာပေး
ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့တာကို
တွေးကာ လူကြီးဆန်ဆန် တောင်း
ယူဖို့ကို စိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်
စိတ်ကူးကို အစီအစဉ်ကျနစွာ ပုံ
ဖော်ရင်း ပြုံးနေမိတော့သည်။
အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး၊ အဖြူ
ရောင်ကောင်မလေးစင်သီယာနှင့်
သူတို့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း။ အား
လုံးက ကျွန်တော်ကိုလက်ခံနိုင်ကြ
မှာပါဟု တထစ်ချပင် ယုံကြည်ကြီး
စားနေလိုက်ပြန်သည်။ စားပွဲပေါ်က
နာရီကိုလှမ်းကြည့်ကာ အချစ်
စင်သီယာရေ ကိုယ်သွားမယ်၊
နောက်နေ့မှဆိုမယ်လို့ ရေရွတ်ရင်း
အိမ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးလေး
ဆင်းခဲ့ရာ အမိပွယ်များစွာပါ

သောအပြုံးနှင့် ကြိုနေသည့် အိမ်
ရှင်အဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည့်
တွင် မိမိရဲ့ကလေးဆန်မှုကို မလို
မလဲသောစိတ်နှင့်ဖုံးကွယ်ရင်း ပခုံး
တစ်ချက်တွန့်ကာ လက်မြှောက်ပြ
လိုက်မိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်
လိုမှ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူး စင်သီယာ
လို့ အတွေးနှင့် အပြေးသွားပြော
လိုက်မိသည်။
အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ကျွန်
တော်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မရယ်
မပြုံးဘဲရှိရင်းက တယ်သွက်တဲ့ငို
လှပဲဟူသာ တဖွဖွ ချိုးမွမ်းခန်းဖွင့်
လေသည်။
အဲဒီနောက်မှာတော့ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေစေနိုင်ဖို့
အတွက် ကိစ္စအဝဝကို အပ်နှံကာ
မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်
အဘိုးကြီးက စင်သီယာခိုလှုံနာ

မည်ကြားတော့ အံ့ဩနေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တိတ်တဆိတ်ကြိုးပမ်းမှုကို သိပ်သိချင်နေပုံလည်းရပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပို့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားကို ထပ်တလဲလဲကြားရပြီးသည့် အခါမှာတော့ ကျွန်တော် များစွာကျေနပ်မိနေ တော့သည်။

စိတ်အေးချမ်းသာစွာရှိကာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီဖြစ်သူထံ ကျိုးကြောင်းစုံလင်စွာ စာထိုင်ရေးရင်းက ကျွန်တော် စွဲတော့မည့်အကြောင်း ကြားလုံးထုတ်ရင်း ပီတိတွေဝေနေတော့သည်။ စင်သီယာရဲ့မိဘတွေက အစ ကျွန်တော်ဘက်က အားလုံးရပ် တည်နိုင်ကြမှာကိုလည်း စိတ်ချနေ ပြန်သည်။

အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိရှိလာသည်က စင်သီယာနှင့်ပင် စတင်၍ စင်သီယာနှင့်ပင် အဆုံးသတ်မည်ဖြစ်သည်။ စင်သီယာကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်နိုင်မှာပါဟု ကျွန်တော် အသေအချာသိနေခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကို ဖွင့်ပြောဖြစ်သောနေ့မှာ စင်သီယာနှင့် စတင်ဆုံတွေ့သည့်နေ့မှ စတင်ရေတွက်သော် ကိုးဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်နေ့ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲ ယုံ

ကြည်ပါစေ ရင်တွေကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ အစစအရာရာ ကံကောင်းပါစေလို့လည်း မတောင်းဖူးတဲ့ဆုကို တောင်းမိပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့တက်ကြွရွှင်လန်းမှုက ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်ထက် ပိုမိုနုပျိုနေမှာကိုလည်း သိနေသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာက ရှက်စရာမှမဟုတ်တာပါပဲလေ။ နောက်ထပ် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးထံမှ ဝမ်းသာစရာစကားကို ကြားရလေသည်။ ထိုခုနစ်ရက်ကာလများတွင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် စင်သီယာမိဘများက ကြည်ဖြူစွာလက်ခံကြောင်းကို သိရသည်။ သည်မြို့က လူကြီးများကို မိဘအရာထား၍ စင်သီယာမိဘများထံ သွားရောက်တောင်းယူရန်ဖြစ်သည်။ ဒီလောက၌ ကျွန်တော့်ထက်ကံကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ရှာတွေ့ခဲ့ရင်သော်မှ ကျွန်တော့်လောက် ကံကောင်းမှာမဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မှတ် မှတ်ရရပင် စင်သီယာကို နံနက် တိုင်းပင် မတွေ့ရသည်မှာ

လေးရက်ပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။ စင်သီယာဆိုတဲ့ အဖြူရောင်ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အတွက် ချစ်ချင်ချင်နေမှာပေါ့။

ဒီနေ့က ကျွန်တော့်အတွက် အဖြူရောင်ကောင်မလေး စင်သီယာကို တွေ့ခွင့်ရတဲ့ တစ်ရာထပ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့ပင်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မှာပင် ကျွန်တော်က လူကြီးစုံရာနှင့် စင်သီယာကိုသွားရောက်တောင်းယူရမည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။ စင်သီယာကလည်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်နေပါလိမ့်မည်။ အချိန်က နံနက် ၁၀ နာရီတွင် အားလုံးသုံပြီး စင်သီယာအခြံကို ကူးသွားကြရမှာဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ညှော်ခဲမှာထိုင်ရင်း စကားမပြောဘဲနိုးသည်။ သူဘာတွေစဉ်းစားနေမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်အတွက် စဉ်းစားတွေးတောနေမည်ဆိုတာကိုတော့ သူသိချင်သိပါလိမ့်မည်။

ညကတည်းက ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ပါ။ တွေ့တော့ရင်ခန့်သံတွေ ယခုတိုင်မြန်မာ့ဆဲဖြစ်သည်။ မကြာခဏဆိုသလို စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် စင်သီယာရဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်သို့ ပြတင်းပေါက်တစ်ဆင့် အကြည့်လျက်နေသည်။

ကို အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက လှောင်
ပြောင်စနောက်နေပြန်သည်။ ဒီလို
ဆိုတော့ ကျွန်တော် ပျော်မွေ့ကာ
ပီတိဖြစ်ရသည်။ စင်သီယာဆိုတဲ့
အဖြူရောင်ကောင်မလေးကလည်း
ကျွန်တော့်လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
စောင့်ဆိုင်းနေမည်လား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မကြားရ
သေးပါဘဲနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိုကမ်း
လှမ်းတဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးချင်စိတ်
ဆိုးနေပါဦးမည်။ ဒီတစ်ရက်ပြီး
နောက်တစ်ရက်မှာပင် စင်သီယာ
ကိုချစ်တယ်လို့ပြောဖို့အတွက် စိတ်
ကူးပြီးသားပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
အတွေးအာရုံတို့ အဆုံးမသတ်ခင်
မှာပင် အဖြူရောင်ကောင်မလေးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက ထိုင်နေ
ကျခုံလေးမှာ ထိုင်ပြန်သည်။ သူမ
ဘာတွေကို တွေးတောနေမှာတဲ့လဲ၊
ဒါမှမဟုတ် ကောင်မလေးရေ မင်း
စိတ်တွေ ဘယ်လိုမှမနေဘူးတဲ့
လား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အား
မလိုအားမရ ရေရွတ်နေဆဲမှာပင်
လူကြီးအားလုံး စုံသွားပြီဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်
လှုပ်ခတ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့
အားလုံး ခြံရှေ့ရောက်သည့်တိုင်
ကောင်မလေးက မတုန်မလှုပ်
ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကဲ့သို့ပင်။ ခြံထဲ

အဝင် ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်း
ဆုံသည့်တိုင် ကျွန်တော့်အပြုံးကို
ပြန်လည်နှုတ်ဆက်မှုမပြု။ သူမကို
လာရောက်ကမ်းလှမ်းသူ အမျိုး
သားက ကျွန်တော်ဆိုတာကိုပင် သိ
မှသိပါလေစ။

“အဲဒီမိန်းကလေးက သိပ်ကို
အေးဆေးလွန်းတာပဲဗျာ”
အဖြူရောင်ကောင်မလေးကို
လက်ညှိုးထိုးရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အား
မလိုအားမရစကားအဆုံးမှာပင်
အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးရဲ့ စကားသံတိုး
တိုးကို ကြားရသည်။

“ကောင်မလေးက စကား
မပြောနိုင်ရှာဘူးလေ”
ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး
တောင့်တင်းအေးစက်သွားပြီဟုထင်
လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ရေရွတ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ညှော့ခန်းတွင်းလှမ်းဝင်တော့
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည့် ကျွန်
တော့်ပုံကိုကြည့်ကာ သိပ်လည်း
စိတ်လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့ကိုယ့်လူလို
အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကပင် အားပေး
စကားဆိုလိုက်ပြန်သေးသည်။
ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်
တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပိုမိုလေးလံ
လာသလို ခံစားရတော့သည်။
ကျွန်တော့် ရင်တွေ တဆတ်

ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်တော်ရင်မချန်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးက မီးရှိုက် ဟပ်ခံရသလိုပူ လောင်နေပြန် သည်။ သူတို့ဘာတွေပြော နေကြသလဲ၊ ကျွန်တော်မကြားပါ။ ကျွန်တော် ဘာတွေ ကြားနေ သလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာကိုပြောရမလဲ။ ကျွန် တော့်မှာ ပြောစရာစကားလုံး ရှာမတွေ့။ အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်ကာ ပူလောင်နေသလို ထင်ရသည်။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုမှားယွင်း နေပြီဟု သိလိုက်သည်။ ကမ္ဘာကြီး သည် အချိန် ဘယ် လောက် နှင့် လည်ပတ်နေပြီလဲ မဆိုနိုင်တော့ ပါ။

ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတို့က လည်း မှုန်ဝါးနေပြီဖြစ်သည်။ အာ ရုံတွေထွေပြားသလောက် ဦးခေါင်း တွေ နောက်ကျိလာပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုဆုတောင်းနေ ရမှာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ပေါ့ပါးသော တိမ်တိုက်တစ်ခု ရောက် ရှိ လာပြီ ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်မော့ကြည့်ဖို့ သတ္တိမရှိပါ။ တစ်ချိန်လုံးလည်း ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားဖို့ ရာက မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း

တွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်း များက လိုက်မော့မလာခဲ့။ ကျွန် တော် ဘာကို ကြောက်ရွံ့စွာ သတ္တိ ရှိမနေခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်ကို မကျေ မနပ်ဖြစ်နေလိုက်သည်။ အဖြူ ရောင် ကောင်မလေး၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး။ အိမ်ရှင်အဘိုး ကြီးကို အနည်းနဲ့အများ မကျေ မနပ်ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။ နောက်ဆုံးတွေ့ရှိသည့်အဖြေမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မကျေ မနပ်ဖြစ်ခြင်းက ပို၍ဆိုးဝါးနေ သည်။

ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတို့ကို အဖြူရောင်တိမ်တိုက်ဆီပို့လိုက် သည်။ ကျွန်တော့်အာရုံကြောတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆီ ရောက်သွားကြ သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးက တိမ် တိုက်လေး စင်သီယာဆိုသူက အဖြူရောင်စံပယ်ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ် ကျွန်တော်တင်စားထားသော အဖြူ ရောင်ကောင်မလေးဟုတ်မနေခဲ့။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရောက်နေတဲ့ စင်သီယာက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုလား

သည့် အဖြူရောင်ကောင်မလေး မဟုတ်။ အဖြူရောင်ကောင်မလေး လိုလည်း ဖြူဖွေးမနေ။ မျက်ဝန်း တွေက ကြည်လင်နေသည်။ အဖြူ ရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားသူ စင်သီယာ သည် ဖြူသောအသားအရေမရှိ။ အညိုဘက်ကို နည်းနည်း လှနေသည်။ နှုတ်ခမ်း

တွေက ပန်းရောင် နည်းနည်းပြေးနေ သည်။ လူကြီး တွေဘက် ထည့် ပြီး ကောင်းတစ် ခွန်းစနစ် ခွန်းစပြော သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်း ဆွဲက ကောင်း ဇွာလှုပ်ရှားနိုင်သည် -

ဝဲ။ ပြုံးစရာနှင့် ကြုံလျှင် ကျွန်တော် ပြုံးနိုင်လာသည်။ ပြောစရာစကား ကြုံလာလျှင် ကျွန်တော် ပြောနိုင် လာသည်။ ရယ်စရာနှင့် ကြုံလျှင် တော့ ကောင်မလေးရောကျွန်တော် ပါ ရယ်ကြသည်။ ဒီနေ့အဖို့ အိမ် ရှင်အဘိုးကြီးက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ရယ်စရာတွေပြောနေသည်ဟု ဆင်ရသည်။ ကောင်မလေးက

ရှက် ဟန်နှင့် ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျှင် နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံနွယ် တို့က ကျွန်တော်စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေ သည်။

တကယ့်စင်သီယာအစစ်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

စင်သီယာသည် ကျွန်တော်ရင်ကို လှုပ်ခါစေပါသည်။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်တော်ရင်တွေ ခုန်လာ ပြန်သည်။ အားလုံးလည်း ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက သတိပေးကြေညာ သည်။ ကောင်မလေးနှင့် အားလုံး ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက် လာသည်တွင် အရိပ်တစ်ခုကို

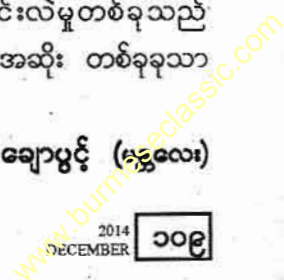
ကျွန်တော် မမြင်ဟန်ပြုလိုက် သည်။ ဒါကိုကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် ကိုယ်စောင့်နတ်ကလွဲလို့ အိမ် ရှင်အဘိုးကြီးတောင်မှ သိမှာ မဟုတ်တာ သေချာလွန်းပါ သည်။ အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို စူးနစ်သည့်

အကြည့်တစ် စုံက ကပ်ပါ လာသည်ကို မသိ ဟန်ပြုကာ ဘာ ကြောင့် နေနိုင် ခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန် တော် ပြန် လည်အဖြေ ထုတ်ဖို့ရာ မေ့ လျော့နေ တော့ သည်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကျွန်တော်တာ

ကိုလို ချင်သလဲဆိုတာကိုတော့ အသေအချာ သိလိုက်ရပြီဖြစ် သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကိုအကြောင်း ပြု၍ လွဲမှားစွာသိခွင့်ရခြင်း၏ နောက်သို့လိုက်ရာတွင် ဖြစ်ပေါ်လာ သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုသည် အကောင်းနှင့်အဆိုး တစ်ခုခုသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မောင်ချောပွင့် (နန္ဒလေး)

K' THU

ကိုမိုး (အပြစ်က)

ဘဝပေးဆပ်ရတဲ့

နှစ်သစ်ကူး

ဘဝပေးဆပ်ရတဲ့နှစ်သစ်ကူး

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

“ဟယ်.....ငါ့သားလေးပဲ၊ သားဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဒေါ်သူဇာက အလုပ်ခွင်ထဲ ထုပ်ငန်းများလုပ်ဆောင်နေခဲ့ရင်း သားဖြစ်သူ သူရိန်ကိုတွေ့ခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်း ဦးစွာမေးမြန်း ဆိုက်သည်။

“အမေရာ အဘွား တာတော့ တကယ်မမိုက် သူ့။ သူနဲ့အတူတူနေ နေတာကို ဟိုဥစ္စာ လုပ် ရင်လည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီဥစ္စာကို ပြန်တော့ ထည်း မကိုင်နဲ့တဲ့ အကုန် လျှောက် ပြောနေတယ်၊ သားမိန်းမက အခုမှ မိသွားပြီးကာစပဲရှိသေး တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘွား ဒေါင်းတဲ့အတိုင်းသားတို့

မလုပ် နိုင် ဘူး၊ အခုလော လောဆယ် နွယ်လေးတို့အမေအိမ် ကို သားတို့ ခဏပြောင်းနေနေပြီ၊ အဲဒါ အမေ့ကိုလာပြောပြတာ”

“အေးလေ၊ သားအဆင်ပြေ ရင် ပြီးတာပဲ၊ သူတို့အမေက ကလေးလည်းဝိုင်းထိန်းပေးမှာဆို တော့ ငါ့သား ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့၊ အမေ့ကို ဘာပြောဦးမလဲ”

“သားတို့အသုံးစရိတ်ကို ထပ် တိုးပေးမှရမယ် အမေ၊ ကလေး အတွက်လည်း လိုတာဝယ်ရမယ်ဆို တော့ အဲဒါ နှစ်သိန်းထပ်ပေးပါ”

“ဪ.....ဒါများသားရယ်၊ ရော့.....သုံးသိန်းယူသွား၊ ကလေး ကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ အဘွားအိမ်ကို လည်း မကြာမကြာပြန်ကြည့်နော်၊ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ သားပြန် တော့မယ်”

“အေး.....သား၊ မင်း မိနီ ဘတ်စ်စီးပြန်နော်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့”

သူ ရိန် ၏ အစွမ်းက အမေ့ဆီ ချွဲနဲ့လိုက်သည်နှင့် ငွေက အပုံလိုက် ထွက်ကျ လာနိုင်သည်။ တစ်ဦးတည်း သော သားဖြစ်၍လည်း အသက် ၂၀အရွယ်မှာပင် မိန်းမလိုချင်သည်ဟု ိုဆာ

လာခဲ့ရာ ဒေါ်သူဇာက မိသား
ဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်
ပေးခဲ့ပါသည်။

သူတို့မှာက အမေတစ်ခု၊
သားတစ်ခု။ အဘွားဆိုလျှင်လည်း
မိခင်ဒေါ်သူဇာ၏အမေ ဒေါ်သိန်း
ရှင်တစ်ဦးတည်းကျန်ရှိ ပေရာ
အဘွားတစ်ခုဟုပါ ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဒေါ်သူဇာတွင် ကုန်တင်ယာဉ်များ
စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးကျော်ထွန်း မဆုံးပါးခင်က
တည်းက လုပ်ကိုင်

လက်စလုပ်ငန်းများရှိ
နေသည်။ သား
သူရိန်က (၁၀) တန်း

ကို သုံးနှစ်ဆက်။
တိုက် ကျရှုံးခဲ့ကာ
မိခင်၏လုပ်ငန်းအိမ်

တွင် မနေထိုင်လို။
ငယ်စဉ်ကတည်း
က နေထိုင်ခဲ့သည့်

အဘွားပိုင်အိမ်မှာ ပင်
ပျော်သလိုနေထိုင်ချင်သူဖြစ်
သည်။ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊

သမိုင်း (၁)ရပ်ကွက်ရှိ လုပ်ငန်းနှင့်
တွဲသော အိမ်တွင် မနေဘဲ မိခင်
နှင့် ဖခင်တို့၏ လုပ်ငန်းစတင်ခဲ့ရာ

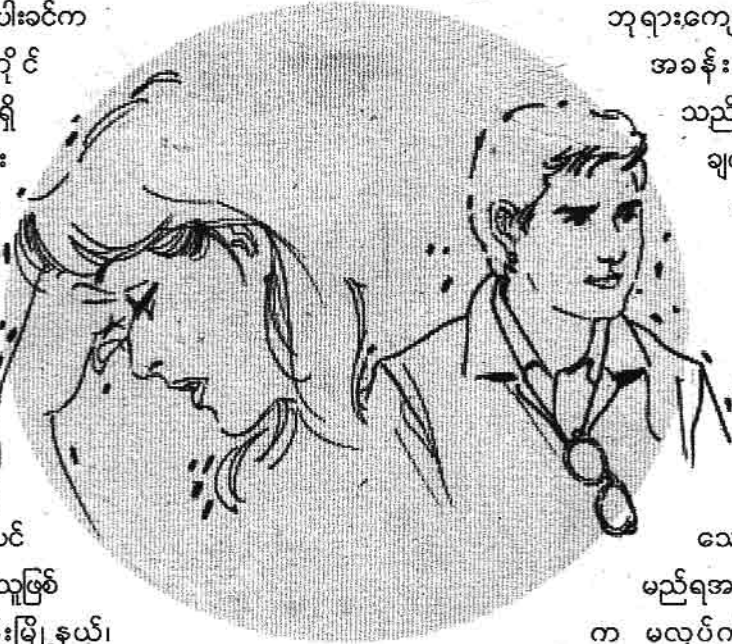
နေအိမ်ဖြစ်သော ရွှေပြည်သာ၊
၅/၈ ရပ်ကွက်၌ အဘွားနှင့်အတူ
နေထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

အဘွားအတွက်စရိတ်ကိုရော၊

သားအတွက်စရိတ်ကိုပါ ဒေါ်သူဇာ
က ပို့ပေးသည်။ လိုအပ်သော စား
သောက်ဖွယ် ရာများကိုလည်း

အလုပ်သမားများမှတစ်ဆင့် ပို့
ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။ ဒါကိုပင်
သူရိန်က မိခင်ထံမှ ဒိုင်ခံဖြေရှင်း

ပေးတတ်ခဲ့၍ လိုသလိုသုံးဖြုန်း၊
ကြိုက်သလောက်ပျော်ပါးနေခဲ့မိလေ
သည်။

ယခုလည်း ဇနီးမယားရသည့်
တိုင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ညဘက်
ဂီတတီးသည်။ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့၍

သောက်စားတတ်ခဲ့ပါ၏။
သူရိန်နှင့် အဘွားဒေါ်သိန်း
ရှင်က ၅/၈ ရပ်ကွက်၊ သရဖီပန်း

ခြံအဝိုင်းတွင် နှစ်ထပ်တိုက်အိမ် ပေ

၄၀၊ ပေ ၆၀ မြီကွက်နှင့် နေခွင့်
သူများဖြစ်သည်။ ယခု အိမ်ထောင်
သည်ဖြစ်လာခဲ့၍ သူရိန်တို့ထင်

မယားကို သီးခြားအခန်းတစ်ခု
လုပ်ပေးထားပါသည်။ ထိုအိမ်မှာ
ပင် မရမ်းကုန်းသို့ အလုပ်သွား

လုပ်နေသည့် မိခင်ဒေါ်သူဇာ၏
အလုပ်သမား ကိုတင်ထွန်းနှင့်
မောင်တို့ပါ နေထိုင်ကြပါ၏။

အဘွားက အောက်ထပ်
ဘုရားကျောင်းဆောင်နှင့်
အခန်းတွင် နေထိုင်

သည်။ နေ့စဉ်အဘွား
ချက်ပြုတ်ကျွေးနေ
သော အစား

အစားများကို
သူရိန်တို့
အဆင်သင့်

စားသောက်ခွင့်
ရ သော်လည်း
အဘွားခိုင်းလာ

သော တောက်ထို
မည်ရအလုပ်များကို သူ
က မလုပ်ကိုင်လိုပေ။ ထို

အချက်ကြောင့်ပင် အဘွားနှင့်
အဆင်မပြေသယောင်ပြု၍ ဇနီး
သည်၏မိခင်အိမ်ဆီသို့ ခဏခဏ

ပြောင်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်သူ
ဇာ၏ အလုပ်သမားနှစ်ဦးလုံး
မနက်သွား၊ ညပြန်အိပ်ပြီး အဘွား

နှင့်သားတို့၏ အခြေအနေများကို

www.burmeseclassic.com

ပြန်လည်ပြောဆိုနိုင်ရန် အိမ်စက် ခွင့်ပေးထားသူများဖြစ်ပေသည်။

“ဟေ့ကောင်.....သူရိန်ရေ နောက်ဖြန် နှစ်သစ်ကူးနေ့လေကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကလို (၁၂)နာရီတိတိမှာ Happy New Year လုပ်ကြမယ်၊ ဒီတာတီးမယ်၊ ပြီးတော့ အော်ကြတာပေါ့”

“အေးလေ၊ မင်းတို့ပါ ပါမယ် ဆိုရင် အော်မှာပေါ့၊ ဘယ်မှာကိတာ ဆိုကြမလဲ”

“မင်းတို့ထန်းခြောက်ပင်ဘက်မှာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းအဘွားအိမ်မှာ ဘာစားစရာရှိမလဲ၊ တစ်ခုခု လုပ်ပေးဦးလေကွာ”

ရွှေပြည်သာ၊ (၉)ရပ်ကွက်ရှိ သူရိန်ယောက္ခမအိမ်အထိပင် (၅)ရပ်ကွက်၊ ထန်းခြောက်ပင်ရှိ သူငယ်ချင်းတစ်စုက ရောက်ရှိလာခဲ့ကြကာ စည်းရုံးရေးဆင်းနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါကိုမှ သူရိန်က ဆော့နပ်စွာ ထောက်ခံချက်ပေး၍ အတိုင်အဖောက်ညီနေခဲ့သည်။

“သူရိန်ရေ ညီမဆီ ခဏ ထာပါဦး”

အိမ်အရှေ့ဘက်က စကားသံများကို ကြားမိခဲ့၍ နွယ်လေးက ယောက်ျားကို လှမ်းခေါ်လိုက်

သည်။

“ဘာလဲ နွယ်လေး၊ ပြောလေ”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နှစ်ကူးတာပဲ၊ သူ့ဘာသာ တစ်ရက်ပြောင်းသွားတာ၊ ရှင်တို့အော်လိုက်မှ နောက်နှစ်ရောက်လာတာလား”

“ဟာကွာ.....နွယ်လေးကလည်း ဒီတစ်ရက်တည်းပါ၊ ဒီလို အပျော်ရက်ဆိုတာ နောက်ထပ်မရဘူးကွ”

“ကျွန်မမှာ ကလေးနဲ့ကျွန်မနဲ့ ခွဲရမှာလေ၊ အဲဒါ သွားပျော်ဦးမှာ

သည်လိုနှင့်ပင် အပေါင်း အသင်းများနှင့်အတူ သူရိန် လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လိုက်ခဲ့မိတော့သည်။ နောက်ထပ် နေ့ရက်တစ်ရက်၏ည ခရစ်သတ္တုရက် တစ်နှစ်ကူးပြောင်းမည့် ညတွင် သောက်စားပျော်ပါးကြရန် အစီအစဉ်များရေးဆွဲ၍ အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ပဲလား”

“နွယ်လေးရာ မင်းလိုတဲ့ငွေ ငါရှာပေးတာပဲဥစ္စာ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော၊ အမေ့ဆီ ကိုယ်သွားတောင်းပေးမယ်၊ မနက်ဖြန်တစ်ညတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ခွင့်ပေးပါကွာ၊ နော်.....နော်၊ လိမ္မာရဲ့သားနဲ့”

“ဪ.....ကိုသူရိန်ကတော့ ခက်တော့တာပဲနော်”

သည်လိုနှင့်ပင် အပေါင်း အသင်းများနှင့်အတူ သူရိန် လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လိုက်ခဲ့မိတော့သည်။ နောက်ထပ် နေ့ရက်တစ်ရက်၏ည ခရစ်သတ္တုရက် တစ်နှစ်ကူးပြောင်းမည့် ညတွင် သောက်စားပျော်ပါးကြရန် အစီအစဉ်များရေးဆွဲ၍ အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခဲ့ကြတော့သည်။

အချိန်က ည ၈ နာရီကျော် ကျော်ဖြစ်သည်။

၃၁-၁၂=၂၀၁၃ ညဘက်တွင် သူရိန်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကာလသားဟင်းအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

“ကတော်.....ကတော်..... ကတော်”

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ အိမ်နောက်ဖေး
ဘက်က ဘယ်သူလဲ”

အဘွားဒေါ်သိန်းရှင်က ကြက်
ဖအသံကြား၍ ခုတင်ပေါ်မှကမန်း
ကတန်းဆင်းလိုက်သည်။ သူ့အိမ်၌
အတူနေသော အလုပ်သမားမွေး
ထားသော ကြက်ဖအသံဖြစ်နေ၍
လည်း လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဟိုဟို
သည်သည် ထိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ဓာတ်မီးအလင်းရောင်၌ တစ်မိး
လူရိပ်လူရောင်ကို မတွေ့ရပေ။
ကြက်ဖအသံလည်း ရပ်တန့်သွားခဲ့
ရာ ခုတင်ဆီသို့ပင် ပြန်ဝင်အိပ်၍
လိုနေလိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် သူရိန်၊ မင်း
အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကိုယ့်အိမ်ပဲကွာ၊ ဘာလို့
အဆင်မပြေမှာလဲ၊ ဖြစ်ပါတယ်ကွ

မင်းတို့ကလည်း ဒီညကျမှ ကာလ
သာချက် စားချင်တယ်ဆိုတော့ ငါ
ရအောင်လုပ်ခဲ့ရတာပဲပေါ့”

“မင်းအကောင်က ကြက်ဖ
ကြီးပဲကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းတို့
ကြက်သားစားရဖို့ အဓိကပဲမဟုတ်
လား၊ ဟိုကောင် တင်အောင့်အိမ်
ကို သွားကြမယ်၊ ဒီကောင်ရေခွေး
တည်ပြီးနေပြီ တစ်ခါတည်းအမွှေး
နုတ်ပြီး ရှင်းလိုက်ကြတော့၊ ငါတို့
၁၂ နာရီမထိုးခင် ပြီးဖို့လိုတယ်
နော်”

“ဘူးသီးကရော ရပြီးပြီ
လား”

“ရပြီးပြီလေ၊ စစ်မှုထမ်း
ဟောင်းအိမ်ရာထဲကဘူးစင်က
သွား ခိုးထားတာ အနေတော်

တစ်လုံး ဆွဲဖြုတ်ခဲ့တာဆိုတော့
အတော်ပဲပေါ့”

“ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေပြီ၊ ခင်
အချိုမှုန့်၊ ဆားတွေရော ယူထား
ကြရဲ့လား၊ ထမင်းအိုးကရော”

“အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ တော့
ကောင်ရေ၊ ညကျရင် ကာလသာ
ချက်ကို အဝစားမယ်၊ ဘီယာ
ကြိုက်တဲ့လူသောက်၊ BE ဆွဲမယ့်
ကောင်ကလည်းဆွဲ၊ ကြိုက်တာ
လုပ်လို့ရ တယ်”

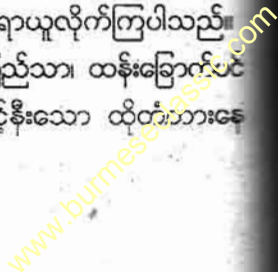
သည်လိုနှင့်ပင် သူငယ်ချင်း
တစ်စု ကြက်ဖကို ကာလသားဟင်း
အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလိုက်ကြတော့
သည်။ ဘူးသီး၊ ကြက်သား၊ ကာလ
သားဟင်းကို စိတ်ကြိုက်စား
သောက်ခဲ့ကြပြီး ဘီယာ၊ ဘီအီး
ကြိုက်သည့်အရက်နှင့် တွဲစပ်၍
သောက်စားလိုက်ကြပါ၏။ သည်
လိုနှင့်ပင် အချိန်က ၁၁ နာရီကျော်
ကျော်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ကဲဟေ့...နေရာပြောင်းကြ
မယ်၊ ငါတို့ ပတ္တမြားဈေးခုံးတံတား
ကို သွားဆိုတီးကြမယ်”

အားလုံးသဘောတူညီခဲ့ကြ၍
ဘုရင့်နောင်လမ်းမ၊ ထန်းခြောက်
ပင်(ပတ္တမြားဈေး)ထိပ်ရှိ ခုံးတံတား
တွင် နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

ရွှေပြည်သာ၊ ထန်းခြောက်ပင်
လမ်းဆုံနှင့်နီးသော ထိုတံတားနေ

အဘွားဒေါ်သိန်းရှင်က ကြက်ဖအသံကြား၍
ခုတင်ပေါ်မှကမန်းကတန်းဆင်းလိုက်သည်။
သူ့အိမ်၌အတူနေသော အလုပ်သမားမွေးထားသော
ကြက်ဖအသံဖြစ်နေ၍လည်း
လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဟိုဟို သည်သည်
ထိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ဓာတ်မီးအလင်းရောင်၌
တစ်မိးလူရိပ်လူရောင်ကို.....

ရာသည် နံနက်မိုးလင်းမှသည် ည
ဘက်အထိ လူသွားလူလာ မစနိုင်
အောင်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ လူ
မပြတ်တမ်း သွားလာနေသော ထို
နေရာသည် ယခု အကာလ ည
အချိန်တွင်တော့ လူသူကင်းရှင်း၍
တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

သူရိန်က ဇနီးသည် နွယ်
လေး၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဟန်ထွန်းကို
ပါ အဖော်ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။
(၉)ရပ်ကွက်ဘက်မှ လိုက်ပါလာ
သော ဧည့်သည်ဖြစ်နေခဲ့၍ သူ
တို့ထန်း ခြောက်ပင်ပတ်ဝန်းကျင်
နေ သူငယ်ချင်းများထက် ပိုမို
ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ပေးနေခဲ့ရပါ
သည်။

ခုံးတံတားထိပ်လတ်ဖောင်းမှာ
အရက်ပုလင်းနှင့်ခွက်များကို
ချထားသည်။
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်
ထည့်ယူလာသော
ကြက်သား
ကာလသားချက်ကိုအပြားလုပ်
စားသည်။
ပြီးနောက်.....

ခုံးတံတားထိပ် ပလက်ဖောင်း
မှာ အရက်ပုလင်းနှင့် ခွက်များကို
ချထားသည်။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်
ထည့်ယူလာသော ကြက်သား
ကာလသားချက်ကို အမြည်းလုပ်
စားသည်။ ပြီးနောက် ဂီတာတီးသူ
ကတီး၊ သီချင်းဆိုသူကဆိုနှင့် ရံ
ဖန်ရံခါဖြတ်သွားသော ပရိသတ်
တချို့ကို ဖျော်ဖြေပေးလျက်ရှိနေခဲ့
ပါသည်။

အေးစိုးက ဂီတာတီးသည်။
နွယ်လေးအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ ဟန်
ထွန်းက သီချင်းဆိုကောင်းသူဖြစ်
၍ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် သီဆိုပေးခဲ့
သည်။ အားလုံး (၆)ပုဒ်ခန့် သီဆို
ခဲ့ပြီးချိန်တွင်.....

“ဟာ.....ဟေ့ကောင်တွေ၊

ခဏ ခဏရပ်ဦးကွ၊ ဒီမှာ ၁၂ နာရီ
ထိုးတော့မယ်”

“မင်းနာရီက အချိန်ရောမှန်
ရဲ့လားကွာ”

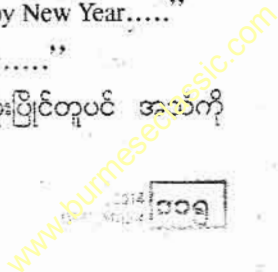
“သေချာတယ် ဟေ့ကောင်
ရေ၊ ခုန အိမ်ကတိုင်ကပ်နာရီနှစ်
လုံးနဲ့ အတိအကျတိုက်ထားတာ
ကွ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ထား၊
ပြိုင်တူအော်မယ်နော်၊ ခဏ ခဏ
စောင့်၊ ငါက တိုင်ပင်ခေါ်ပေးမယ်၊
ဒီမှာ စက္ကန့်ပိုင်းဝဲလိုတော့တယ်”

“ဟော...စက္ကန့်တံလေးလှုပ်
နေပြီ၊ ခေါ်ပြီနော်၊ တစ်...နှစ်....
သုံး”

“Happy New Year.....”

“ဟေး.....”

အားလုံးပြိုင်တူပင် အသံကို

အမြင့်ဆုံးမြင့်၍ အော်လိုက်ကြပါသည်။

“ဘယ်ကကောင်တွေလဲကွာ၊ နားငြီးတယ်၊ ရော့.....”

ဘယ်လိုကနေ ရောက်လာမှန်းမသိသော လူတစ်စု သူတို့လူအုပ်စုကို တုတ်၊ အရက်ပုလင်းတို့နှင့် ဝင်ရိုက်တော့သည်။ အချို့က ရှောင်ပေးသည်။ တချို့က ထွက်ပြေး၍ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကုန်သည်။

“ခလွမ်း.....”

ထိုလူအုပ်စုထဲက လူတစ်ဦးက ကွန်ကရစ်တံတားပေါင်တွင် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ သူက အပေါ်ပိုင်း

ကွဲသွားသော ဖန်ပုလင်းအချွန်စကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန် အနေအထားဖြင့် သူရိန်တို့သမီးယောက်ဖဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ထိုဖန်ပုလင်းအချွန်နှင့် နွယ်လေးအစ်ကို ဟန်ထွန်းကို ဝင်ရောက်ထိုးလိုက်သည်။ ဒါကိုမှ သူရိန်က ကြားကဖြတ်ဝင်တားခဲ့ရာတွင်.....

“ဇွပ်.....”

ပုလင်းအချွန်က သူရိန်၏ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ဆီသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထိုးတာလဲဗျာ”

“ငါတို့က အသံသေးအသံ

လူတစ်ဦးက
ကွန်ကရစ်တံတားပေါင်တွင်
အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို
ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။
သူက အပေါ်ပိုင်းကွဲသွားသော
ဖန်ပုလင်းအချွန်စကို
လက်နက်အဖြစ်
အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန်.....

ကြောင် ဆူညံတာကို မကြိုက်လို့ပဲကွ”

ထိုးသွင်းသူက ပုလင်းအချွန်ကို ဗိုက်ထဲထည့်၍ လှုပ်ယမ်းပြီးမှ ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နောက်ထပ်တစ်ချက်.....

“ဇွပ်.....”

ထပ်ထိုးထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အု.....”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ သူရိန်ဗိုက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာလိုက်သည်။ ပုလင်းချွန်ထိုးသွင်းသူက လက်နက်ကို လမ်းမပေါ်မှာပင် ချထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟန်ထွန်းက သူရိန်ကို တွဲ၍ပွေ့ထားလိုက်သည်။ သူ၏ခေါင်းတွင်လည်း ပုလင်းနှင့်အရိုက်ခံထားရ၍ သွေးများယိုစီးကျနေသည်။

နှစ်ဦးသား သွေးထွက်များနေသောဗိုက်ကို ထိန်းသိမ်း၍ (၁၀) ရပ်ကွက်ဘက်အခြမ်း လမ်းကြားလေးထဲ ကြိုစားလျှောက်ဝင် လိုက်ပါသည်။ လူအုပ်စုက တံတားအနီး ရှုပ်ထွေးခဲ့ရာမှ အသီးသီးထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဟန်ထွန်းက သူရိန်ကိုတွဲထား၏။

“ဟန်ထွန်း အဲဒီထိုင်ခုံဆီ ငါ့ ငါ့ကို ပို့ပေးပါကွာ၊ အဲဒီအိမ်ရှင်က အေးထွန်း၊ ငါ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမယ်”

ဟန်ထွန်းက တွဲခေါ်လာရင်း ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရန်ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိခဲ့ရ၍ ရပ်ကွက်လူကြီးတချို့ ခုံးတံတားအနီး ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟိုဒဏ်ရာရတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် လမ်းကြားထဲဝင်သွားတာ

တွေ့တယ် အစ်ကိုရေ”

“ဟာ.....ဟိုဘက်လမ်းကြားထင်တယ်ကွ၊ လာ.....သွားကြရအောင်”

ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်ဟန်တူသောလူများ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ရောက်ချလာသည်။

“ဟေ့.....ဒီမှာကွ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူငယ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာရှိနေတယ်”

“ဟာ.....ဒီကောင် ပိုက်တောင်ပွင့်နေတယ်ဟေ့၊ သွေးတွေကတော့ မြင်မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်လည်း ခေါင်းကွဲနေပြီထင်တယ်၊ လုပ်.....လုပ်ကြဦးကွ၊ တင်

သိန်းရေ.....မင်း နေလင်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ပြီးရင် သူ့ကားနဲ့ တင်သွားပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်တော့”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ချက်ချင်းပင် ကားကိုလှမ်းခေါ်လိုက်၍ ခပ်သွက်သွက်ပင် သူတို့နှစ်ဦးကို ကားနှင့်ခေါ်ယူသွား လိုက်

သည်။ သို့သော် ပုလင်းချွန်နှင့် သုံးချက်ခန့် ထိုးသွင်းခံထားရသော ဒဏ်ရာများကြောင့် သူရိန်မှာ အင်းစိန်ဆေးရုံသို့ပင် မရောက်ခဲ့ဘဲ လမ်း၌ပင် အသက်သေဆုံးသွားခဲ့ရပေသည်။

မိခင်ထံမှ ရသမျှသုံးဖြုန်းနေခဲ့ပြီး ဇနီးသည်၏စကားကိုလည်း နားမထောင်၊ အဘွား အိမ်

မှကြက်ကို ပျော်ပွဲဖွဲ့ ခိုးယူသတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့သော သူရိန်၏ ဘဝနိဂုံးမှာ ခရစ်နှစ် (၂၀၁၃)ခုနှစ်၏ နောက်ဆုံးရက်နှင့် အတူပင် ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)

ဒေသင်ကျော်ပြုံး
ရုပ်ကွက်ထဲက
အပိုက်များ

ရပ်ကွက်ထဲကအခိုက်များ

အောင်ကျော်ဖြိုး

လူခိုးမှုမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ဆိုပဲ။
မြန်မာနိုင်ငံပြင်ပသို့ လူခိုးမှု၊
ဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်ထိန်းသူထံမှ
လူခိုးမှု။

မြန်မာနိုင်ငံပြင်ပသို့ လူခိုးမှုဆို
တာက ခိုးယူခြင်းခံရသူကဖြစ်စေ၊
ဒါမှမဟုတ် ထိုသူကိုယ်စား ဥပဒေ
နှင့်အညီ သဘောတူပိုင်ခွင့်ရှိသူက
ဖြစ်စေ သဘောမတူဘဲ
နိုင်ငံပြင်ပသို့ ခိုးထုတ်
သွားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

အုတ်ထိန်း သူ့ရဲ့
သဘောတူညီချက်မရှိဘဲ
ဆောင်ယူခဲ့လျှင်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဖြားယောင်းခြင်းဖြင့်
ထွက်သွားစေလျှင် ဥပဒေ
နှင့်အညီ အုပ်ထိန်းသူထံမှ
ခိုးယူခြင်းမည်တာပါပဲ။

သည် ပြစ်မှုတွေကို
ကျူးလွန်ခဲ့ရင်တော့ အနည်း
ဆုံးထောင်ဒဏ်က ၇ နှစ်ပဲ

လေ။

သည်ဥပဒေတွေကို လူတွေ
နားလည်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ခုတော့
ဖြင့်.....

ခုတလော ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ကလေးတွေတော်တော်များများ
ပျောက်နေပါတယ်။ အရေအတွက်
အားဖြင့် ခြောက်ယောက်လောက်
ရှိ ပါလိမ့်မယ်။

သည် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို အကြောင်းကြား
ပေးမယ့် လက်သည်တရားခံက
ခုထက်ထိ မပေါ်သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်အကျိုး
တော်ဆောင်တွေကတော့ နေဝင်
မိုးချုပ်ခဲ့ရင် ကလေးတွေကို အိမ်
ပြင်မှာလွှတ်မထားဖို့၊ ကလေးတွေ
ကို အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း
ထား ရစ်ခဲ့ပြီး မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က
အိမ် အပြင်မထွက်မိစေဖို့ ညတိုင်း
ညတိုင်း လိုက်လံနွီး
ဆော်ရတာအမော
ပါပဲ။

မောသာမော
တယ်။ ခုထက်ထိ
အောင် လူခိုးတဲ့
ကောင်ကို ယောင်လို့
မှ အစအန မတွေ့ရ
သေးပါဘူး။

သူခိုးဆိုတာ ချို့
မှ မပါတာ။ နောက်
ဆုံးတော့ သည်လိုပဲ
တွက်လိုက်ရမယ်။

ကလေးပျောက်တဲ့ မိဘတွေ ကတော့ ထမင်းမစားနိုင်၊ ဟင်းမစားနိုင်၊ တမိုင်မိုင်တတွေတွေနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ သူတို့လည်း မိဘတွေပဲ။

ဘာပဲပြောပြော သည်သူခိုးကိုတော့ မိအောင်ဖမ်းရမယ်။ မမိခွဲရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲမဟုတ်လား။

သင်း ဘယ်ပြေးမှာမှတ်လို့။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာတော့ တွေ့မှာပဲလေ။

သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အိပ်မပျော်၊ စားမဝင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ အတော်ကြာပါပြီ။

ညဘက်ဆိုရင် လူငယ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သည်သူခိုးကို ချောင်း

ဖမ်းခဲ့ရတာ အကြိမ်ရေမနည်းတော့ပါဘူး။ ကြာတော့ လူငယ်တွေက စိတ်ပျက်လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

“အစ်ကိုကြီးရယ် အရေးအရာ မဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို အရေးအရာ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးတွေက လူကြီးမိဘကိုယ် တိုင်ကိုက ပေါ့ဆ လို့ဖြစ်ရတာ၊ သူတို့ကိစ္စ သူတို့ရှင်းပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ်ရယ်လို့ မယူဆပါဘူး။ ကြာတော့လည်း သူတို့ခများ စိတ်ပျက်လာမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လည်း

“ဒီလိုမပြောကောင်းဘူးကွ၊ ဒါက ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စပေပဲ၊ ခုဖြစ်နေတာကလည်း တို့ရပ်ကွက်

သည်သူခိုးကိုတော့ မမိ မိအောင်ဖမ်းရမယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ စားလည်းသည်စိတ်၊ အိပ်လည်းသည် စိတ်၊ သွားလည်းသည်စိတ်၊ ကြာတော့ လူထောင်မှ

ထဲမှာလေ၊ ဆန္ဒတွေ မစောပါနဲ့ကွာ”

သည်လိုပြောလိုက်တော့လည်း သည်ကောင်တွေ ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားပါတယ်။ ဒါသည်ပင် ကျွန်တော့်ရဲ့အားသာချက်တစ်ခုပါပဲ။

သည်သူခိုးကိုတော့ မမိ မိအောင်ဖမ်းရမယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ စားလည်းသည်စိတ်၊ အိပ်လည်းသည်စိတ်၊ သွားလည်းသည်စိတ်၊ ကြာတော့ လူထောင်မှ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တွေ့မိတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ဖက်ခဲ့ရတဲ့ ကဗျာလေးပါ။ ခေါင်းစဉ်က သူခိုး

www.burmeseclassic.com

ခမ်းပွဲတဲ့။

သည်ကဗျာလေးကို သတိရ
မိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်
တော် အတွေးပေါက်သွားပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ရှာနေတဲ့ သူခိုးက ရပ်
တွက်ရဲ့အပြင်ကမဟုတ်ဘဲ ရပ်
တွက်ထဲကလူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်
ဆိုတာကို ဘွားခနဲ တွေးမိလိုက်
တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ရပ်တွက်ထဲကလူ
တွေကို မသိမသာပဲ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း လေ့လာစုံစမ်း
ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူတွေ မူပျက်နေ
သလဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေ
ကြသလဲ၊ မျိုးစုံပေါ့လေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှာဖွေ
လေ တွေ့ရှိလေဆိုတဲ့အတိုင်း ဆိုက်
ထားနင်းတဲ့ မောင်နီဇာ သွားတွေ့
မိတယ်။

ခုတလော သည်ကောင်ရဲ့ပုံစံ
တော်တော်ကို ထူးခြားပုံရနေ
တယ်။ မဝတ်စဖူးတွေဝတ်လို့၊ ထိုး
ထိုက်တဲ့ တရားမဝင် နှစ်လုံး၊ သုံး
ထိုးတွေက ဗရပူ။ ညဘက်ဆို
ဘောလုံးပွဲကလောင်းလိုက်သေး။

သည်လောက် သုံးစွဲနိုင်အောင်
ငွေတွေကို သည်ကောင် ဘယ်က

ရတာလဲ။

ဒါက သူ့ရဲ့အပေါ်မှာထားရှိ
လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သံသယပါ။
သည်သံသယနဲ့အတူ လူငယ်တွေ
နဲ့တိုင်ပင်ပြီး သည်ကောင်ရဲ့အရိပ်
အခြည်ကို စောင့်ကြည့်လိုက်ရ
တယ်။

ကျွန်တော်တွေ့ထားတဲ့
သံသယသာ ကွက်တိမုန်ခွဲရင်
သည်ကောင် မလွယ်ပေဘူးမှတ်။

လူဖြစ်ကာမတ္တသည် မြတ်နိုး
စရာမဟုတ်သေး။ လူကောင်းဖြစ်
ရခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်နိုးစရာ
စင်စစ်ဖြစ်သည်လို့ ဆိုထားလေ
တော့ မောင်နီကိုလည်း လူကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ကျွန်တော်
ကြိုးစားရပေဦးတော့မပေါ့။

ကြိုးစားရမှာက ကျွန်တော်တို့
တာဝန်၊ လူကောင်းတစ်ယောက်

ဖြစ်ဖို့က သူ့တာဝန်။

မောင်နီကတော့ ကျွန်တော်
တို့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိပုံ
မရပါဘူး။ မသိတာဘဲ ကောင်းပါ
တယ်။ သူ့သိခဲ့ရင် ဇာတ်လမ်းတွေ
က ပျက်ချင်ပျက်သွားမှာ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို
တော့ အပျက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဆုံး
ခန်းတိုင်အောင် ရိုက်သွားရမှာပဲ
လေ။

ဒါကြောင့်မို့ မသိလိုက်မသိ
ဘာသာပဲ နေလိုက်တယ်။ ဟိုတစ်
ပတ် တနင်္ဂနွေ၊ ည ၁၀ နာရီထိုး
လောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ လို
ချင်နေတဲ့သူခိုးကို အချီကြီးဖမ်းမိ
လိုက်ပါတယ်။

ဘယ်သူရှိပါမလဲ။ ဆိုက်ကား
နင်းတဲ့ မောင်နီပဲပေါ့။ သည်ကောင်
ကလည်း မယောင်မလည်နဲ့ အချီနဲ့

မတော်ကြီးမှာ ဆိုက်ကားနင်းပြီး ရပ်ကွက်ထဲကထွက်အလာ လမ်းထိပ်မှာစောင့်နေတဲ့ လူငယ်တွေက စောင့်ဖမ်းလိုက်လို့ မိတာပါ။

သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာ စက္ကူပုံး အကြီးကြီးတွေတာနဲ့ လူငယ်တွေက ချက်ချင်းပဲ စက္ကူပုံးကိုအောက်ကိုချ၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သိန်းထွန်းရဲ့ သမီးထက်ထက် ဖြိုးဝေဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရပ်ကွက်လူကြီးကို အတင်းနှိုးပြီး သတင်းပေးလို့ ချက်ချင်းပဲ လူငယ်တွေရှိရာကို လိုက်သွားလိုက်တယ်။ မောင်နီကတော့ ဦးခင်မောင်မြင့်ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါတဲ့။ ဘယ်သူကခိုင်းခိုင်း ပြစ်မှုက ပြစ်မှုပေပဲပေါ့။

ချက်ချင်းဆိုသလို သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်လို့ စခန်းမှူးကြီးကိုယ်တိုင် မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ Policeကားလေးနဲ့ ရောက်ချလာခဲ့တယ်။

စခန်းမှူးကြီးနဲ့တကွ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ခြံရံပြီး ရပ်ကွက်ထဲက ဦးခင်မောင်မြင့်ရဲ့ တိုက်ရိုက်ကို ကျွန်

တော်တို့ အပြေးလာခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ စခန်းမှူးကြီးက ဘာစကားမှတောင် မပြောပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ဦးခင်မောင်မြင့်ကို

တော်တို့ အပြေးလာခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ စခန်းမှူးကြီးက ဘာစကားမှတောင် မပြောပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ဦးခင်မောင်မြင့်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တယ်။ ထက်ထက်ဖြိုးဝေကိုလည်း သူ့မိဘတွေရဲ့လက်ထဲအပ်နှံပြီးတဲ့ နောက်မှာ မောင်နီ၊ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ ရပ်ကွက်လူကြီး၊ မိဘတွေအပါအဝင် စခန်းမှူးကြီးနဲ့တကွ တရားခံရှိမယ့်နေရာကို ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့ကြတယ်။

တရားခံကလည်း မြို့ပြင်မှာ နေတာကိုး။ သူ့နာမည်က ဦးနက်ကျော်လို့ခေါ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ကိုလက်ထိတ်ခတ်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးတွေ ထုတ်ပေးဖို့ စခန်းမှူးကြီးကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကလေးတွေ နောက်ဖေးကနေ ထွက်ချလာလိုက်ကြတာ။

လူတချို့ရဲ့စိတ်မှာ ရှက်တတ်တဲ့ စိတ်၊ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ် မရိဘူး။ လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှ ရှက်တဲ့စိတ်၊ ကြောက်တဲ့စိတ်တွေက ဖြစ်လာတာဆိုတော့ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလည်း သည်လိုပဲ နေလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါရဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်ဟာ သူတို့နဲ့ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုပဲလေ။

အောင်ကျော်ငြုံ

တက်တူးထိုးထားတဲ့ဆရာမ

ပထမကျောင်းပွင့်ရက်တွင် ဒီမီပြန်လွှတ်ခံရ

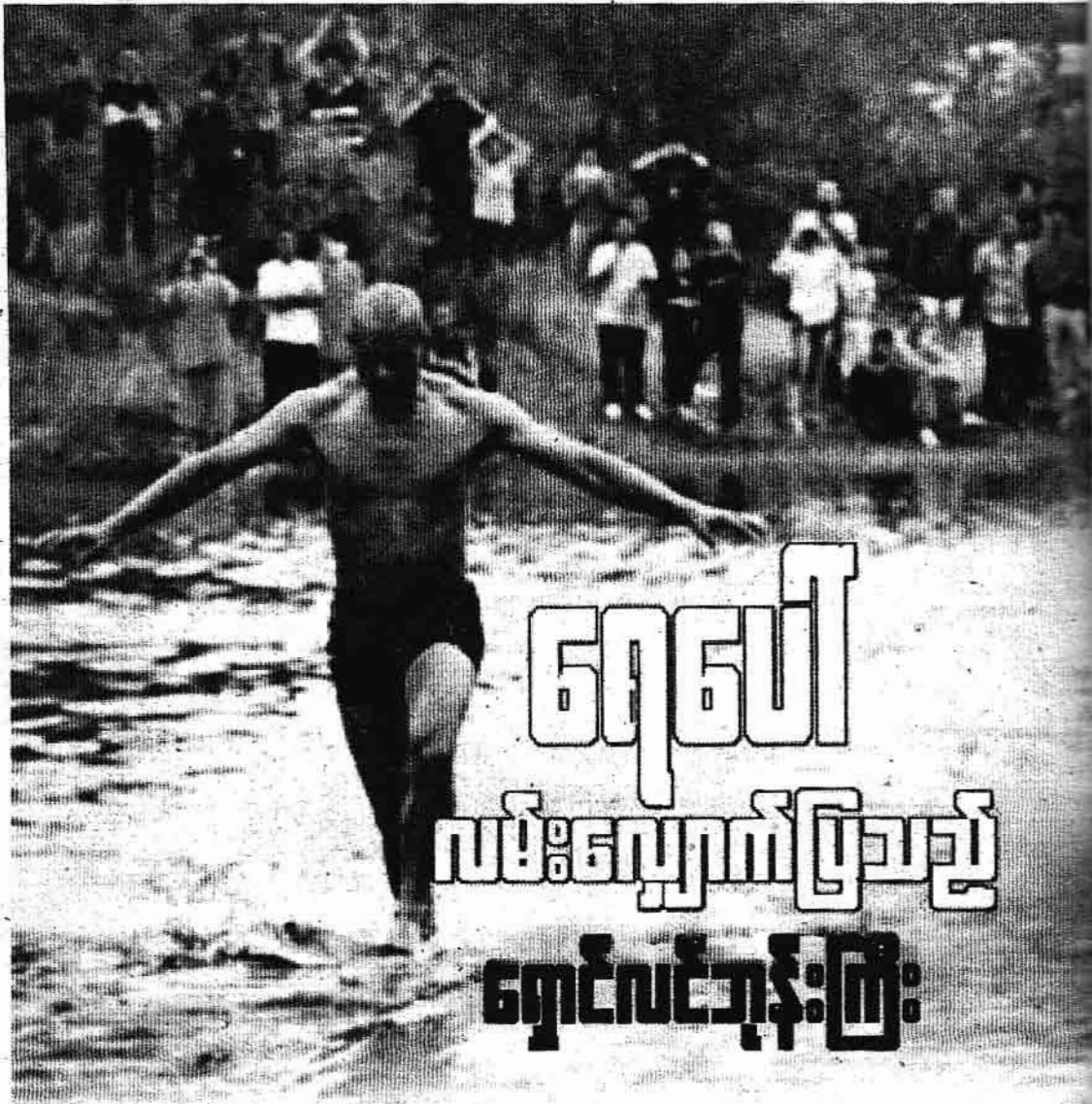
အသက် (၂၆)နှစ်အရွယ် Charlotte Tumilty အမည်ရှိ မူလ တန်းပြဆရာမသည် Hartelpool မှ St.John Vianneys မူလတန်း ကျောင်းမှ ကျောင်းဆရာသင်တန်း ပြီးဆုံး၍ ရာထူးတစ်နေရာကိုအိုင် အမာ ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းစဖွင့်သည့်

ပထမဆုံးရက်မှာပင် သူမ၏ တက် တူးများကြောင့် အိမ်ကိုပြန်လွှတ်ခံ ရကာ တက်တူးများကို လူမြင်မခံ ရစေရန် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားရန် ပြောဆိုခြင်းခံရသည်။ သူမအား ရာထူးမှ ထုတ်ပယ် ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ လက်မောင်းမှ တက်တူးများကို ကာကွယ်ရန်

အကာအကွယ်များ ဝယ်ယူခဲ့သော် လည်း လည်ပင်းနှင့် လက်ချောင်း များတွင် ထိုးထားသော တက်တူး များကို ခြွင်းချက်အဖြစ် ထားပေးခဲ့ ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်
Ref: Metro
26-10-2014

www.burmeseclassic.com

ရေပေါ် လမ်းကျောက်ပြသည့် ရှောင်လင်ဘုန်းကြီး

တရုတ်နိုင်ငံမှ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ရေပေါ်လမ်းကျောက်သည့်စွမ်းအင်ကို ပြသခဲ့သည်။

ပါးလွှာသည့် သုံးထပ်သားများကို ကြားမှာခံကာ ရေပေါ်

လျှောက်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပြသမှုကို တရုတ်နိုင်ငံတောင်ပိုင်း၊ ကွမ်ကျိုးပြည်နယ်မှ ရေကန်တစ်ခုတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခင်စံချိန်တင်ထားသည့် မိတာ ၁၀၀ကိုချိုးကာ

၁၁၈ မိတာအထိ လမ်းကျောက်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောဇန်

Ref: World Amazing News

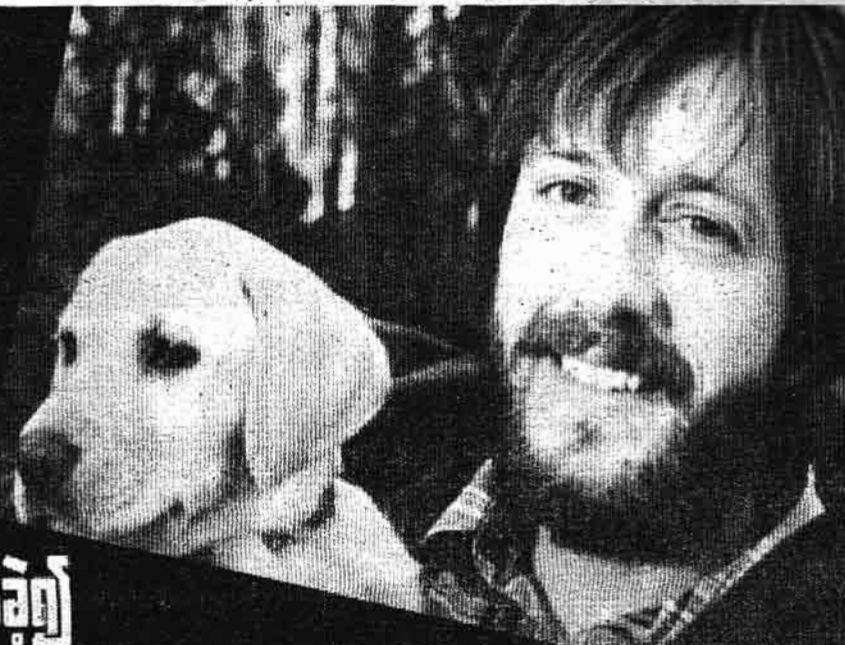
30-10-2014

သားဖြစ်သူ
သေဆုံးကြောင်း

ပထင်းမှားပေးမိခဲ့၍

ရဲတပ်ဖွဲ့က တောင်းပန်ခဲ့ရ

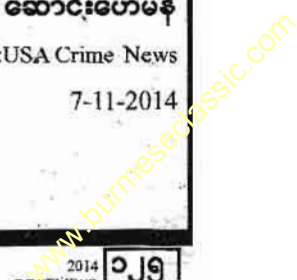

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ အလက်
ဘားပြည်နယ်ရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်
မြို့ဖြစ်သော ပယ်လ်မာတွင် လင်
သားနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့၏သားသေ
ကြောင်း မှားယွင်းသည့်သတင်း
မှကြောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့က ပြန်လည်
တောင်းပန်ခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။
ဖြစ်ပွားပုံမှာ ရဲများက လင်
သားနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့၏သားဖြစ်
အသက် (၂၉)နှစ်အရွယ် ဂျက်
ပယ်ရိစ်သည် ယာဉ်မတော်တဆ
ခံရ၍ သေဆုံးကြောင်း အသိ
ပြောကြားခဲ့သည်။

အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ
သည့် ဇနီးမောင်နှံသည် အဆိုပါ
သတင်းဆိုးကို အသိပေးရန် ဂျက်
စတင်၏ချစ်သူမိန်းကလေးအိမ်သို့
သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်
ဂျက်စတင်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်
ပေးရာ မိဘများက အံ့ဩတုန်လှုပ်
ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြသည်။
ဖြစ်ရပ်မှန်မှာ ဂျက်စတင်နှင့်
အသက်အရွယ်မတူသည့် အခြား
အမျိုးသားတစ်ဦး ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့်
ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့
က မိမိတို့အမှားအတွက် ဂျက်စတင်

တို့မိသားစုကို ပြန်လည်တောင်းပန်
ခဲ့ကြသည်။
ဂျက်စတင်က မိမိ၏မိသားစု
အတွက် ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်ခဲ့သော်
လည်း အခြားမိသားစုတစ်ခုက
သားဖြစ်သူ ဆုံးရှုံးခဲ့သည့်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း ပြော
ကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောမန်
Ref:USA Crime News
7-11-2014

ပိတ်ကျောက်သည် ပုဒ်မီးသမားလက်မှတ်လွှတ်မြောက်ရန် ပေ ၂၀ အမြင့်မှ ခုန်ချခဲ့သည် မိန်းကလေး

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အသက် (၃၀)အရွယ် စိတ်ဝေဒနာသည် ခရစ်က ငင်း၏ကျန်းမာရေးအတွက် စောင့်ရှောက်ပေးသည့် အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်း ဂျီမာရီဆွန်ကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးပမ်းသဖြင့် ဂျီမာသည် ပေ ၂၀ အမြင့်ရှိသည့် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချကာ အလွတ်ရုန်းခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ အဆိုပါည၏ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ခရစ်သည် အဆောက်အအုံ၏ မီးသတိပေးခေါင်းလောင်းကို မြည်အောင်လုပ်

ကာ အခြားသူများကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေ၍ ဂျီမာက ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ခရစ်က ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ပြောလာချိန်၌ အပေါ်ထပ်ရှိ ဆေးထားရာ အခန်းသို့ ခေါ်သွားစဉ် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျီမာက ရေချိုးခန်းအတွင်း ပြေးဝင်ကာ တံခါးကိုသော့ချပြီးနေချိန် ခရစ်က ထိုင်ခုံဖြင့် ရေချိုးခန်းနံရံကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးကာ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ငင်း၏လက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ပြတင်းပေါက်မှ

ခုန်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခရစ်ကို လီလာပူးတရားရုံးက လိုင်အကြမ်းဖက်ရန်ကြံစည်အားထုတ်မှု၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ကျူးလွန်မှုတို့ဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၉) နှစ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အမြင့်မှခုန်ချခဲ့သော ဂျီမာမှာ ခါးရိုးကျိုးသွားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref:World Crime News

29-10-2014

တောင်နံရံပေါ်မှ အခေါင်းများ

ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံရှိ IGOROT ဆိုသော လူမျိုးများသည် ရှေးရိုးအစဉ်အလာအတိုင်း သေဆုံးသူများကို အခေါင်းများတွင်ထည့်၍ မြင့်မားသည့် တောင်နံရံများတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိကြသည်။ ထိုအလေ့အထသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၂၀၀၀)ကျော်လောက်က ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

* ရုပ်အလောင်းများကို အခေါင်းထဲတွင်ထည့်၍ တောင်နံရံများတွင်

ချိတ်ဆွဲလျှင် နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိပြီး ရေကြီးမှု၊ သတ္တဝါများ၏ ဖျက်ဆီးမှုမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ တောင်နံရံပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲနိုင်ရန် အခေါင်းများကို သီးသန့်ပြုလုပ်ရသည်။ အခေါင်း၏အရွယ်အစားမှာ (၁)မီတာခန့်သာရှိပြီး သေဆုံးသွားသည့် ရုပ်အလောင်းများကိုထည့်နိုင်ရန် အရိုးများကိုချိုးရလေ့ရှိသည်။

တောင်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အချို့အခေါင်းများမှာ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော်နီးပါး သက်တမ်းရှိကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: World Amazing News

7-11-2014

www.burmeseclassic.com

မြေခွေးလင်းနို့ (ဝါ) မြေခွေးပျံ

ပုံတွင်မြင်တွေ့ရသည့်သတ္တဝါကို မြေခွေးလင်းနို့(သို့)မြေခွေးပျံဟုခေါ်ကြပြီး ရောမလင်းနို့ဖြစ်ကာ အရွယ်အစားကြီးမားမှုကြောင့် Megabat ဟုလည်းခေါ်သည်။ အမည်အပြည့်အစုံမှာ Flying Megabat ဟုခေါ်သည်။

၎င်းမြေခွေးပျံသည် ၅ ပေ ၆

လက်မအထိ တောင်ပံဖြန့်နိုင်ပြီး အလေးချိန် ၃ ပေါင်ခွဲထိရှိသည်။ မြေခွေးပျံများသည် အသား၊ အင်းဆက်၊ သွေးကိုစားသုံးသည့် လင်းနို့မဟုတ်ဘဲ အသီးစားသော လင်းနို့ဖြစ်သဖြင့် ရောဂါသယ်ဆောင်နိုင်သည့် အကောင်များဖြစ်သည်။

ထိုအကောင်များသည် မက်ဒီ

တာရေးနီးယမ်းအရှေ့ပိုင်း၊ အရှေ့အာရှ၊ အာဖရိက၊ ဩစတြေးလျတို့တွင် ပေါက်ဖွားပြီး မြေခွေးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိသောကြောင့် မြေခွေးပျံဟုလည်းခေါ်ကြသည်။

ဆောင်းဖော်ပြချက်

Ref: World Amazing News

8-11-2014

ဝင်းတွေကောင်းတဲ့စာတွေဆရာလေ...
 ဝတ်တွေကောင်းပါးတွေကောင်းတာလား...
 တိုင်းစာတွေကောင်းတယ်

ကောင်းခိုင်
 မာမာမာမာ

ငါတို့နဲ့ သွေးလိုက်
 လျှာမယ် ဆိုတော့ ...
 သွေးလျှာမယ် စေတနာရှင်တွေကို
 ဒေါက်ပြုအိုင်ဗီ , စီပိုး ဖြိုဖျက် စစ်ကြီးမှ
 သွေးလျှာလိုရတာနော် ...

စာပေသိင်္ဂါ
 2014

ကပ်လျက်ပေါ့ကလျော့
ပေးကမ်း: တစ်ပေးကမ်း
နဲ့ပေးကမ်း မေးလျက်ပေးကမ်း!
ကု: တေးကမ်း.. ပေးကမ်း!

ဟိုကမ်း!
တစ်ပေးကမ်း
ပေးကမ်း

CHK

တိုးဖြင့်

အပျော်လွန်ချီးတစ်ခု၏

သံလွန်

အပျော်လွန်ခရီးတစ်ခု၏
သံလွန်စ

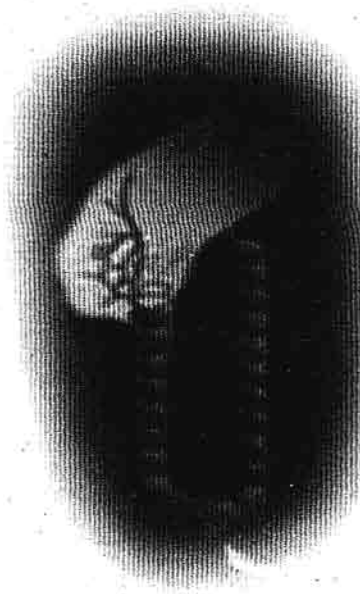

တိုးမြင့်

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့မရဲစခန်းတွင် အရာရှိ များပြားလင့်ကစား အလှည့်ကျတာဝန်မှူးတာဝန်ကျပြန်တော့ မကြာသေးဘူးဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ ဂျူတီ သွားမြန်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။ တာဝန်မဝင်ခင် ဘုရားပန်းပျက်မကွက်လဲသည်။ ပန်းအနီတော့မဟုတ်ပါ။

ယခင်စခန်းမှူး ဝင်းသောင် (ချိမှူး/ငြိမ်း)လက်ထက်တုန်းက စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် စခန်းထဲတွင် နေထိုင်နေသည်ကို တွေ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က အန္တရာယ်ကင်း ဝါထာလေးဘာလေးတော့ ရွတ်ဆွေရှိ၏။ သတိထားတာတစ်ခုက ဝါတ်စာရေးစားပွဲကို ညွှန်သည်တွေ ထက်နှင့်မခေါက်မိအောင် ကြည့်နေရသည်။ နောက်ပြီး စခန်းထဲကို ဝါတ်မကျန်းမာသူ အဝင်မခံပါ။ အမှုကြီးမတက်အောင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် မိုးလေဝသ ကောင်းနေပါတယ်။ သာမန် နာကျင်မှု၊ ဖိုးတွမ်တီးအမှုလောက်ပဲ တက်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ညနေပိုင်းမှာ အမူးသမား၊ အရူးသမားတွေရှင်းရပါသည်။ ညစာကို စောစောစားလိုက်ပါသည်။
အချုပ်ခန်းကင်းစစ်ဆေးပြီး စခန်းရှေ့ခုံတန်းပေါ် ထိုင်နေသည်။ လထိန်ထိန်သာနေ၏။

ရတောင့်ရခဲ ကြည်နူးဖွယ် တာဝန်မှူးညကို ကျွန်တော်အမိအရခံစားနေမိသည်။ နွေညချမ်း၏ အဋ္ဌကောင်းကင်၌ ကြယ်လတွေစုံနေပါလား။

ညအလှကို အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ကြုံခဲ့သော မွေးရပ်ရွာအညာဆီကို ပြေး၍အောက်မေ့မိပြန်သည်။

“ကောင်းကင်ပြာမှ အပျိုမ ‘လ’၊ ချိုမြေ့ကိတ်နံ့၊ တောက်ပရွှန်းသို့”။ “ကောင်းကင်ပြာမှ အပျိုမ ‘လ’၊ လှပဆီပင် ရွှေရောင်လွင်ကို ပြေးလျှင်ဖားလျား၊ ကျသည့်လားသို့”။ “ကောင်းကင်ပြာမှ ကြယ်တာရာများ၊ ရံရွှေလားသို့၊ ပျော်ပါးဦးလက်၊ စိန်ပွင့်ပက်၏၊ လွမ်းမက်အေးမြ၊ ဖမ်းစားသူ”

ရွတ်ဖူးသော ကဗျာလေးကို ကျွန်တော် သတိရမိ၏။

ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းစားသောညပါလေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခံစားမှုမှာ တစ်ခဏသာလျှင်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဂါတ်စာရေးကြီး

တပ်ကြပ် ကြီး အောင်တုက.....

“တာဝန်မှူးနဲ့ စကားပြော ချင် လို့တဲ့ ဆရာတိုး”

ဟု လှမ်းပြောသောကြောင့် ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းသွားနား ထောင်ရသည်။

“ကိုကြည်သိန်းရေ ဒီည ထိ ပေါက်ပြန်ပြီဗျို့၊ ရထားကြိတ်သွား တဲ့ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း သွားသယ်ရမယ်၊ တိုင်းရုံးဖုန်းဆက် ဗျာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာလည်းခေါ်၊ ဟုတ်လား”

တာဝန်ကြပ်ကြီးလည်းဖြစ်၊ အမှုစစ်အကူလည်းဖြစ်သူ ရဲတပ်

ကြပ်ကြီးကြည်သိန်းကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင်က အလောင်း လေးပုံစံ၊ အလောင်းကြီးပုံစံ တွေကို ဂါတ်စာရေး ဆရာကြီး အောင်တုထံမှ တောင်းယူခဲ့၏။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့မရဲစခန်း မှူး ရဲမှူး ကျော်မြတ်သူထံ ကျွန် တော်သတင်းပို့ပြီး အခင်းဖြစ်အရပ် သို့ သွားခဲ့သည်။ ဆရာကျော်က ကားသမား ကိုလှသိန်းကို ကား မောင်းပို့ခိုင်းသည်။ တာမွေမြို့နယ် ကိုဖြတ်သွားရ၏။ ကိုကြည်သိန်းက ဓာတ်ပုံဆရာ မလိုက်နိုင်သဖြင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့ပိုင် Packet Fugica Flash AW ကင်မရာယူလာသည် ကို တွေ့ရသည်။

မလွှဲကုန်းဘူတာအလွန်ဆို သော်လည်း အသောက ရထားသံ လမ်းခုံးကျော်တံတားအနီး ပွင့် ကောင်းငါးပိင်ပြာရည်စက်ရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ဖြစ်ပါသည်။ သေသူမှာ အသက် ၃၀ ခန့် ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စက်ရုံ ကားလမ်းဘက် ခြမ်း၊ အနောက်ဘက် ခေါင်း ပြု၍ မှောက်လျက်သေနေသည်။

ယာဘက်ပခုံးစွန်းလက်နှင့် ယာဘက်တင်ပါးဆုံတစ်ခြမ်းအပါ အဝင် ယာဘက်ခြေတစ်ချောင်း လုံးပြတ်လျက် သံလမ်းအတွင်း

ဘက် ရောက်နေသည်။ ကိုကြည် သိန်းကို လက်ရှိအနေအထား အတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကျွန် တော်ပြောသည်။ မြေဖြူနှင့်လည်း ပုံဖော်သည်။

သစ်ပင်ရိပ်ကြောင့် ဓာတ်ပုံ မှုမီးအလင်းရောင် သိပ်မရပါ။ မိ လာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အသုံးပြုပြီး အခင်းဖြစ်အရပ်တွင် သဲလွန်စကိုရှာရသည်။ သက်ဆိုင် လား၊ မဆိုင်လားတော့ မသိ။ အလောင်းဘေးတွင် ပတ်ကာ ဖောင်တိန်အဖုံးတစ်ခုကိုတွေ့ သည်။ ‘ဝေဝေ’ဟု ချွန်ထက်သည် အရာဖြင့် ရေးထားသည်။ အခြား မတွေ့ရပါ။

ကျွန်တော် ငံပြာရည်စက်ရုံ ထဲဝင်သွားပြီး ဦးအေးမောင်ထံဖုန်း ဆက်ပါသည်။ ဦးပန်ချာနီဗွန် ယာဉ်ကို ခေတ္တငှားရမ်းရန်၊ ဇန် ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ ရင်ခွဲရုံသို့ အလောင်းပို့ရန် ပြောဆိုသည်။ ဦးအေးမောင်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်မည်ဆိုသော သတင်းရသည်။

အလောင်းကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးပြန်သည်။ ရထားကြိတ် သည့် စုတ်ပြဒဏ်ရာသာ တွေ့ ရသည်။ ပြတ်ရှဒဏ်ရာမတွေ့ သလို ထိုးဖောက်ဒဏ်ရာလည်း မတွေ့ပါ။ ရထားကြိတ်ထားသည်

www.burmeseclassic.com

ထင်ရာများကသာ ထင်ရှားနေ
သည်။

မလွှဲကုန်းမီးရထားရစ်ကွက်မှ
ခပ်ကွက်လူကြီး ဦးတင့်လွင်တို့
ဆောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့
မင်းမပြီး အလောင်းကို ပက်လက်
ဆုန်၍ နေရာရွှေ့စစ်ဆေးသည်။
နက်နာမပျက်ပါ။ သေသူအရက်
သောက်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေး
သည်။ ပါးစပ်မှ အနံ့မရသဖြင့်
သေမိ အရက်သောက်ထားဟန်
မတူပါ။

အနံ့တစ်ခုခုသလိုမို့ ကြည့်ရှု
သည်။ ခေါင်းတွင် ကပ်စေးစေးဖြစ်
နေပြီး ဆေးနဲ့လိုလို၊ သွေးနဲ့လိုလို
အနံ့ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခေါင်း
မှာ လက်နှင့်စမ်းကြည့်ရာ ဒဏ်ရာ
မတွေ့ရပါ။ ခဲလုပ်ငန်းပြည့်
နဲ့အောင် ဆောင်ရွက်လိုက်သည်။
ဆံပင်ကိုဖြတ်၍ ရှာဖွေပုံစံဖြင့်သိမ်း
ယူခဲ့၏။

နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရောက်လာသည်
မှာ မြန်ပါသည်။ ရထားချိန်ကုန်
သွားဗွီဟု ထင်ရ၏။ အလောင်းကို
ဆင်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့
ကြသည်။ အရေးပေါ်မှတစ်ဆင့်
ဆေးရုံတိုက်ပို့ပြီး ပီအာရ်နီပီရစ်ယူ
တာ ပြန်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာတောင်
ပြန်ပြီး မရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်
သောအခါ သန်းခေါင်ကျော်သွား

ပြီဖြစ်လေသည်။

ဂါတ်စာရေးကြီး သေမှုသေ
ခင်းဖွင့်ထားသည်ကို တာဝန်မှူး
ထွက်ချိန်ကျမှ ပြန်ဖတ်ကြည့်
သည်။ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ
ကာ ကိုကြည်သိန်းကိုခေါ်ပြီး
အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ထပ်မံသွား
ရောက်သည်။ ညတုန်းက သေ
သေချာချာ မမြင်ခဲ့ရ၍ဖြစ်သည်။

စီးလာသော စက်ဘီးများ
ထောင်ပြီး အလောင်းနေရာ သံ
လမ်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။
ဘာမျှမထူးပါ။ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာ
တော့မှ သံလမ်းအတွင်းဘက်
တွင် ကြေမွနေသော ဖောင်တိန်
အကျိုး အပဲများကိုတွေ့ရသည်။
ကိုကြည်သိန်းကိုပြပြီး ကောက်
ယူခဲ့၏။ သေသူ၏ဖောင်တိန်
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆရာတိုး Inquest သေမှု
သေခင်း စစ်ဆေးတာ မှုခင်းဆရာ
ဝန်ဆီက expert opinion ဆေးစာ
ရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြည်
သိန်း၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲလေ၊ ဒါပေ
မဲ့ သေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာ
ကြောင့်သေတာလဲဆိုတာသိအောင်
လုပ်ရဦးမယ်”

ရထားတိုက်လို့သေတာပဲလို့
ပြန်ပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ ကိုကြည်
သိန်း မပြောဘဲနေသည်ဆိုခြင်းကို
သူ့မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
သိပါသည်။ ကိုကြည်သိန်းအား
ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်ကို
ပြောပြခဲ့သည်။

“ကိုကြည်သိန်း တွေ့လား၊
အရင်မီးရထားတိုက်မှုတုန်းက
သွေးတွေချင်းချင်းနီနေတာ၊ အခု
ဟာ သွေးသိပ်မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ၊ မီး
ရထားကြိတ်လို့ ခြေတွေလက်တွေ
ပြတ်သွားတာတောင် သွေးသိပ်

မထွက်ဘူး။ တကယ်ဆို အိုင်ထွန်း နေရမှာ”

“နောက်တစ်ခု ရထား ပေါ်တ လိမ့်ကျပြီး ရထားအကြိတ် ခံရတဲ့ပုံလည်းမဟုတ်၊ မှောက် လျက် လဲ နေတုန်း ဖြစ်တာ၊ ဒီလိုမှောင်မိုက်တဲ့ နေရာမျိုးကို အချိန်မတော်သွား သင့်တဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူ သေရတာ ဆန်းသလိုလိုပဲ ကိုကြည့်သိန်း”

“ဆရာတည့်တည့်ပြောမှ ကျွန်တော်လည်း ရေးရေးသဘော ပေါက်တော့တယ်၊ ရထားတိုက် သေတာလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြိုတာ လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်တယ်”

“လူသတ်မှု.....”

ကျွန်တော်တို့ အခင်းဖြစ်နေ ရာက ပြန်အထွက် ကာလမ်းဘေး တွင် မာလကာသီးသုံးလုံးတွေ့ရ သဖြင့် စက်ဘီးခြင်းထဲ ထည့်ယူ လာခဲ့သည်။ လူသတ်မှုဆိုလျှင် သေသူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်သည် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အပူတပြင်း စုံစမ်းရတော့မည်။

တာဝန်မှူးထွက်ပြီး ကိုယ့် ကိစ္စ မလုပ်ရပါ။ ရဲစခန်းသို့ပြန် ရောက်ပြီး စခန်းမှူး ဆရာကျော် ကိုရှာသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးသွားနေ၍ မတွေ့ပါ။ ကိုကြည့်

သိန်းကို သေသူအားရိုက်ထား သော ဓာတ်ပုံများ အမြန်ကြေးနှင့် ကူးရန် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး စေ လွှတ်လိုက်၏။

အမှုစစ်အခန်းတွင် သေမှု သေ ခင်းထူးခြားချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဦးကြည်မောင် ကို ကျွန်တော် မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဆရာဦးကြည်မောင်သည် ကျွန် တော်တို့ထက် တစ်နှစ်စော၏။ အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ ပြောဆိုဆွေး နွေးမှုများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ် လုပ် သံလမ်းပေါ် မှောက်လျက် သေနေသည့်မြင်ကွင်းကို မြင်နေ မိပါသည်။ ငါးရိုးမျက်၊ လက်တို ဆိုသလို သွေးရိုးသားရိုးသေခြင်း မဟုတ်နိုင်သည်ကို စဉ်းစားနေမိပါ သည်။ သူတစ်ပါးလက်ချက် ကြောင့် ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ် အချိန်က၊ ဘယ်လိုသေသွားသည် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ဆရာကျော်နှင့်တွေ့ရာ သေ မှုသေခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အစုံ အလင် ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့သည်။ ဆရာကျော်ကတော့ အထောက် အထားခိုင်လုံအောင်လုပ်ရန် ညွှန် ကြားခဲ့သည်။ သေသူကို သိရန်လို ၍ စခန်းအားလုံးကိုစုံစမ်းရန်၊ တိုင်း ဒေသကြီး ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ ကိုတင်ပြရန် ညွှန်ကြားပါသည်။

သေသူကိုသိတော့မှ သေသူ ရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာမှုနောက် ကြောင်း လိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း ဆရာကျော်က ပြောပြ ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သတ်တဲ့သူက ဘာကြောင့်သတ်ခဲ့ မီးရထားသံလမ်းပေါ် ပစ်ထား သနည်း။ တစ်ယောက်တည်းထား ဘယ်နှယောက်ပါသနည်းဆိုသည် ကို တွေးရသည်မှာ စုံလို့ပါ။

အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ကာ သေ သေခင်းမှ လူသတ်မှုပြောင်းလဲခဲ့ စစ်ဆေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် အမှုကြီး တက်သည့်သဘော ဖြစ်သွားလျှင် လည်း မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့ အမှုစစ်တစ်ယောက်အနေနှင့် အဖျားတက်၊ အမှည့်ရုန်းခိုးဖြင့် စဉ်းစားရမိပါ။

မရောင်ရာ ဆီလူးသည် ပြောပြော သေမှုသေခင်းကို ငိတ် သိမ်းရဖို့ထက် လူသတ်မှုပြောင်း တရားစွဲတင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဝါသနာအရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တာဝန်အရ ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမည်ပဲလေ။ ဒီလို ရဲလုပ်ငန်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အိပ်မက်ကမ္ဘာပါပဲလေ။

ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုအနေဖြင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီး ဝင်း

www.burmeseclassic.com

ခြင်ထံ အစီရင်ခံစာတက်ပါသည်။
ဒုတိယ(၄) တိုင်းဒေသကြီးသို့လည်း
စာပို့သမားဖြင့် အမြန်ပို့ပါသည်။
သခင်က ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ဒုတိယ
ရုံးခွဲထားပါသည်။ ရင်ခွဲစစ်ဆေး
ချက်ယူသည့်နေရာသို့လည်း ပြေး
ရသေး၏။

တစ်ဖန် ပန်းဘဲတန်း၊ လ
သာ၊ ဗိုလ်တထောင်ရဲစခန်းများ
သို့သွားပြီး နယ်ထိန်းများနှင့် တွေ့
ဆုံကာ သတင်းပေးရသည်။ ပုဇွန်
ဘောင်၊ ဒေါ်ပုံ၊ သာကေတသို့
သည်း နေ့ချင်းရောက်အောင်
သွား ရ၏။ တာမွေ၊ စမ်းချောင်း၊
အုံရောက်သောအခါ မိုးပင်ချုပ်
သွားတော့သည်။

အမှုစစ်များသည် ဝီရိယမပါ
လျှင် မဖြစ်ပါ။ ပျင်းသည့်စိတ်၊ ပင်
ပန်းသည်ဆိုသည့်စိတ်လေး ခဏ
မွေးမိခဲ့လျှင် ခြေလှမ်းမှာ များစွာ
နောက်ကျသွားပေလိမ့်မည်။ ရဲ
ခန်းချင်း ပူးပေါင်းမှ အမှုများ
အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ
သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်
လုပ်၍ မရပါ။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မြို့မရဲစခန်း၌ အမှုစစ်အချင်းချင်း
ကူညီကြမြဲဖြစ်၏။ နယ်ထိန်း၊ အမှု
စစ်များလည်း ညှိနှိုင်းကြမြဲဖြစ်၏။

နောက်နှစ်ရက် တန်းစီပြီး
ကျွန်တော်သည် ရဲစခန်းရှေ့
ထက် ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကော်ဖီ

မှာပြီး ဆိုင်ဘေးမှ မုန့်ဟင်းခါးကို
မှာစားနေသည်။ စခန်းထဲပြန်
သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏
အမှုစစ်စားပွဲရှေ့၌ မိန်းကလေး
ချော ချောတစ်ယောက်ထိုင်၍
ကျွန်တော့်ကိုစောင့် နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ လယ် တီပဏ္ဍိတ၏
မယ်ဘွဲ့တေးထပ်ကို ကျွန်တော်
ရွတ်မိ၏။

“စေ့စေ့ကြည့်မရဲပါတယ်၊ ဝဲ
အပြာဝတ်လဲနှင့်၊ ညွတ်ခနဲဇော
သိမ့်သိမ့်ခုန်၊ ကြောဖိမ့်ဖိမ့်တုန်”
လောက်သည့် အလှပိုင်ရှင်လေး
ဖြစ်သည်။ ပျိုမျစ်နုနယ်သည့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်။ အသက်က
ရှိလှမှ အစိတ်ပေါ့။ ကျွန်တော်
သူ့ကိုမသိပါ။

“ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ် တိုးမြင့်
ပါ၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ရွှေဖူးတင်ပါ၊
သယ်န်းကျွန်း၊ ၆/တောင်ရပ်ကွက်
မှာ နေပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကို
ပျောက်နေလို့ လိုက်စုံစမ်းတော့
တာမွေရဲစခန်းက ဆရာ့ဆီလွှတ်
လိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပျောက်တာလဲ၊
ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မအစ်ကိုက မှော်ဘီက
ဦးလေးဆီ သွားလည်ရာက ပြန်
လာပြီး အိမ်ပြန် မရောက်
လာတာပါပဲရှင်၊ ဒီနေ့မနက်မှ

ဦးလေးရောက်လာပြီး အစ်ကိုပြန်
သွားတာ လေးရက်ရှိပြီပြောလို့
ပျောက်နေမှန်းသိရတာပါ ဆရာ”

“ခင်ဗျားအစ်ကိုလားတော့
မသိဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်
က ရုတားတိုက်ခံရတဲ့ အလောင်း
တစ်လောင်းတော့ရှိတယ်၊ ရေခဲ
တိုက်ကိုလည်း တစ်ပတ်လောက်
ထားပေးဖို့ ပြောထားတော့ ရှိဦးမှာ
ပါ၊ ခင်ဗျားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်
တော့်ဆီမှာ ဓာတ်ပုံလည်းရှိတယ်၊
ကြည့်မလား”

“ကျွန်မ ကြည့်ရဲပါတယ်၊
ကြည့်ပါ့မယ်ရှင်”

ကိုကြည့်သိန်းက ဓာတ်ပုံ
ထုတ်ပြလိုက်ရာ ရွှေဖူးတင်က.....

“အစ်ကိုမင်းချစ်ရဲ့ အဖြစ်ဆိုး
လှချည်လား”

ထိုသို့အော်ချလိုက်ပြီး သိမ့်
သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးလိုက်ရာ
ကျွန်တော်တို့အမှုစစ်အရာရှိများ၏
ရင်ထဲသို့ပါ အပူကူးစက်ခံစားလိုက်
ရသည်။

သေသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်
ကြောင်း ရုပ်မည်အတည်ပြုသည့်
ကိစ္စ ပြတ်သွားပေပြီ။ ဝမ်းသာ
သော်လည်း အမှုသည်ရှေ့ ဣန္ဒြေ
ဆည်ထားရ၏။ ရွှေဖူးတင်အား
ရေခဲတိုက်သို့ လိုက်ပို့လိုက်သလို၊
ကိုမင်းချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မရွှေဖူး
တင်အားမေးမြန်းရာ ပြည့်စုံ

ပါသည်။ မှော်ဘီကပြန်လာသည့် အနေအထားကိုသာ သူမသိ။ ရွှေဖူးတင် ဦးလေးဆိုသူကို ရဲစခန်း သို့ပို့ပေးရန် မှာကြားလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ကိုမင်းချစ်၏ သေမှုသေခင်းကို စိတ်ဝင်စားသည် နှင့် အပြန်အလှန် စဉ်းစားနေ မိပြန်သည်။ အခင်းဖြစ်ညက တယ်လီဖုန်းနှင့် ရထားတိုက် သည့် အကြောင်း သတင်း ပေးသူ၏အသံကို ပြန်လည် ကြားနေမိ၏။

တာဝန်မှူးကို ဖုန်းပြော သည့် အသံမှာ တာဝန်သိပြည် သူတစ်ဦးနှင့်မတူဘဲ ရထား တိုက်သေသည် သတင်း ဖြစ်ပေါ်လာရန် လုပ်ကြံ သတင်းပေးခဲ့သည်ဟု ခံစား နေခဲ့မိပါသည်။ သံသယ ပါးပါးလေးဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ရွှေဖူးတင်နှင့်တွေ့ သောအခါ သံသယမှာ ခိုင်မာသွား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၈/တောင် ရပ် ကွက် ၊ သယံဇာတကျွန်းနေသူ ကိုမင်းချစ် သည် မှော်ဘီမှပြန်လာရာမှာ မလ္လာကုန်းဘူတာအလွန် မှောင်ရိပ် သံလမ်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲ တာမျိုး မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပါ။

ဝေဖန်တင်ပြ ချက်များကို စခန်း မှူး ဆရာကျော်က ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူး ပြောဆိုသည်။

“အမှု စစ် လုပ် ငန်း ကို ဗိုလ်တိုးတို့လို စိတ်ဝင်စားဖို့လို မယ်” တဲ့။

အမှုစစ်အချို့က ကျွန်တော် နှင့်ကြိုကြည်သိန်းအတွဲကို ပြော လေ့ ရှိ သည်မှာ ‘အလုပ်မရှိ ကြောင် ရေချိုး နေတာလား၊ ရထားတိုက်တာများ အင်း ကွက်(စ်)လုပ်ပြီး တရားရုံးတင်

လိုက်ပြီးတဲ့ဥစ္စာ’ တဲ့။ ကျွန်တော်က လုပ်ချင်သည်ကို သဘောပေါက် အောင် လုပ်နေရမှ ကျေနပ်၏။

သေသူ ကိုမင်းချစ်၏ဦးလေး ဦးဆောင်းတင်ကို ရွှေဖူးတင်က ခေါ်လာခဲ့သည်။ စစ်လိုက်တော့ ကွင်းဆက်ကိုတွေ့နေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေဖို့ ကြံစည် သူမဖြစ်နိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ ငံပြာ ရည်စက်ရုံရှိ အဒေါ်ထံ ငွေငါး ထောင်ပို့ခိုင်းခဲ့သည် ကိုလည်းကောင်း သိခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ သေသူ၏ဆံ ပင်တွင် စွဲထင်ရောက်ရှိ နေသည့် အနံ့အသက်ဆေး တို့မှာ မည်သည့် ဆေးများ ဖြစ်သည်ကို မှုခင်းတပ်ရဲ့ (စီအိုင်ဒီ)သို့ ကျွမ်း ကျင်သူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက် ရရှိရန် အမြန်ပေးပို့ တောင်းခံထား ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အမှုစစ် နယ်ထိန်းအဖွဲ့ ထင်မြင်ချက် အတိုင်း စီအိုင်ဒီက ပြန်ကြား လာပါသည်။

ကားမှုတ်ပေါင်းဆေး သဖြေ သီးမှည့်ရောင်ဟု ပါရှိ၏။ မြို့နယ် အများအပြားကို ကျွန်တော် ငါး တိုအောင် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ (၉) မြို့နယ်ရဲစခန်းတွေဆီ အရောက်

www.burmeseclassic.com

သွားပါသည်။ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဆီးကြိုအကူအညီပေး၍ အမောပြေရပါသည်။ ကျေနပ်ရသည်။ ကားဆေးမှုတ်ဆိုင်တွေစုံအောင် သွားရသည်။ အခင်းဖြစ်သည့်နေ့က မှုတ်ဆေးမှုတ်ပေးသည့် ဆိုင်တွေသာများသည်။ ပေါင်းဆေးမှုတ်ပေးသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ နှစ်ဆိုင်သာ တွေ့ပါသည်။

တွေ့သည့် ဆိုင်ကလည်း သပြေသီးမုည့်ရောင် ပေါင်းဆေးမှုတ်ပေးခြင်းမဟုတ်။ အဖြေတစ်ခု ထွက်ဖို့ရန် ကျွန်တော် ဖွဲ့ရှိဖို့လိုအပ်သည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိုးဆော်မိ၏။

ဒီနေ့မှ တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရွှေလင်းယုန်ဆေးမှုတ်ဆိုင်တွင် သပြေသီးမုည့်ရောင်ပေါင်းဆေးမှုတ်ပေးလိုက်သည့် ကားနံပါတ်ရသည်။ ကိုကြည်သိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရင်နှင့်အောင်ဝမ်းသာမိသည်။ အမှုပေါ်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့သို့ စုံစမ်းရာ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာန(ကညန)၌ စိစစ်ပြီး ပြန်ကြားခဲ့သည်။ လသာမြို့နယ်၊ တျားကြီးလမ်း၊ အမှတ်(--)မှဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် နယ်ထိန်းဆရာသန်းထွန်းကို ဆရာတင်ပြီး

ဒတ်ဆန်း၊ ဆလွန်းကားမှာ
စည်သူထွန်းထွန်း
မောင်းနှင်သောကားဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။
အိမ်ရှင်ဒေါ်မိုးလှိုင်အား
အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့်ရှင်းပြပြီး
ထိုကားကို
စစ်ဆေးခဲ့သည်။
စည်သူထွန်းထွန်းက

လသာမြို့နယ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ဆရာသန်းထွန်းမှာ ဆက်ဆံရေးကောင်းပြီး စွမ်းရည်ရှိသော နယ်ထိန်းအရာရှိဖြစ်၏။

“အိမ်ချိန်မှ ငှက်စုံတယ်” ဟု ဆရာသန်းထွန်းကပြောသည်။ သူစိစဉ်သည့် အတိုင်းသွားကြသည်။ ကျုံးကြီးလမ်း၊ ထိုအိမ်ကိုကြည့်ရာ ထိုအိမ်မှကား ပြန်လာခြင်းမရှိသေးပါ။ မျက်စောင်းထိုးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြည်သိန်းက ကော်ဖီ ပူပူ၊ နံပြားထော

ပတ်သုတ်စား သောက်သော်လည်း လသာနယ်ထိန်းနှင့် ဆရာသန်းထွန်းတို့က ရေခွေးကြမ်းကိုသာ အပန်းပြေ သောက်နေကြ၏။

စား၍မကုန်ခင်တွင် သပြေသီးမုည့်ရောင် ဒတ်ဆန်းဆလွန်းကား ထိုအိမ်ရှေ့ရပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လသာရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းအား ရပ်ကွက်လူကြီးများခေါ်ခိုင်းရာ ခဏအကြာတွင် ရောက်လာကြ၏။ အိမ်ဝင်းထဲဝင်လိုက်ကြသည်။

ဒတ်ဆန်း၊ ဆလွန်းကားမှာ စည်သူထွန်းထွန်း မောင်းနှင်သော ကားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အိမ်ရှင် ဒေါ်မိုးလှိုင်အား အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြပြီး ထိုကားကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ စည်သူထွန်းထွန်းက ‘ဘာဆိုင်လို့ သူများအိမ်ထဲ ဝင်စစ်တာလဲ’ ဟု မချေမငံဆက်ဆံခဲ့သည်။ မိခင်ကြီးက ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ရင် စစ်ပါစေဟု နှစ်သိမ့်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် စည်သူထွန်းထွန်းထံ ပေးပို့ထားသောစာများကို တွေ့ရသည်။

စာအိတ်ပေါ်တွင် တွေ့ရသော လက်ရေးအရ မဝေဝေထံမှ ပေးပို့သောစာများဖြစ်ကြောင်း ကိုကြည်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို

ကပ်ပြောသည်။ အခင်းဖြစ် နေရာမှ တွေ့သော ပတ်ကား ဖောင်တိန် အဖုံးတွင် ရေးထား သည့် ‘ဝေဝေ’ဆိုသည့် စာလုံး လေးများကို ကျွန်တော် သတိရ လိုက်၏။

ဆရာသန်းထွန်းက မျက်မှန် တပ်၍ ကားရှေ့ပိုင်းကို စစ်ဆေး နေသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ မှန် ဘီလူးကို ထုတ်ကြည့်ပြန်၏။ ဘောနက်ပေါ်တွင် ဆံပင်မွှေးသုံး ပင်ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် ကားဘီးများကို လိုက် ကြည့်သည်။ စည်သူထွန်းထွန်း အား ရှေ့ဘီးများကို ဂျိုက် ထောက်ခိုင်းလိုက်၏။ ကားက ‘ဇ’အက္ခရာပေမယ့် Radial Fire Stone အမျိုးအစားဘီးတွေဖြစ် သည်။ တာယာပန်းလှိုင်းများ ငါး မူးခန့်ရှိသေးသည်။

ကားဘီးများအောက်တွင် သတင်းစာစက္ကူများ ဖြန့်ခင်းပြီး တာယာပန်းလှိုင်းများကြားတွင် တုတ်ကိုထောက်ပြီး ဘီးကိုလှည့် လိုက်သည့်အခါ တာယာပန်းလှိုင်း ကြားရှိ အမှိုက်သရိုက် အညစ် အကြေးများ အကုန်ထွက်လာ သည်။ နောက်ဘီးပါ ဂျိုက် ထောက်ပြီး ရှေ့ဘီးအတိုင်းလုပ် သည်။ ပြီးတော့ သတင်းစာစက္ကူ များပေါ်ရှိ အညစ်အကြေးများကို

စုစည်းလိုက်ပြီး သက်သေလူကြီး များနှင့် စည်သူထွန်းထွန်းအား ခေါ်ပြလိုက်၏။

“မာလကာသီးစေ့တွေ တွေ့ တယ်မဟုတ်လား၊ မာလကာသီးနဲ့ တွေ့ နံတယ်မဟုတ်လား”

စည်သူထွန်းထွန်း၏ တင်းမာ သောအသံ ပျော့ပျောင်းသွား သည်။ အသံမထွက်တော့။ ဘော နက်ပေါ်က ဆံပင်မွှေးများကို လည်းပြသည်။ ကျွန်တော်ကပင် သူ့မိခင်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ ကို ရှင်းပြရသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ တကယ် တော့ သေသူ ကိုမင်းချစ်ဟာ ရထားတိုက်လို့သေတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဟောဒီ သပြေသီးမှည့်ရောင် ဒတ်ဆန်းဆလွန်းကားတိုက်လို့ သေရတာပါ။ ကိုမင်းချစ်ကို ကျွတ် ကျွတ်အိတ်နစ်ထပ်လုပ်ပြီး မာ လကာသီးအပြည့် ထည့်ပေးလိုက် တယ်ဆိုတာလည်း မှော်ဘီက သူ့ ဦးလေး ဦးဆောင်းတင်က ထွက် ဆိုထားသလို ကျွန်တော်တို့ကိုယ် တိုင်ကလည်း ဒီကားနဲ့တိုက်တဲ့ နေရာ မလွှဲကုန်းဘူတာ အလွန် ကားလမ်းဘေးက မာလကာသီး သုံးလုံးတွေ့လို့ သိမ်းထားတာရှိပါ တယ်။ ခုလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူကိုတိုက်ရင်း မာလကာသီးတွေ ပါ ကြိတ်သွားခဲ့တာပဲမဟုတ်

လား”
ကျွန်တော်က ခဏနားပြီး အားလုံးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး နောက် ဆက်ရှင်းပြခဲ့သည်။

“သေသူကိုမင်းချစ်ရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ဆေး အရောင်နဲ့ ဒီကားဆေးအရောင် ဒီ ဆံပင်တွေကို ဓာတုဗေဒဝန်နဲ့ လိုက်ရင် တိကျတဲ့အဖြေ ထွက် လာမှာပါ။ ပြီးတော့ သေသူရဲ့အနီး အနားကတွေ့ခဲ့တဲ့ ‘ဝေဝေ’လို့ရေး ထားတဲ့ ပတ်ကားဖောင်တိန်အဖုံး အကြမ်းပေမယ့် ပတ်ကားဖောင်တိန် အကျိုးအပဲ့တွေက ဒီစာအိတ်ထဲ မှာရေးထားတဲ့ ‘ဝေဝေ’နဲ့တူနေ ကလေး ပြင်ဦးလွင်ကပေးပို့ထား

www.burmeseclassic.com

အဆိုတာ မငြင်းနိုင်ဘူးလေ၊ စာ
အမှာလည်း ရေးထားတယ်”

လသာရဲက စည်သူထွန်း
ထွန်း၏မိခင်မှာ ကျောင်းဆရာမ
ဦးဟု မိတ်ဆက်ပေးထားသည်။

ဆရာမကြီးက သားဖြစ်သူအား
ဥပဒေအခြေအလွှာ မိဘကို ဦးစွာ
ပြောဖို့လိုကြောင်း ဆုံးမနေ၏။

အမည်ဘေး ပြေးတွေ့ဖို့ သား
ဖြစ်သူအား ပြောဆိုသည့်အပြင်
သားကတည်းက ပီပီသသ ဆုံးဖြတ်

ဆောင်ရွက်တတ်စေရန် မှာကြား
နေသည်။ စည်သူထွန်းထွန်းက
ဘေးနှင့်တကွ ရဲစခန်းတွင်

အစမ်းခံရမည်ဖြစ်ရာ မိခင်ကြီး
အား ဦးချကန်တော့နေခဲ့သည်။
ဆရာမကြီးမှာ မျက်ရည်

စမ်းစမ်းနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာ
ဆောင်ညွှန်မြို့မရဲစခန်းသို့ ပြန်
လာကြသည်။ သက်သေခံမော်

ဆာကားကို ဂါတ်စာရေး တပ်
ကြပ်ကြီး အောင်တုထံ မှတ်ပုံတင်
ပျ ရေးသွင်းအပ်လိုက်သည်။

ဆရာခံ စည်သူထွန်းထွန်းအား
ဆရာခံပုံသဏ္ဍာန်၊ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်များ ရေးမှတ်သည်။

ဆက် လက်၍ မှုခင်းဆိုင်ရာ
အချက်အလက်များ ရယူခဲ့ပါသည်။

၂-၄-၁၉၈၄ နေ့သည်
မြန်မာ့သက္ကရာဇ်နီပေါဘီ ရက်တစ်
ရက်ဖြစ် သည်။ စည်သူထွန်းထွန်း
သည် နှစ်စဉ်လုပ်မြဲ ဆေးမှတ်၍
ကားအား အရောင်တင်သော
အလုပ်ကိုလုပ် ရန်သူငယ်ချင်း
ဇော်ဦးခန့်အား ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်
သည်။ ကံဌေးဦး အိမ်ရောက်နေ
ကြောင်းပြောသဖြင့် သူ့ကိုပါခေါ်
မည်ပြောပြီး စည်သူ ထွန်းထွန်း
က ကားနှင့်သွားခေါ်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို
ပုဇွန်တောင်၊ လမ်း ၅၀ သို့ သွား
ခေါ်ရသည်။ လုပ်နေကျဆိုင်ဖြစ်
သည့် တောင်ဥက္ကလာပ၊ ပန်းခြံ
မှတ်တိုင်အနီး ‘ရွှေလင်းယုန်’ကား
ဝပ်ခံရှော့ဆိုင်သို့ အရောက်သွား
ကြသည်။

မူလအရောင်လည်း သပြေ
သီးမှည့်ရောင်ဖြစ်၏။ ဝိုမိုစိုစိုပြည်
ပြည်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရန် ပြော
ဆိုအပ်ခဲ့သည်။ ပေါင်းဆေးမှတ်
ပေးရန်နှင့် အမြန်ကြေးပါယူရန်
စည်သူထွန်းထွန်းက ဆိုင်ရှင်ကို
ပြောခဲ့သည်။ ညနေ (၄)နာရီ
အစောဆုံးရမည်ဟုပြောသည်။
စောင့်ပုယူမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘော
တူကြသည်။

စည်သူထွန်းထွန်းက ပန်းခြံ
ထဲ ခဏဝင်ထိုင်နေခဲ့ရာ နေ့လယ်
စာ တစ်ခွက်စားရန် သုံးယောက်

သား ဇော်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ ‘မြန်မာ့သပြေ’စားသောက်
ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ငါကတော့ ထမင်းမဆာပါ
ဘူး”

ကံဌေးဦးကပြောသော်လည်း
သူတို့သုံးယောက်မှာ အကြံတူချင်း
ဖြစ်၏။ ဘီယာဘူးလေးများဖြင့်
တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်ဆုံးစေမည်
ဖြစ်သည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
များမှာ ခဏခဏမဟုတ်ဘဲ တစ်
ခါနှစ်ခါလောက် ထိုသို့ပျော်ရွှင်
တတ်၏။

(၉)တန်း၊ (၁၀)တန်းတုန်းက
အကြောင်းများ၊ ရည်းစား
အကြောင်းများ ပြောခဲ့ကြသည်။
အချိန်များမှာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်
ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ညနေ (၄)နာရီထိုးပြီဖြစ်
သည်။ စည်သူထွန်းထွန်းက ဆိုက်
ကားစီး၍ ရွှေလင်းယုန်သို့သွား
သည်။

ကားကိုရွေးယူလာသည်။ မြ
နန်းသပြေဇာတ်လမ်းက မဖြတ်လို
သေးပါ။ ကားကို ပါကင်ထိုးလိုက်
သည်။ သုံးယောက်သား စကား
ပြောကောင်းနေကြ၏။ စားလည်း
စားကြသည်။ သောက်လည်း
သောက်ကြသည်။

ကံဌေးဦးက သူဌေးသားဖြစ်
၏။ ပထမစောစောပိုင်း၌ စည်သူ

ထွန်းထွန်း ဒကာလုပ်သည်။ တစ်ကြိမ်ဘေလ်ရှင်းပြီး (၄)နာရီ နောက်ပိုင်း တစ်ကဏ္ဍလုပ်၏။ သူဌေးသားအလှည့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် စားသောက်ပိုင်းမှာ ပိုမြိုင်သွား၏။

“မင်းတို့အသာနေ၊ မင်းတို့နဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါမောင်းမယ်”

ဇော်ဦးခန့်က အပြန်ခရီးတွင် ကားမောင်းရန် တာဝန်ယူသည်။ မှန်ပါသည်။ သူတို့ထဲတွင် ယာဉ်မောင်းသက်တမ်း အကြာဆုံးနှင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံးမှာ ဇော်ဦးခန့်ဖြစ်၏။ ကံဌေးဦးနှင့် စည်သူထွန်းထွန်းတို့လည်း ခေါင်းတွေက ဝိုက်ဝိုက် ဖြစ်နေကြ၏။

ခရီးက ပထမ ပုဇွန်တောင်၊ ပြီးမှ လသာဖြစ်သည်။ ဇေနုအသင်းတိုက်မှ သုဝဏ္ဏဘက်သို့ ချိုးကျွေသည်။ လမ်းဆုံမီးပွိုင့်မှ ပုသိမ်ညွန့်၊ အေပီစီဘက်သို့ ချိုးကျွေမောင်းနှင်သည်။ လမ်းမကြီးရောက်သောအခါ ကားများရှင်းနေသည်။

မှောင်ရိပ်ချိန်ဖြစ်၍ လမ်းမီးများ လင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ပွင့်ကောင်းငါးပိင်ပြာရည်စက်ရုံအနီးတွင် အသောကခုံးတံတားပေါ်မှ မီးထိုးပြီးဆင်းလာသော ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ရ၏။

အဆင်းဖြစ်ပြီး ဝိတ်များသော ကားကြီးက ရှေ့မီးများမှိတ်ခြင်း မရှိပါ။ ဇော်ဦးခန့်မှာ ကားကြီးကို ခက်ခဲစွာရှောင်ရသည်။ တားမီးများထိုး ထားသောကြောင့် ဘာမျှ မမြင်ရပါ။ ကားကြီးက အသံကျယ်ကြီးနှင့် ကျော်သွားစဉ် ကိုယ့်ကားရှေ့တွင် ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ကိုဆွဲကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

ဝဲဘက်ရှောင်ရန်လုပ်သည်။ လုံးဝနောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုလူအား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပင် တိုက်မိသွား၏။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ အလုံးများ လွင့်ထွက်သွားသည်။ စည်သူထွန်းထွန်းတို့အား လုံး အမူးပြေသွားသည်။

စည်သူထွန်းထွန်းက ဒဏ်ရာရသူကို ဆေးရုံပို့ရန် သတိရသည်။ ဆင်းကြည့်သောအခါ အဖြစ်က မြန်ဆန်လွန်းသည်။ အတိုက်ခံရသည့်သူမှာ အသက်မရှိတော့။ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲဟုတွေးကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ ကြောက်နေကြသည်။ ဇော်ဦးခန့်က ကားစက်သတ်ပြီး အတိုက်ခံရသူကို မပါသည်။ စည်သူထွန်းထွန်းနှင့် ကံဌေးဦးတို့ပါ ဝိုင်းမကြသည်။

သစ်ပင်အောက်သို့သယ်သွား

ပြီး ချထားခဲ့ကြသည်။ သံလမ်းဖြင့် နေ၍ သံလမ်းပေါ်တင်ထားခဲ့ကြသည်။ ကံကောင်းသည်က ကာသွားကားလာ၊ လူသွားလူလာ မတွေ့ပါ။ ကားပေါ်အမြန်ပြန်တက်ကြသည်။ ဇော်ဦးခန့်သာ ကားဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

အသောကခုံးတံတားအတတ်၌ ကားမောင်းတက်နေစဉ် ရေညှိသံ ကြားကြရသည်။ မြို့ထဲ နောက်ဆုံးရထားဟုထင်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ တိုးကြောင်ဆေးဘက်မှလာသော ရထားကြီးကြောင်း သိရသည်။ ထိုနေရာက ပြန်မကြည့် ခဲ့ပါ။

လမ်း ၅၀ တွင် သူငယ်ချင်းများ ဆင်းကြသည်။ စည်သူထွန်းထွန်းက ကားမောင်း၍ အိမ်ပြန်သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မနေဘဲ နောက်ရက်တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး စည်သူထွန်းထွန်းအိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

မနေ့ညက ဇော်ဦးခန့်မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ရဲစခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ငြောကြောင်း ပြောပြသည်။ စည်သူထွန်းထွန်း၏ ပတ်ကားဖောင်ထဲသို့ လေး ထိုနေရာတွင် ကျတော်သည်ကို သတိမထားမိဘဲ ပျောက် ၍ရှာနေမိခဲ့သည်။

ညီသူထွန်းထွန်းက ဖြစ်
ချက်ခွဲသောက်စွနှင့်ပတ်သက်၍
ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ဆိုခြင်း
ဟုတ်။ အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်ဦးခန့်နှင့် ကံ
ညီဦးတို့ကို သွားခေါ်မည်ဆိုလျှင်
ညီသူထွန်းထွန်းက လိုက်ပြန်နိုင်
သည်ဟုပြော၏။ သူငယ်ချင်း
များနှင့် အပျော်လွန်ခဲ့မှုကြောင့်
ဘားနှင့်အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျ
သွားသဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်ရကြောင်း
နောင်တစကား ပြောဆိုနေခဲ့၏။

မူခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)မှ
ခြွန်ကြားချက်တွင် ကားဘော
ဇာတ်တွင် တွေ့ရသည်ဆံပင်
သည် သေဆုံးသူကိုမင်းချစ်၏
ဆံပင်ဖြစ်ကြောင်းပါရှိသည်။
မင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး၏
ဆေးစာတွင်လည်း သေသူမှာ
အေးရထားကြိတ်၍ သေဆုံးခြင်း
ဟုတ်။ မူလကပင် သေဆုံးပြီး
ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊
သေဆုံး ရခြင်းအကြောင်းမှာ ဦး
ဆင်းကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း
ဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည် တရားခံ

သုံးယောက်အား စစ်ဆေးပြီး မြို့
နယ်ဥပဒေရုံးသို့ ဥပဒေအကြံပြု
ချက် တောင်းခံသည်။ မြို့နယ်ရုံး
သို့လည်း အမိန့်နာခံတင်ပြသည်။
အမှုကို သေမှုသေခင်းအမှုမှ
ရာဇဝတ်မှု ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ပြီး
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄(က)

အရ တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။ မြို့
နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်
သောအခါ ကိုယ့်တူ၊ ကိုယ့်သား
အရွယ် လေးများကို အကျဉ်း
ထောင်ထဲပို့ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်
တော်ရော၊ ကိုကြည်သိန်းပါ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသည်။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

တရားရုံးမှ စီရင်ချက် (Judge-
ment) ချမှတ်သောအခါ တရားခံ
ဇော်ဦးခန့်တစ်ယောက်တည်းသာ
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

စခန်းမှူးကခေါ်သဖြင့် သွား
ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဆရာ
ကျော်၏နာခေါင်းပေါ်မှ
မဲ့ကြီးကို ကြည့်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ကြည့်နေ
လိုက်သည်။ ဆရာကျော်
ကမူ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်ကိုခေါ်ပြီး 'ဦးရဲ့
စားနဲ့ ဦးဒိန်းဒေါင်'ဟု
နောက်ပြောင်နေခဲ့သည်။
ဘောင် ဝင်ပြီးသား သေမှု
သေခင်းကို ကျားကုတ်
ကျားခဲ လုပ်ခဲ့ကြ၍ဖြစ်
သည်။ ဒီအမှုနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ဆရာကျော်က
သံဝေဂစကား လေးများ
ပြော နေပါသေးသည်။

“ဘီယာဖြစ်ဖြစ်၊ အရက်ဖြစ်
ဖြစ်ဆိုးကျိုးချင်းက အတူတူပဲ
နော်”

တိုးမြင့်

ချော့ယဉ်ချစ် ငွေသိစွဲ

နေ့သစ္စာ

ချောယဉ်ချစ်

တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသောကား...
ကားက ခရီးသည်တင်အဝေး
ပြေးကား။

အဲယားကွန်းဖွင့်ပေးထား၍
အလုံပိတ်ကားထဲတွင် ဆောင်း
ကာလအရသာက အလိုလိုပေါ်လာ
သည်။

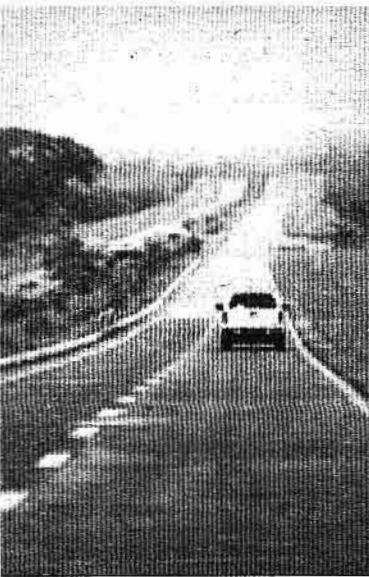
ဆောင်းကာလ၏အရသာကို
ဇန်တီးပေးထား၍ ခရီးသည်များမှာ
ဖင်ပန်းစိတ်များ ပျောက်နေခဲ့ကြ
သည်။

အဝေးပြေးခရီးသည်တင်ကား
ထဲတွင် ခုံအပြည့်၊ နေရာအပြည့်။
အချို့က မိသားစုလိုက်၊ အချို့က
အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းများ
နှင့်။ အချို့က စီးပွားရေးလုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်များနှင့်။

အဖော်နှင့် ခရီးသွားလာနေ
ကြသူများက ကားထဲတွင် စကား
တပြောပြောနှင့်။ အကျယ်ကြီးတော့
မဟုတ်။ ယာဉ်မောင်းက ခရီး

သည်များ အပန်းပြေစေရန် ကား
ကြီးအတွင်း ဒရိုင်ဘာ၏နောက်
ကျောဘက်၌ တပ်ဆင်ပေးထား
သော တီဗွီမှ ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းကို
ဖွင့်ပြနေသည်။

တီဗွီစက်ကို ရှေ့မတပ်ဆင်
ဘဲ ဒရိုင်ဘာ၏နောက်ကျော၌ တပ်
ဆင်ပေးထားခြင်းမှာ ကားမောင်း
နေသော ဒရိုင်ဘာ၏စိတ်ကို ရှုပ်
ထွေးမှု၊ အာရုံလစ်ဟင်းမှု မရှိစေ

ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။

မောင်းနှင်နေသောကားက
ကန့်သတ်မိုင်နှုန်း (၆၀)ထက်
မလျော့ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ချိန်
သောကာလက ရန်ကုန်-မန္တလေး
ခရီးသည်တင် အဝေးပြေးကားကြီး
များသည် မိုင် (၁၀၀)ကျော်ထိ
မောင်းကြသည်။ ယာဉ်မတော်
တဆူနှင့် လူအသေအပျောက်တွေ
များလာသည့်အတွက် သက်ဆိုင်
ရာမှ ကန့်သတ်လိုက်သဖြင့် ယခု
ကဲ့သို့ မိုင်(၆၀)နှုန်းဖြင့် မောင်းနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားကြီးထဲတွင် အဖော်မပါ
ဘဲ တစ်ဦးတည်းလိုက်လာသည့်
နေ့သစ္စာဆိုသော မိန်းမလှလေးမှာ
ရင်ထဲတွင် အပူမီးများတောက်
လောင်နေ၍ ကားကြီးထဲမှ အအေး
ဓာတ်က သူမ၏အပူကို ကူညီငြိမ်း
သတ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပေ။

နေ့သစ္စာ၏အသက်မှာ (၁၂)
နှစ်ကျော်ရှိသောရှိသေးသည်။

နေ့သစ္စာသည် ရန်ကုန်

တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေဆဲ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်၏။

သူမသည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ညောင်လေးပင်မြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ တောင်သူလယ်သမားဖြစ်သည်။ လယ်ဧက ၃၀ တွင် စပါးစိုက်ပျိုးပြီး နို့စားနွားကောင်ရေ (၅၀)ခန့် မွေးမြူထား၍ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ဖြစ်သည်။ နွေသစ္စာတွင် အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ ညီမနှစ်ယောက်ရှိသည်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မိဘများနှင့်အတူ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရင်း ငါးမွေးမြူသည်။ ဒုတိယအစ်ကိုက လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရင်း ဥစားကြက်မွေးသည်။ ညီမနှစ်ဦးတို့က ပညာသင် အထက်တန်းကျောင်းသူများဖြစ်သည်။

နွေသစ္စာ၏ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းသည် ရိုးသားစွာလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူများဖြစ်၍ အပူအပင်ကင်းလှသည်။ ဘာသာတရားကိုလည်း ကိုင်းရှိုင်းသည်။ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုကို နှစ်သက်ကြသူများမဟုတ်။ မွေးမြူရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်သော်လည်း အရက်သေစာကင်းသည်။ ရံဖန်ရံခါမျှသာ သောက်တတ်ကြသည်။

နွေသစ္စာမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံသူ မိသားစုအတွင်းမှ ဆင်းသက်

လာသူဖြစ်၍ အခက်အခဲနှင့် ဘဝတစ်ခု၏ ရုန်းကန်ကြိုးစားရပုံများကို နားလည်သူမဟုတ်။

နွေသစ္စာသိသည်မှာ အလှဆုံး၊ ခေတ်အဆန်ဆုံးသော အဝတ်အထည်ကို ထည်လဲဝတ်မည်။ ရွှေငွေ၊ ရတနာ အမြဲပြည့်စုံနေရမည်။ ငွေကိုလိုသလို သုံးစွဲနိုင်ရမည်။

သို့သော် သုံးစွဲသောငွေကို မည်သို့ရှာဖွေရသည်ကို သူမက လုံးဝမသိ။ လိုချင်သောပစ္စည်းကို လိုချင်သည့်အချိန်တွင် ဝယ်ယူနိုင်ရမည်။ စားချင်သည့် အစားအစာကို စားချင်သည့်အချိန်တွင် စားနိုင်ရမည်။

နွေသစ္စာက ကြော့ကြော့မော့မော့နေ၍ ငွေကိုလိုသလို သုံးနိုင်သူဖြစ်ရမည်။ ငွေနှင့်နွေသစ္စာ ပြတ်၍မရ။ လက်ထဲတွင် ငွေရှိမှ စိတ်ရွှင်တတ်သူဖြစ်သည်။

နွေသစ္စာက ထိုသို့ စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ချမ်းသာသူ၊ ငွေကြေးခနဲဥစ္စာ ပြည့်စုံသူသာဖြစ်လိုသည်။ နွေသစ္စာအကြောက်ဆုံးမှာ မရှိဆင်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နွေသစ္စာက လမ်းဘေးတွင် ရောင်းချသော အစားအသောက်ကို အထင်သေးသည်။ ရွံရှာသည်။ မတတ်သာ၍ စားမိသည့်အခါ ၎င်းမကြိုက်သော အစာဖြစ်နေလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အားနာစိတ်မထားပေ။ သတ်မှတ်ငွေကြေးကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားတတ်သည်။

အရင်းဆုံးဆိုရသော် နွေသစ္စာသည် လောကဓံအကြောင်းကို သိသူမဟုတ်။ သူမ သိသည်မှာ အဆင့်မြင့်မြင့်နှင့် ချမ်းချမ်းသာသာ နေလိုမှုသာဖြစ်သည်။

အချို့ကမူ သူမကို ဘဝမေ့သူ၊ အောက်ခြေလွတ်သူဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။

နွေသစ္စာကလည်း လုံးဝမှီခိုလိုက်သူဖြစ်၏။ သူမ၏ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

ဆင်းရဲသူကို အပေါင်းအဖော်မလုပ်။
ချမ်းသာသူနှင့် ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်ကြီး
သူများ၏ သားသမီးများနှင့်သာ
အပေါင်းအသင်းလုပ်လေ့ရှိသည်။

တကယ်တော့.....

နွေသစ္စာ၏မိဘများသည်
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များ၊ ကုန်သည်ကြီး
များ၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန် ကြီးမားသူ
များမဟုတ်။ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် မြေ
ကြီးကို အမှီသတ်ပြုရသော ကုန်
ထုတ်လုပ်သူများသာဖြစ်သည်။
ထုတ်လုပ်ကုန်ကြောင့် ငွေကြေး
ပြည့်စုံသူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် မွေးမြူ
ရေးလုပ်ငန်းသည် ရာသီဥတုပေါ်
လည်းမှီခိုရသည်။ ရာသီဥတုဖောက်
ပြန်၍ မိုးခေါင်လျှင် အပျက်အစီး
များသည်။ ရေကြီးလျှင် မွေးမြူရေး
ငါး၊ ပုစွန်တို့ မွေးမြူရေးကန်ထဲမှ
ရေစီးရာသို့ လိုက်ပါသွားတတ်
သဖြင့် အရှုံးပေါ်တတ်သည်။

နွေသစ္စာက မြေကြီးနှင့် ရာသီ
ဥတုကို မှီခိုရသော အလုပ်မျိုးကို
စိတ်မဝင်စားပေ။ ပုံမှန်ငွေကြေး စီး
ဆင်းလည်ပတ်သော အလုပ်မျိုးကို
သာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဘွဲ့ရလျှင်
လခစားအလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်
စား။ မိဘမျိုးရိုးလုပ်ငန်းကိုလည်း
စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

နွေသစ္စာ၏အတွေးက စီးပွား
ရေးအတွက်သင်္ချာတွက်ကိန်းထဲ

တွင် ရှိနေသည်။ သူငယ်ချင်းများ
နှင့် တွေ့သည့်အခါတိုင်း သူမ၏
သဘောထားကို ထုတ်ဖော်ပြောပြ
လေ့ရှိသည်။

“တို့လိုမိန်းကလေးတွေကို
သဘာဝတရားက ဖန်တီးရှင်တွေ
အဖြစ်နဲ့ မွေးဖွားပေးခဲ့တာ”

“နွေသစ္စာ နင်ဘာကိုဆိုလို
ချင်တာလဲ”

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်း
ကလေးမှာ တို့မိန်းကလေးတွေကို
သာ သဘာဝတရားက ဘုန်းကံ
ရှင်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့တာ”

“ဟာ.....နင် ကလည်း
ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ နှိုင်းယှဉ်လို့မရ
တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ စွမ်း
အားသတ္တိမှာ တို့ထက်သာတယ်”

“ဟင်.....နင်က မိန်းမသား
ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမသားတွေကို
အထင်သေးတဲ့စိတ်ရှိတယ်”

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်း
သဘင်ခန်းမ၏မြောက်ဘက်၊ အင်း
ယားကန်စပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်
စုဝေးစားသောက်နေကြရင်း ပညာ
သင်ဖက်များနှင့် အငြင်းအခုံဖြစ်နေ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“မိန်းမတို့၏ဥစ္စာသည် ရူပ
ရုပ်ဖြစ်၍ ယောက်ျားတို့၏ဂုဏ်အင်္ဂါ
သည် ဥစ္စာနေပြည့်စုံခြင်းတဲ့”

နွေသစ္စာ၏အမြင်ကို သန္တာ
ခိုင်က လက်မခံပေ။

“သူ့နေရာနဲ့ သူ့တန်ဖိုးပါ
ဟာ”

“နင်ကလည်း ငါ့စကားကို
အလေးအနက်မထားချင်ဘူး။
လောကမှာ ဖိုနဲ့မဟာ အချိန်တန်
ရင် ကြင်ဖော်ဖွဲ့ပြီး ဘဝတစ်ခုကို
ထူထောင်ရတာ ဓမ္မတာမဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါက လူ
သားမျိုးနွယ် မပျောက်ပျက်ရေး၊
မျိုးဆက်သစ်နဲ့ လူ့ဘဝကို ထိန်း
သိမ်းဖို့ လူသားတာဝန်တစ်ရပ်ပဲ
လေ”

နံဘေးတွင် ငြိမ်၍နားထောင် နေသော ခင်မြတ်ထွေးက သူမ၏ အမြင်ကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ တို့လိုမိန်းကလေးတွေ ဟာ သူဌေးနဲ့ယူရင် သူဌေးကတော်၊ ရာထူးရှိတဲ့သူနဲ့ယူရင် အရာရှိ ကတော်ဆိုပြီး ချက်ချင်းဘဝပြောင်း နိုင်တယ်။ လင့်လုပ်စာကို အသင့် ထိုင်စားရုံပဲ”

“ကောင်မ ထိုင်စားရုံနဲ့ ပြီး မှာလား”

မြမြနင်း၏ အရွှန်းဖောက် စကားကြောင့် အားလုံးက ပြုံးစိစိ ဖြင့် နွေသစ္စာကို ဝိုင်းကြည့်ကြ သည်။

“ကဲ.....ငါပြောချင်တာ အဲ ဒါပဲ။ တို့လိုမိန်းကလေးတွေက အဆင့်ရွေးပြီး ဘဝကို မြှင့်တင်နိုင် တဲ့အခွင့်အရေးရှိတယ်။ ယောက်ျား သားမှန်သမျှက သူ့ခွန်၊ သူ့အား နဲ့ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးရင်း ဘဝ ကို တည်ဆောက်ရတယ်။ သူတို့ မှာ ချက်ချင်း အဆင့်ခုန်တက်ဖို့ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမရှိ ဘူး”

“တော်ပြီဟာ၊ နင့်အယူအဆ ကို လက်မခံဘူး။ တစ်ခုပဲ သတိ ပေးချင်တယ်”

သန္တာခိုင်က သတိပေးစကား ဆိုသည်။

“လင်စံရွေးမှားရင် လင်ခွေးနဲ့

ညားတတ်တယ်တဲ့။ အမြင့်မှန်း လွန်းရင် အကျနာတတ်တယ်”

တစ်ချိန်သော အတိတ်ကာလ တစ်ခုခါက စကားများသည် နွေ သစ္စာ၏နားထဲသို့ ရိုက်ခတ်ဝင် ရောက်လာသည်။

နွေသစ္စာက အတွေ့မြင့် ခေါင်းကိုယမ်းရင်း အတိတ်မှပုံရိပ် များကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ နွေသစ္စာ၏ရင်ထဲတွင် အပူမီးက နေဆယ်စင်းထက်မက ပူလောင် လိုက်ကျွမ်းနေခဲ့၏။

ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး ကားကြီးက သူ့တာဝန်အတိုင်း မောင်းနေဆဲ၊ ပြေးနေဆဲ။

နွေသစ္စာ၏ အတွေးများက လည်း ရစ်ဝဲနေဆဲ၊ လိုက်ပါနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှ အပူမီးတို့ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်မှု မရှိစေရန် နွေ သစ္စာက ဟန်ဆောင်ထိန်းထားရင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ သည်။

“ဟယ် နွေသစ္စာ၊ အကြောင်း မကြားဘဲနဲ့ ရောက်လာပါလား”

ပြင်ဦးလွင်မြို့ ပြည်တော်သာ ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သော မြမြ နင်း၏အိမ်သို့ နွေသစ္စာက ရုတ် တရက် ရောက်သွားသည်။

သီတင်းကျွတ်ကာလ ကျောင်း ပိတ်ရက်တွင် မိဘရပ်ထံ ပြန် ရောက်နေသည့် မြမြနင်းမှာ ကြံ တင်အကြောင်းကြားထားခြင်းမရှိ ဘဲ ရောက်လာသော နွေသစ္စာ ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ၏။

“လာ.....အိမ်ထဲဝင်”

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် နွေ သစ္စာမှာ မြမြနင်းကိုဖက်ပြီး ရှိတ် ကြီးတင်င် ဝိုင်းလေတော့၏။ မြမြနင်း ၏အိမ်တွင် မြမြနင်းတစ်ဦးတည်း သာရှိ၍ တော်ပါတော့၏။

“သူငယ်ချင်း၊ ဘာဖြစ်လာ တာလဲ”

“သန္တာခိုင်က သတိပေးခဲ့ တာ မှန်နေပြီ သူငယ်ချင်း”

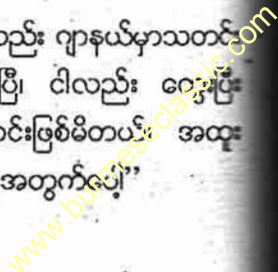
“သန္တာခိုင် ဘာပြောခဲ့တာ လဲ”

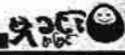
“နင်တို့နဲ့ငါ ဝိုင်းထိုင်ကြတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ပြောခဲ့တာလေ။ လင်စံရွေးမှားရင် လင်ခွေးနဲ့ညား တယ်ဆိုတာလေ”

“ဪ.....မှတ်မိပြီ”

မြမြနင်းက စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ချောမောရင်း အားပေးစကားပြော ခဲ့ရသည်။

“ငါလည်း ဂျာနယ်မှာသတင်း ဖတ်မိပြီးပါပြီ၊ ငါလည်း တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ အထူး သဖြင့် နင့်အတွက်ပေါ့”

“နင်လည်း သိပြီးပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ကုန်ပစ္စည်းမှာ အကျယ်တဝင့်ပါလာတဲ့ အတင်းကြောင့် နင့်အတွက် စိုးရိမ် ခဲ့ရတာ”

“နင်လည်း သိပြီးသားပဲ၊ ပထမအကြိမ် မှုခင်းနဲ့သတင်းစုံကု မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ လူငယ် ဝယ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ကို စိတ်ကြွရှူးသွပ်ဆေး ပြု နှစ်သိန်းကျော်နဲ့ သယ်ဆောင် တာတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဖမ်းမိ သယ်လို့ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ပထမ သတင်းကိုတော့ မဖတ်လိုက်ရဘူး၊ အောက်သတင်းကျမှ နွေဦးမောင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲက စိတ်ကြွရှူးသွပ် ဆေးပြား နှစ်သိန်းကျော်နဲ့ ဘိန်း ကြွတွေ ထပ်ပြီးဖမ်းမိတာ သိလိုက် တယ်”

“နွေဦးမောင်က သူ့အဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ သာ သူ့အဖေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီးပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စကြောင့် နင့်ကိုပါ အိတ်မူရှိလား”

“ငါနဲ့နွေဦးမောင်တို့ လာမယ့် နေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် သာ နွေဦးမောင်က ငါနေဖို့ တိုက် တာစစ်ခန်းနဲ့ စီးဖို့ကားတစ်စီးဝယ် ထားတယ်”

“အဲဒီကိစ္စ တို့သိပါတယ်၊ နင့် အတွက် တို့က ဝမ်းသာနေကြတာ၊ နင်ပြောဖူးတယ်လေ၊ လင်ရွေးမှန် ရင် ချက်ချင်းဘဝပြောင်းနိုင်တယ်၊ ထိုင်စားရုံပဲဆိုတဲ့စကားလေ”

မြမြနှင့်က သတိထားမိစေ ရန် ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုစကားက ပင်လျှင် နွေသစ္စာ၏ အတွေးအခေါ် ကို လှောင်ပြောင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။

မြမြနှင့်က ချက်ချင်းတောင်း ပန်လိုက်ရသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နင်သတိ ရအောင် ပြန်ပြောမိတာပါ”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အခု နင့် ဆီ ငါရောက်လာတာဟာ ငါ့ရင်ထဲ က အပူမီးတွေကို သက်သာစေဖို့ ပဲ”

“နင် အခု ဘာလုပ်မလဲ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ဘူး၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေတို့သာသိရင် ရှက်ပြီးသေသွားနိုင်တယ်”

“နင်စီးတဲ့ကားနဲ့ တိုက်ခန်း ကိစ္စ ပြောပြဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မပြောပြခဲ့ဘူး၊ အတိအလင်း လက်ထပ်မှ အံ့သြ သွားအောင် ထုတ်ပြောမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး မပြောဘဲနေခဲ့တာ၊ မပြောမိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“လက်ရှိအခြေအနေကိုပြော ပါဦး”

မြမြနှင့်က မေးလိုက်သည်။

“နွေဦးမောင်အပါအဝင် တစ် မိသားစုလုံးကို ဖမ်းထားတယ်၊ သူ တို့မိသားစုက အဲဒီအလုပ်နဲ့ ကြီး ပွားလာကြတာတဲ့၊ သူတို့မှာ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲသုံးခုရှိတယ်၊ ကုန်ကား အစီး(၅၀)လောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကားတွေနဲ့ အသယ်အပို့လုပ်တာ တဲ့”

“ဟယ်.....လုပ်ငန်းကြီးတွေ ချည်းပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲ မှာလည်း စူပါမာ့ကက်နှစ်ခုရှိသေး တယ်၊ အဲဒါတွေက မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ရာက ရတဲ့ငွေနဲ့ ဝယ် ထားတာတဲ့၊ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ ကျပ်ငွေသိန်းပေါင်း ငါးသောင်း ကျော်ကိုလည်း သိမ်းဆည်းခံရ တယ်”

“နင့်အနေနဲ့ သူတို့ အဲဒါလုပ် တာ မသိဘူးလား”

“ငါလုံးဝမသိဘူး၊ အမှုဖြစ် တော့မှ နွေဦးမောင်မှာ မိန်းမသုံး ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီမိန်းမတွေကို တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ အလှ ပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်စီ ဖွင့်ပေးထား တယ်လို့ သိရတယ်”

မြမြနှင့်မှာ ပါးစပ်တောင်း လောင်းဖြစ်သည်အထိ အံ့အားသင့် သွားခဲ့ရသည်။ ပြီးမှ နွေသစ္စာ အတွက် ပူပန်ပြီး မေးကြည့်ခဲ့၏။

“နင့်ပစ္စည်း၊ နင့်အိမ်နဲ့ ကား ကရော”

“နွေဦးမောင်က မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်ရာက ရရှိတဲ့ငွေနဲ့ ဝယ်ပေးထားတာပါလို့ ထွက်ဆိုလို့ ရဲက သိမ်းထားတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးတယ်၊ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်၊ သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ ကင်းရှင်းကြောင်း အထောက်အထားခိုင်လုံလို့ ခံဝန်နဲ့ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တယ်”

“ခံဝန်ဆိုတာ ဘာလဲသူငယ်ချင်း”

“သက်ဆိုင်ရာက လိုအပ်လို့ ခေါ်ရင် လာပါမယ်ဆိုတဲ့ ခံဝန်ချက်ပေးရတယ်၊ နွေဦးမောင်နဲ့ မိသားစုတစ်စုလုံးဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ နှစ်ရှည်နေရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတဲ့သူတွေရှိတယ်”

မြမြနှင့်က နွေသစ္စာအပေါ် စိုးရိမ်ပြီး မဝံ့မရဲဖြင့် မေးခဲ့မိပြန်သည်။

“နွေဦးမောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ နင့်မှာ.....”

မြမြနှင့်က အားနာ၍ စကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။ နွေသစ္စာက အရင်းနှီးဆုံးမို့ အပွင့်လင်းဆုံးပြောပြလိုက်၏။

“သူ့ရင်သွေး ငါ့မှာလုံးဝမရှိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ သူငယ်

ချင်းရယ်၊ ကဲ.....ငါ့အိမ်မှာကြိုက်သလောက်နေ၊ ကြိုက်သလိုနေ

ဟုတ်ပြီလား၊ သူငယ်ချင်းကောင်းအနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

နွေသစ္စာမှာ မြမြနှင့်အိမ်သို့ ရောက်လာမှ သူမ၏ရင်ထဲမှ အပူမီးကို အနည်းငယ် လျှော့ချနိုင်ခဲ့သည်။ မြမြနှင့်က နွေသစ္စာ၏ စိတ်များ ပုံမှန်ဖြစ်လာစေရန် နေရာစုံသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။

“တီ.....တီ.....တီ...တီ”

ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ မြမြနှင့်၏နေအိမ်၌ရှိနေစဉ် နွေသစ္စာကိုင်ဆောင်ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာသည်။

“ဟယ်လို.....ဖေဖေလား သမီးပါ”

ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ရုံနှင့် နွေသစ္စာက သူမ၏မိဘအိမ်မှဖုန်းမှန်းသိလိုက်သည်။

“သမီး အခုကျောင်းပိတ်ရက်လေ၊ အိမ်ကိုဘာဖြစ်လို့ပြန်မလာတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း မြမြနှင့်အိမ်ရှိတဲ့ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို အလည်လိုက်သွားလို့ပါ”

“သမီးဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေတို့

www.burmeseclassic.com

ကို ကြိုမပြောတာလဲ၊ သမီးလာ
ဆင့်ရက်က သမီးမေမေက သမီး
ဗြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်၊
သမီးက ပစ္စည်းဟောင်းမသုံးလို့
သမီးအတွက် အိပ်ရာအခမ်းအနား
အပြည့်အစုံ ထပ်ဝယ်ထားတယ်”

အမြင့်ကိုမှ လှမ်းလိုသော နွေ
သစ္စာမှာ မိဘနှစ်ပါးက သူမစိတ်
ဗြိုက် စိစဉ်ပေးထားသည်ကို သိ
ဆိုက်ရသဖြင့် အလိုလို မျက်ရည်
ကျခဲ့ရသည်။

ဖုန်းကို လက်မှကိုင်ထား
ချက် နွေသစ္စာမှာ မည်သည့်
စကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်
သွားခဲ့၏။

“သမီး အိမ်ကိုဘယ်တော့ပြန်
လာမှာလဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏အမေးကို နွေ
သစ္စာ မဖြေနိုင်ခဲ့။ နွေသစ္စာ၏လက်
ထဲမှဖုန်းကို မြဲမြဲနင်းက ဆွဲယူပြီး
ကြည့်လိုက်ရ၏။

“ဘဘ သမီး မြဲမြဲနင်းပါ၊
တတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ် သမီး”

“သမီးက နွေသစ္စာကိုအတင်း
ဆီးခဲ့လို့ သူလိုက်လာတာပါ။ နွေ
သစ္စာနဲ့အတူ သမီးပါလိုက်ခဲ့မယ်
နော်”

မြဲမြဲနင်းက လေပြည်ဖြင့် ဝင်
ရခဲ့၍ နွေသစ္စာ၏ဖခင်မှာ စိတ်ချ
သွားဟန်ဖြင့် ဖုန်းချသွားခဲ့၏။

“ကဲ.....သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ အိမ်ကိုမပြန်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အပူမီးအမျိုးမျိုးကြောင့်ရယ်၊
ဟိုလေ နွေဦးမောင်ကို အလိုလိုက်
ခဲ့တာကြောင့် ငါ့ရုပ်ရည်ကိုလည်း
ကြည့်ပါဦး”

မြဲမြဲနင်းက ဂရုတစိုက်ကြည့်
မှ ရုပ်ရည် ယုတ်လျော့နေသော
အဖြစ်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။
မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို မေ့ထားပြီး
အနောက်တိုင်းလူနေမှုကို အားကျ
ခဲ့သည့် နွေသစ္စာ၏ အထီးကျန်
ဘဝပုံရိပ်ကို မြဲမြဲနင်းက ပို၍သတိ
ထားမိခဲ့၏။

“တီ.....တီ.....တီ”

ညပိုင်း၌ပင် ဖုန်းမြည်သံက
ပေါ်လာပြန်သည်။ မြဲမြဲနင်းကယူ
ကိုင်ရင်း နားထောင်လိုက်၏။

“နွေသစ္စာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြဲမြဲနင်းပါ”

“ဟဲ့...မြဲမြဲနင်း ငါပါ၊ သန္တာ
ခိုင်လေ”

“ဟယ်.....နင်ဘယ်ကဆက်
နေတာလဲ”

“ငါ ပဲခူးကဆက်နေတာ၊ နွေ
သစ္စာ သူ့အိမ်ပြန်သွားတယ်ထင်ပြီး
ညောင်လေးပင်ရောက်တုန်း သူ့
အိမ်ကို ဝင်သွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာထူးလို့လဲ”

“ပြောရမှာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ နွေသစ္စာရဲ့အမေနဲ့အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကို ကုန်ပို့ရင်း နွေသစ္စာဆီ သွားတွေ့တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့...”

နွေသစ္စာက မြမြနင်း ဖုန်းပြောနေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ မြမြနင်းက နွေသစ္စာ မသိသင့်သော သတင်းစကားများ ဖြစ်နေမလားဟူသောအတွေးဖြင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေး၊ ပြောနေခဲ့သည်။

မြမြနင်း ထင်သည့်အတိုင်း သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရ၏။

“နွေသစ္စာအကြောင်း သူ့အမေနဲ့ အစ်ကိုတို့ သိသွားကြပြီ။ သူ့အမေက ကြေကွဲမဆုံးဖြစ်ပြီး ရွာကိုပြန်သွားတယ်။ ရွာအရောက်မှာ သူ့အစ်ကိုကပြောပြလို့ တစ်အိမ်လုံးသိသွားတယ်”

မြမြနင်းက သတင်းဆိုးကို ထပ်မကြားပါရစေနှင့်ဟုဆုတောင်းရင်း နားထောင်နေခဲ့၏။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ သူငယ်ချင်း”

“သူ့အမေက နှလုံးရောဂါ အခံရှိတော့ မနေ့ကပဲ အိမ်မှာဆုံးသွားတယ်။ ညောင်လေးပင်မှာပဲ သဂြိုဟ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီသတင်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီသူငယ်ချင်း၊ ငါထပ်ဆက်မယ်၊ နင်အခုဘယ်မှာလဲ”

“ပဲခူးမှာပဲ၊ နင်နဲ့နွေသစ္စာလာရင် ညောင်လေးပင်ကို လိုက်ခဲ့မယ်”

မြမြနင်းက ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် သက်ပြင်းပူကို မှုတ်ထုတ်သည်။ ယခုကိစ္စက မပြော၍မဖြစ်။ နွေသစ္စာ ညောင်လေးပင်သို့ပြန်သွားလျှင် အစ်ကိုနှင့် အေ့ဖျိုးများ၏ အမုန်းစိတ်ကြောင့် ကြေကွဲစရာတွေက ထပ်ပြီးကြုံနိုင်သည်။

မြမြနင်းက နွေသစ္စာကို ညစာထမင်းကျွေးပြီးမှ ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

မြမြနင်းက နွေသစ္စာကို ၎င်း၏မိခင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍ ဆေးရုံသို့တင်ထားရကြောင်းပြောပြပြီး နှစ်သိမ့်မှုဖြင့်အတူ ခေါ်ခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ မန္တလေးသို့ ခရီးသည်တင် ပြင်ဦးလွင်၊ မန္တလေးကားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ မန္တလေးသို့ရောက်သည်နှင့် မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်သော သူငယ်ချင်း ခင်မြတ်ထွေးက ကားဂိတ်မှကြိုခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းသုံးဦး မန္တလေးဘူ

တာသို့ ချက်ချင်းသွားခဲ့ကြ၏။ ခင်မြတ်ထွေးက လက်နှစ်

သုံးစောင် ကြိုတင်ဝယ်ယူပေးသော၍ အလွယ်တကူ စီးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ညပိုင်း မန္တလေး-ရန်ကင်း အစုန်အမြန်ရထားဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်လမ်းလုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက နွေသစ္စာကို အားပေးသိမ့်ရင်း စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်ပြောကြသည်။

ညောင်လေးပင်တွင် ရထားက ခေတ္တသာရပ်သည်။ ပဲခူးမြို့သို့ သန္တာခိုက်က ဘူတာမှကြိုသည်။ သူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့ ညောင်လေးပင်မြို့ရှိ နွေသစ္စာ၏နေအိမ်သို့ ချက်ချင်းသွားခဲ့ကြသည်။

နွေသစ္စာ၏ နေအိမ်လမ်းထဲသို့ အရောက်၌ အသံချဲ့စက်သံကြားရသည်။ နယ်မြို့များတွင် အလှူမင်္ဂလာပွဲနှင့် အသုဘအခမ်းအနားများရှိတိုင်း ဝေလွေထုံးစံအား အသံချဲ့စက်သုံးကြသည်။

နွေသစ္စာ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုအသံချဲ့စက်သံ ခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။

အိမ်ရှိရာသို့ အပြေးသွားသည်။ သဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ထားသော မိခင်၏အလောင်းကိုတွေ့သည်နှင့် ဘဝအပူမငြိမ်းသော နွေသစ္စာမှာ အစုန်အမြန်ကြောင့် ကိုင်ပေါက်ခဲ့ရသည်။

ပစ်လဲမေ့မြောသွား ခဲ့သည်။
ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုများ၊
ညီမများ ရောက်ရှိလာပြီး ပွေ့ယူ
၍ အိမ်ထဲသွင်းကြသည်။ အချို့က
'အပမှီမည်' ဟုပြောပြီး ရေမန်းနှင့်
ပက်သည်။

“ကောင်မ နင့်ကြောင့် အမေ
သေရတာ”

သတိပြန်ရစပြုလာသော နွေ
သစ္စာကို အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သူ
က ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြေဖြင့်ကန်
သည်။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်
ကုန်သည်။

ဩဇာညောင်းသော ဖခင်ဖြစ်
သူကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူများ ငြိမ်
ကျသွားခဲ့၏။ ညီမများကလည်း နွေ
သစ္စာဘက် မျက်နှာမလှည့်ဘဲ
မကျေနပ်ချက်ကို ထုတ်ပြခဲ့ကြ
သည်။

“သမီးမိုက်ကိုသာ သတ်လိုက်
ပါ အဖေ”

“ကံတရားပဲ ခမီး၊ စိတ်ကို
လျှော့စမ်း”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝမ်းနည်းစိတ်
ကိုထိန်းရင်း ပြေငြိမ်းရေးစကားကို
ပြောခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကြောင့်
မည်သူမှ ဒေါသသံဖြင့် ပွဲဆွဲအောင်
မလုပ်ဝံ့ကြပေ။ နွေသစ္စာကို
သူငယ် ချင်းတစ်စုက ဖေးမပြီး
နှစ်သိမ့်မှု ပေးနေခဲ့ကြရသည်။

အလောင်းအား ညောင်လေး
ပင်သုသာန်သို့ သယ်ခဲ့ကြသည်။
အသုဘအခမ်းအနားသို့ လိုက်ပါပို့
ဆောင်ကြသူများက အကျိုး
အကြောင်း သိနေကြ၍ နွေသစ္စာ
ကို လူမှုရေးအရ မေးထူးခေါ်ပြော
သူပင်မရှိ။

နွေသစ္စာမှာ သူမ၏အမှား
ကြောင့် တန်ပြန်ရိုက်ခတ်ခံရသည့်
ဘဝပေးပြစ်ဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လွန်း
လှ၏။

“ဟဲ့ကောင်မ နင့်မျက်နှာကို
မမြင်ချင်ဘူး၊ ညီမလို့လည်း တို့က
မသတ်မှတ်ဘူး”

အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သူက
နွေသစ္စာကို အနီးကပ်ကြိမ်းမောင်း
ခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ဆွေမျိုး
များရောက်လာပြီး ဝိုင်းထိန်းကြ
သည်။

“ညီမလေး တို့လိုစိတ်ဓာတ်
မျိုးမရှိတဲ့ ညီမကို အစ်ကိုတို့အမှန်း
ကြီးမှန်းပြီ၊ မိသားစုကို အရှက်ခွဲ
တဲ့ အမိုက်မ”

အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သူက ထပ်မံ
ကြိမ်းပြန်သည်။

နွေသစ္စာအတွက် ကျီးအုပ်ထဲ
ရောက်နေသော ဇီးကွက်ငှက်ငယ်
လို အော်ထုတ်မောင်းနှင်သံတွေက
သောသောညံ့နေခဲ့၏။

နွေသစ္စာကကားလမ်းအတိုင်း

ထွက်ပြေးသည်။

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က
နောက်မှပြေးလိုက်ကြသည်။

နောက်မှလူများလိုက်လာ၍
နွေသစ္စာက ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့
ဖြတ်ပြေးသည်။ အရှိန်ပြင်းနှင့်
မောင်းနှင်လာသော ကုန်ကားနှင့်
ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့၏။

ကားသမားက အချိန်မီ
ဘရိတ်နှင်းသည်။ သို့သော် ကံ
တရားက နွေသစ္စာကို ညှာတာမှု
ကင်းမဲ့စွာ မောင်းထုတ်ခြင်းခံလိုက်
ရ၏။

“ဟာ.....”

“ဟင်.....”

လူများ၏ အာမေဗိုတ်သံများ။

“သမီး.....”

“ညီမလေး.....”

“အစ်မ.....”

ဒေါသစိတ်ကြောင့် ရုက်စိတ်
မွန်ပြီး ညီမအပေါ် ကြိမ်းမောင်းခဲ့
ခဲ့သည့် အစ်ကိုများ၊ ညီမများက
နွေသစ္စာကို ပြေးပွေ့ကြသည်။

“ညီမလေးရယ်.....”

အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက ညီမကို
ပွေ့ဖက်ရင်း ယူကျုံးမရဖြင့် မရှက်
မကြောက် ငိုခဲ့သည်။ ဒေါသစိတ်၊
ရုက်စိတ်တို့ကြောင့် ညီမအပေါ်
အပြစ်တင်ခဲ့သောသူများမှာ မသွေး
သားရင်းတူသည် သံယောဇဉ်

ကြောင့် ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုရက်ကြ
တော့။

ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာခဲ့မိ
သော နွေသစ္စာမှာ မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ကြုံရသော သွေးသားသံယော
ဇဉ် နောင်ကြီး
များကြောင့် သူမ
၏ အမှားကို ကြီး
မားစွာ နောင်တ
ရခဲ့မိသည်။

အမြင့်ပန်းကိုမှ
ပန်ဆင်လိုသော
နွေသစ္စာမှာ အမြင့်
သို့တက် လှမ်းနေ
ဆဲမှာပင် ပင်မြင့်
တစ်ဝက်မှ ပြုတ်
ကျခဲ့ရသည်။

သူမ၏ဘဝ
တွင် ပျက်စီးသွား
သောဘဝနှင့် ကျ
ရှုံးသွားသော ဂုဏ်

သိက္ခာကို မည်သို့မျှ ပြင်ဆင်
ပြုပြင်၍ မရခဲ့တော့ပေ။ သူမ
ကြောင့် ရိုးသားသော မိသားစုတစ်
စုလုံး အရှက်ရခဲ့ရသည်။

အရှက်ကြီးပြီး သမီးအပေါ်
မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားစွာ ထားရှိခဲ့
သော မိခင်ကြီးမှာ သူမကြောင့်
ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။

“လန်ပြီးမေ့သွားတာပါ။ ကား
နဲ့ထိမိရုံလေးပါ”

မျက်မြင်အခြေအနေအရိုင်း
ပြောတော့မှ နွေသစ္စာ၏ သူငယ်
ချင်းတစ်စုနှင့်အတူ နွေသစ္စာ၏
ဖခင်နှင့်အစ်ကိုများ၊ ညီမများမှာ
စိုးရိမ်စိတ် လျော့ကျကုန်ကြသည်။

“ဖေဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့ရယ်
ညီမကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေ့မြောရာမှ သတိပြန်လည်
လာချိန်၌ နွေသစ္စာက ဖခင်နှင့်
အစ်ကိုများကို လက်အုပ်ချီ၍
တောင်းပန်သည်။

“သားသမီးကို ပစ်ပယ်ရိုး
ထုံးစံမရှိပါဘူး သမီးရယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကြင်နာ
လွှမ်းမော မေတ္တာစကားကြောင့်

နွေသစ္စာမှာ အားအင်သစ်များပြန်
ပြည့်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော
သန္တာခိုင်၊ ခင်မြတ်ထွေး၊ မြဲမြဲနင်း
တို့က နွေသစ္စာကို တွဲထူရင်း အစ်
ကိုကြီးဖြစ်သူ၏လက်ထဲ
အပ်လိုက်၏။ အစ်ကိုဖြစ်
သူ၏လက်ထဲမှ ဖခင်က
ဆွဲယူပြီး သမီးဖြစ်သူကို
ရင်ခွင်ထဲ၌ ကလေးငယ်လို
ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့၏။

“ဖေဖေရယ် သမီး
ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် ကြိုးစား ပြုပြင်ပါ
တော့မယ်”

“သာဓုပါ သမီးရယ်၊
သာဓု သာဓု သာဓု”

မိဘ၏ရင်ခွင်အောက်
သို့ပြန် လည်ရောက်ရှိ လာ
သော နွေသစ္စာ၏ ရင်ထဲ
တွင် အပူမီးများ ကင်းစင်

ခဲ့လေပြီဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့ကလည်း
နွေသစ္စာကို သင်ခန်းစာယူ၍
အမြင့် လှမ်းလိုစိတ်များကိုပယ်ကာ
ထိုက်သင့်သောဘဝဖြင့် လူ
လောကကြီးကို အလှဆင်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ချော့သို့ချစ်

www.burmeseclassic.com

အရက်သောက်ရင်း စကားများခွဲလို အိမ်ရှင်က ညွှန်သည်ကို သတ်ပြီး ရေတွင်းပျက်ထဲပစ်ချမှုကို အိမ်ရှင်ရဲဇနီးက သတင်းပေးခဲ့မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် အတွင်း အရက်အတူသောက်သူ(၂)ဦးတို့ စကားများရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ ပြီးနောက် (၂)ဦးအတူ အပြင်သို့ထွက်သွားခိုက်တွင် အရက်အတူသောက်ခဲ့သည့် တံပိုင်ရှင်က ဧည့်သည် အမျိုးသားအားသတ်၍ ရေတွင်းပျက်အတွင်းသို့ ပစ်ချထားခဲ့မှုဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သတင်း ရရှိခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၀-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီ ၃၀မိနစ်အချိန်က မင်္ဂလာဒုံ မြို့နယ်၊ ပြည်တော်သာရပ် ကွက်၊ ကျိုက္ကလုံဘူတာနှင့်(၃) ဖာလုံခန့်ဝေးသည့် မီးရထား သံလမ်းဘေး၊ တောအုပ် အတွင်းရှိ ရေကန် ပျက်အတွင်း၌ လူသေအလောင်း တစ်လောင်း တွေ့ရှိကြောင်း မင်္ဂလာဒုံမြို့မရဲစခန်းသို့ သတင်းပေး ပို့အကြောင်းကြားမှုရရှိခဲ့သည် ဆို၏။

သတင်းအရ မင်္ဂလာဒုံ မြို့မရဲစခန်းမှ စခန်းမှူး ဒုရဲမှူး ဝင်းမြင့်နှင့်အဖွဲ့က သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ရာ သတင်းရရှိသည့် ရေတွင်း ပျက်အတွင်း အသက် (၄၀နှစ်)ခန့်ရှိ အမည်မသိ ဗမာအမျိုးသား အလောင်းတစ်လောင်းအား ရှေ့ ဝဲ/ ယာရင်ဘတ်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ(၅) ချက်၊ ဦးခေါင်း ထိပ်အလယ်တွင် ထက်ခြမ်းကွဲကြွေမွဒဏ်ရာ၊ ဝဲဘက် ခါးပြတ်ရွဒဏ်ရာ(၃)ချက်တို့ဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို

တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက် ၍ ပတ်ဝန်းကျင်အား စုံစမ်း မေးမြန်းခဲ့ရာ အလောင်းတွေ့သည့်နေရာအနီး တော တွင်း၌ တံထိုးနေထိုင်သူ မအနန်းအား တွေ့ရှိရ၍ စစ် ဆေးမေးမြန်းရာ ၇-၁၀-၂၀၁၄ ရက်နေ့ ည၇နာရီအချိန် က ၎င်း၏ယောက်ျားဖြစ်သူ ဘဇော (၅၃နှစ်)ကျားနှင့် တုံ့ကော်လမ်း၊ အပိုင်(၂၇) ပေါက်တုန်းရပ်တွက်၊ မင်္ဂလာ ဒုံမြို့နယ်နေသူနှင့် အမည်မသိအမျိုးသား တစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာပြီး တံပေါ်တွင်အတူတူ အရက်သောက် ခဲ့ကြသည် ဆို၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးအရက် သောက်စဉ် စကားများခဲ့ကြပြီး ည၇နာရီ ၃၀မိနစ်အချိန်ခန့် တွင် နှစ်ယောက်အတူ တံ အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ၈-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့ နံနက် ပိုင်းတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘဇော က လူသတ် ထားကြောင်းနှင့် အလောင်းအား ရေတွင်းပျက် အတွင်းသို့ ပစ်ချထားကြောင်း ပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ရသည် ဆို၏။

ဒုရဲမှူးဝင်းမြင့်က တရား လိုပြုလုပ်တိုင်ကြားခဲ့ရာ မင်္ဂလာဒုံမြို့မရဲစခန်း(ပ)၄၉၁/ ၂၀၁၄ ပြစ်မှုပိမံမဂ္ဂဝ ၂ ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး တရားလို/ အမှုစစ်က ပြစ်မှုကျူးလွန် သူဘဇောအား ဖမ်းဆီးရမိရေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိ ကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

လိင်တူချင်း အဓမ္မပြုကျင့်မှုကို ဒဂုံ (အရှေ့)ရဲစခန်းမှာ တိုင်ကြား

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်တွင် နေ အိမ်သို့ မပြန်လိုသည့်အတွက် ဘဝကူသဲထမ်းအလုပ်သမား နှစ်ဦးအိမ်သို့ လိုက်ပါတည်းခိုနေထိုင်သူ သဲထမ်းအလုပ် သမားကို အိမ်ရှင်သဲထမ်းအလုပ် သမားက ဓမ္မတာနှင့်ဆန့်

ကျင်သော လိင်တူပြုကျင့်မှုကျူးလွန်ခဲ့၍ ရဲစခန်းက ဥပဒေအရ အရေးယူခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က သဲထမ်းအလုပ်သမား မောင်---(၂၈နှစ်)သည် ဘဝကူ

သဲထမ်းအလုပ်သမား ဝင်းခိုင်(ခ) ပေါက်ကြီး(၃၃နှစ်)နှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့သည်ဆို၏။

ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်၊ (၁) ရပ်ကွက်တွင်နေထိုင်သော မောင်---က ၎င်းနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ မပြန်လိုကြောင်း ပြောသဖြင့် ဝင်းခိုင်(ခ)ပေါက်ကြီး (၃၃နှစ်)က ၎င်းနေထိုင်ရာ ကျန်စစ်သားပတ်လမ်း(၁) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်ရှိ နေအိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင် ရန်ခေါ်သဖြင့် အတူလိုက်ပါတည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုသို့ လိုက်ပါတည်းခိုစဉ် မောင်---နှင့် ဝင်းခိုင်(ခ) ပေါက်ကြီးတို့မှာ နေအိမ်ရှေ့ ခန်း၌ အတူတကွ ညအိပ်ကြရသည်ဆို၏။ ၂၈-၁၀-၂၀၁၄ ရက်နေ့ နံနက်(၂)နာရီအချိန်က အိမ်ရှင် ဝင်းခိုင်(ခ)ပေါက်ကြီးက မောင်---အား အနိုင်အထက်ဖြင့် လိင်တူဆက်ဆံ မှုပြုကျင့်ပြီးနောက် အခြားသူ

များအား ပြောပြတိုင်ကြားလျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုသို့ ပြုကျင့်ခံရပြီးနောက် ၃-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့ နှင့် ၇-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့တို့တွင်လည်း ထပ်မံ၍ လိင်တူပြုကျင့်ခဲ့ပြန်သည်ဆို၏။

သို့ကြောင့် ၈-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့တွင် မောင်---မှာ ဝင်းခိုင်(ခ)ပေါက်ကြီး၏ နေအိမ်တွင် ဆက်လက်မနေထိုင်ရဲတော့၍ အစ်မဖြစ်သူ၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရောက်ကာ အစ်မဖြစ်သူအား ပြောပြတိုင်ကြားခဲ့သည်။

လိင်တူပြုကျင့်ခံရသူ မောင်---က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့မရဲစခန်းက(၁)၅၅၄/ ၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၇၇ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ပြီး အမှုစစ် ဒုရဲ အုပ်မင်းညွန့်က စစ်ဆေးနေ ကြောင်း သိရသည်။

မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဘဝကို အရှုံးပေးသွားတဲ့လုပ်ရပ်

BURMESE CLASSIC

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ထန်းတပင်မြို့နယ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရွက်ဖျန်းပိုးသတ်ဆေး သောက်၍ ရရှိခဲ့လှသောလူ့ဘဝကို သတိကင်းလွတ်စွာဖြင့် အဆုံးသတ်အရှုံးပေးသွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၈-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့ ညနေ၄နာရီအချိန်က မှော်ဘီမြို့နယ်ဆေးရုံတွင် ထန်းတပင် မြို့နယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပိုးသတ်ဆေးသောက်၍ ရောက်ရှိပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း ထန်းတပင် မြို့မရဲစခန်းက သတင်းရရှိခဲ့သည်။

သတင်းအရ စခန်းမှူးဒုရဲမှူးသန်းဌေးနှင့်အဖွဲ့က သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်စစ် ဆေးခဲ့ရာ သေဆုံးသူမှာ မနှေးနှေးဦး(၁၆နှစ်) မင်္ဂလာတုန်းကျေးရွာ၊ အလိန်လည်ကျေးရွာအုပ်စု၊ ထန်းတပင်မြို့နယ်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

သေဆုံးသူတွင် ပြင်ပဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရှိရဘဲ ရွက်ဖျန်းပိုးသတ်ဆေးသောက်သုံး၍ သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးသိရှိခဲ့ရသည်။ အလောင်းအား မှော်ဘီမြို့နယ်ဆေးရုံသို့ ပို့အပ်ရာ ပီအာရ်စစ/ ၂၀၁၄ဖြင့် လက်ခံစစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။

ရဲအုပ်သတ်နောင်က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြား၍ ထန်းတပင်မြို့မရဲစခန်းသေမှုသေခင်း အမှတ်စဉ်၆/ ၂၀၁၄ဖြင့် အမှုလက်ခံရေးဖွင့်ပြီး အမှုစစ်စခန်းမှူး ဒုရဲမှူးသန်းဌေးက ဆက်လက်စစ် ဆေးလျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ခိုင်ဇော်

www.burmeseclassic.com

ဥဒါချိန် ဆိုင်ကယ်ငှားစီးပြီး လူယက်သူ လူငယ်နှစ်ဦးကို ပတ်ဝန်းကျင်က စိုင်းဖမ်းပေးခဲ့မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှိုင် သာယာမြို့နယ်အတွင်း ဆိုင်ကယ် ငှားစီးသူ(၂)ဦးက ဆိုင်ကယ်အား လုယူထွက်ပြေး စဉ် ဆိုင်ကယ်ယာဉ် မောင်းက အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းခံ မှုကြောင့် ဆိုင်ကယ်လုသူ (၂)ဦးအား ပတ်ဝန်းကျင် အကူ အညီဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၀-၁၁-၂၀၁၄ရက်နေ့ ညစနာရီ အချိန် က သန်းထွန်းကျော် (၂၀နှစ်) (ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီမောင်း)၊ ဦးပုညလမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်နေသူသည် မီးခွက်ဈေးထိပ်၌ ဆိုင်ကယ် ကယ် ရီ ဆွဲ ရန် အ တွ က် JLM125 အမျိုးအစား ဖြူ/နက်ကြား ဆိုင်ကယ်အား ဝက်ထိုးခဲ့သည် ဆို၏။

ထို စဉ် ခရီး သည် ယောက်ျား (၂)ဦးရောက်ရှိလာ ပြီး အဆင့်မြင့် မှတ်တိုင်သို့ ငွေကျပ်(၂၀၀၀)ဖြင့် ငှားရမ်း၍

လိုက်ပိပို့ဆောင်ပေးခဲ့ သည်။ စက်မှု ဇုန် မှုကြိုလမ်းဆုံအရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ငှားစီးလာသူနှစ်ဦးက ဆိုင်ကယ်ရပ်ခိုင်းသဖြင့် ရပ်ပေး လိုက်သည် ဆို၏။

ထိုစဉ် သန်းထွန်းကျော်အား ဓားနှင့် ထောက်ထားကြသဖြင့် သန်းထွန်းကျော်က ကြောက်လန့်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူခိုး သူခိုးဟု အော်ဟစ်ကာပတ်ဝန်း ကျင်သို့အကူအညီ တောင်းခံခဲ့ သည်။

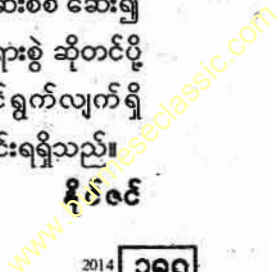

ထိုအချိန်၌ လူတစ်ဦး ဆိုင် ကယ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာခိုက် ဆိုင် ကယ်ငှားစီးသူ(၂)ဦးမှာ ဆိုင်ကယ် အား ထားပြီးထွက် ပြေးသွားခဲ့ရာ သန်းထွန်းကျော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် လူများက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးစဉ် ရဲထက်အောင်(၂၁နှစ်)၊ ဝန်ထမ်း ကြီးများ အိမ်ရာဝင်း၊ လျှပ်စစ် ရုံးရှေ့အဆောင်၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်နေသူနှင့် ဝေ လင်းမောင်(၂၀နှစ်) (လိပ်စာတူ) တို့နှစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးစဉ်

ဝေလင်းမောင်မှ သန်းထွန်း ကျော်အား ဓားနှင့် ရမ်းလိုက် သဖြင့် ဝဲပါး၌ ပြတ်ရှုသွေးထွက် ဒဏ်ရာ(၁)ချက်၊ ဦးအောင်စိန် ဆယ်အိမ်မှူး၊ မြေတိုင်း(၂၃)၊ ကစင်ကျေးရွာ၊ လှိုင်သာယာမြို့ နယ်နေသူတွင် ဝဲလက်ဖျံ၌ ပြတ်ရှုသွေးထွက် ဒဏ်ရာများ ရရှိသဖြင့် လှိုင်သာယာ ဆေးရုံ၌ ပြင်ပလူနာဌာနတွင် ဆေးကုသမှုခံယူခဲ့ရသည် ဆို ၏။

ဆိုင်ကယ်လုယက်သူ (၂) ဦးအား အရေးယူပေးပါရန် သန်းထွန်းကျော်က တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းခဲ့ရာ လှိုင်သာ ယာမြို့မရဲစခန်း (၁) ၁၆၆၆/ ၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၉၄ဖြင့် အမှုဖွင့်၍ အမှုစစ် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ (၂)ဦးအား ဖမ်းဆီးစစ် ဆေး၍ တရားရုံးသို့ တရားစွဲ ဆိုတင်ပို့ နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

နိုဝင်

(၅) ရုတ်သီးသမီး တစ်သဘာဝကြွေ

မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်၊ မြေဝင်ခြင်း၊ ရွှေထည်များ စုဆောင်းနိုင်ခြင်းရှိမည်။ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေများ၏ ကူညီရိုင်းပင်းမှုကို အပြည့်အဝရရှိမည်။ သွပ်၊ သံ၊ သဲ၊ သစ်အရောင်းအဝယ်ပြုနိုင်သည်။ စာပေအနုပညာရှင်များဖြစ်ပါက ထူးကဲစွာအောင်မြင်မှုရရှိမည်။ သို့ရာတွင် ခါးအောက်ပိုင်း၌ အရိုးအကြောဆိုင်ရာရောဂါ သတိပြုပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါက သားသမီးရတနာထွန်းကားမည်။ အစစအရာရာ အောင်မြင်မှုကို အခက်အခဲကြားမှ ရရှိနိုင်သော ကာလဖြစ်သည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အစိမ်းနု၊ အစိမ်းရင့်ရောင်။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနီရောင်၊ အနက်ရောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ ပညာရေးသာ ဂရုစိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ သဒ္ဓါထူး၍ အလှူအတန်းပြုလုပ်ရမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (၀)၂-၄ (၅)၇-၄
- ယတြာ။ ။ နေအိမ်တွင် ရွက်လှေအရုပ် ဆောင်ထားပါ။

စီးပွားရေးတွင် အမျိုးသမီးများ၏ အကူအညီကောင်းများ ရရှိလိမ့်မည်။ နေအိမ်ပြုပြင်ခြင်း၊ အသစ်ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်လာမည်။ စနေသားသမီး မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမ၊ လင်သေမယားသေ ဧည့်သည်များကို အိမ်တွင်ညအိပ်လက်မခံသင့်ပါ။ အင်္ဂါနံ့ စက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ခြင်း အကျိုးပေးလိမ့်မည်။ ခရီးဝေးသွားလာရလျှင် ယာဉ်မတော်တဆမှုကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သည့်တိုင် စန်းပွင့်တတ်၍ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး အားလုံးကောင်းနေပါသည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ပန်းရောင်၊ ပန်းဆီရောင်။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ လိမ္မော်ရောင်၊ အနီရောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ အပျို၊ လူပျိုသာ စိတ်ကူးလိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်နေရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (၁)၅-၄၊ (၅)၈-၈
- ယတြာ။ ။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ဦးခေါင်းတော်နှင့် နှုတ်ခမ်းတော်၊ လက်ဖဝါးတို့တွင် ရွှေပြားကပ်လျှ၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။

စာပေလုပ်ငန်း၊ စက်ကိရိယာလုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်ပါက အကျိုးပေးမည်။ ထူးထူးကဲကဲ အကျိုးပေးမှုတော့မဟုတ်ပါ။ အနုပညာရှင်များဖြစ်ပါက နာမည်ဂုဏ်သတင်း သင်ရှားကျော်

ကြားမည်။ သို့သော် အခက်အခဲများကိုတော့ ကျော်ဖြတ်အနိုင်ယူရလိမ့်မည်။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ချီးကျူး ဖော်ပြခံရလိမ့်မည်။ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူရရှိမည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများ မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျ ဘတ်သည်။

- တံကောင်းအရောင်။ ။ အဝါရောင်
- တံညံ့အရောင်။ ။ အဖြူရောင်
- အချစ်ရေး။ ။ အထူးကောင်းနေပါသည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ သစ္စာကြီးမားသည့် လက်တွဲဖော်ဖြစ်သည်။
- သီထိုးရန်။ ။ (ဇ)၄-၆၊ (ဈ)၅-၇
- သကြာ။ ။ မွေးနေ့တိုင်း မေတ္တာသုတ် (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။

ရွှေလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ရွှေအရောင်းအဝယ်ပြုသူများ အထူးအကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ လူနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးသတိထားပြီး ပေါင်းသင်းရမည့်ကာလဖြစ်သည်။ အနုပညာရှင်များ ခရီး အထွက်များမည်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးမည်။ အကြီးအကဲများထံမှ ထူးမြတ်သော အကူ အညီများရရှိမည်။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါက သားသမီးရတနာထွန်းကားမည်။ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ၊ ရင်အောင့် ရောဂါ သတိပြုပါ။ အစားမှားတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အပျော်လွန်မှုကြောင့် အမှားတွေ့လိမ့်မည်။

- တံကောင်းအရောင်။ ။ ခရမ်းရောင်၊ အပြာရောင်။
- တံညံ့အရောင်။ ။ ပန်းရောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ အဆင်မပြေသေးပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ နှစ်ဦးအတူ ဘုရားစုံဖူးရတတ်သည်။
- သီထိုးရန်။ ။ (ခ)၃-၄၊ (ဂ)၈-၁
- သကြာ။ ။ လာဘ်လာဘရွှင်ရန် ငါးများကိုအစာကျွေး၍ ကျေးငှက်များကို ဘေးမဲ့လွှတ်ပါ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် ငွေကြေးရရှိမှု၊ အောင်မြင်မှုများမည်။ ဝင်သောငွေ မြဲလိမ့်မည်။ ရွှေထည်များ စုဆောင်းမိလိမ့်မည်။ ယာဉ်နှင့်၊ စက်နှင့်ဆိုင်သောပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင် ရလိမ့်မည်။ လူမျိုးကွဲများ အကျိုးပေးလိမ့်မည်။ လူမျိုးကွဲနှင့် ရည်တတ်သည်။ ဝန်ထမ်း ဖြစ်ပါက ရာထူး၊ နေရာ၊ လစာ၊ ဌာန တိုးမြှင့်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရမည်။ ဦးခေါင်းအောက်ပိုင်းတွင် အနာပေါက်တတ် သည်။ အကြောရောဂါဖြစ်တတ်သည်။ ငွေကြေးရွှင်၍ စန်းပွင့်သောကာလဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင်များပင် လျှင် အထူးသတိထားရမည့်ကာလဖြစ်သည်။

- တံကောင်းအရောင်။ ။ လိမ္မော်ရောင်။
- တံညံ့အရောင်။ ။ အစိမ်းရောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ ကံမကောင်းသေးပါ။

အိမ်ထောင်ရေး။

။ မိမိ၏ ဇနီး၊ ခင်ပွန်းအပေါ် သစ္စာရှိပါ။

ထီထိုးရန်။

။ (၆)၆-၃၊ (၃)၃-၂

ယတြာ။

။ ဘုရားဂြိုဟ်တိုင်တွင် ထုပ်ပိုးချည်နှောင်ထားသော ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ကြီးမား၍ ကပ်လှူပေးပါ။

စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ရာတွင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပေးပါ။ စကားနောက်တရားပါဖြစ် တတ်ပါသည်။ လူကြီးမိဘ၊ အကြီးအကဲများ၏ စောင့်ရှောက်မှု ခံယူရမည့်ကာလဖြစ်သည်။ အမွေရရှိခြင်း၊ ထီပေါက်ခြင်းကြုံမည်။ ထီထိုးရန် မမေ့သင့်ပါ။ (၄)ဂဏန်းကို အားပြု၍ ထီ ကံစမ်းနိုင်သည်။ လောင်းကစားတော့ လုံးဝမလုပ်သင့်ပါ။ အရှုံးပေါ်လိမ့်မည်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေ့ မည်။ လုပ်ငန်းအသစ်များ တိုးချဲ့ရလိမ့်မည်။ အင်္ဂါနံအမည်ပါသော ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ခြင်းနှင့် အင်္ဂါနံပါသော အမည်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နိုင်ပါသည်။

ကံကောင်းအရောင်။

။ ကြက်သွေးရောင်။

ကံညံ့အရောင်။

။ အနက်ရောင်။

အချစ်ရေး။

။ စိတ်မဝင်စားသင့်သေးပါ။

အိမ်ထောင်ရေး။

။ အထူးကောင်းနေပါသည်။

ထီထိုးရန်။

။ (၇)၄-၄၊ (၀)၄-၇

ယတြာ။

။ မွေးနေ့တိုင်း နံနက် (၉)နာရီတိတိ၌ မေတ္တသုတ် (၉)ဂါထာရွတ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။

စနေသားသမီးများသည် လုပ်ငန်းများကို ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်မှသာလျှင် ပိုမိုအောင်မြင် မည်။ စပ်တူရှုယူယာလုပ်ငန်း၊ ငွေချေးငှားခြင်းလုပ်ငန်းများကို သတိပြု၍ ရှောင်ရှားပေးပါ။ တွင်းထွက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ ရေထွက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ခြင်းလုပ်ငန်း အကျိုး ပေးပါလိမ့်မည်။ စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များဖြစ်ပါက နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမည်။ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မည်။ အထူးသတိထားရမည်မှာ ယောက်ျားဖြစ်ပါက မိန်းမ၊ မိန်းမဖြစ်ပါက ခင်ပွန်းမဟုတ်သော ယောက်ျားများကို သတိထားပါ။ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ထိခိုက်တတ်ပါသည်။

ကံကောင်းအရောင်။

။ အဖြူရောင်၊ အပြာရောင်။

ကံညံ့အရောင်။

။ ကြက်သွေးရောင်။

အချစ်ရေး။

။ သင်ရည်ရွယ်ထားသူကို ချစ်စကားပြောလိုက်ပါ။ လက်ခံလိမ့်မည်။

အိမ်ထောင်ရေး။

။ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထီထိုးရန်။

။ (၈)၇-၄၊ (၁)၄-၉

ယတြာ။

။ မွေးနေ့တွင် မုန့်စိမ်းပေါင်းကို ဗယာကြော်နှင့်တွဲ၍ မွေးနံထောင်မှ ဆွမ်းကပ်ပါ။ ထက်သုမြေ့ဦး